

John Glad

VIITORUL EVOLUȚIEI UMANE

Eugenia în secolul XXI

Prefață de Seymour W. Itzkoff

Traducere de Eugen Lucian Negreanu

Hermitage Publishers

2006

Această carte poate fi descărcată gratuit la
www.whatwemaybe.org.

John Glad
FUTURE HUMAN EVOLUTION
Eugenics in the Twenty-First Century

Copyright © 2006 John Glad

Copyright preface © 2006 by Seymour Itzkoff

Photography by Richard Robin

All rights reserved

Excerpts from this book have appeared in *Mankind Quarterly* and
Jewish Press.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data:

Glad, John.

Future human evolution: eugenics in the twenty-first
century / John Glad.

p. cm.

Includes bibliographical references and index.

ISBN 1-55779-154-6

1. Eugenics. I. Title.

HQ751.G52 2005

363.9'2—dc22

2005052536

Published by Hermitage Publishers

P.O. Box 578

Schuylkill Haven, PA 17972-0578

E-mail: yefimovim@aol.com

The entire Hermitage Publishers catalog is available on the Internet:

Muțumiri

Doresc să-mi exprim recunoștința față de toți aceia care au acordat cu generozitate din timpul lor pentru pregătirea diferitelor redactări ale acestei cărți: Carl Bajema, Norman DiGiovanni, Sarah Forman, Larisa Glad, Oleg Panczenko, Richard Robin, Alex Van Oss, James Woodbury, și Ilya Zakharov.

Tablă de materii

Prefață	7
Introducere	13
Ce este eugenia?	20
Știință	21
Evoluția precedentă	21
Testare	25
Factorul g	27
Factorul g	28
Declinul coeficientului de inteligență	29
Boli genetice	31
Metodă științifică	38
Cartografierea genomului uman	44
Ideologie	47
Condiții esențiale	47
Altruism	49
Societate și gene	53
Politică: Manipulare mascată în democrație	53
Asistență și fertilitate	57
Crimă și IQ	60
Migrațiune	63
Istoria și politica eugeniei	65
O scurtă istorie a mișcării eugeniste	65
Germania	68
Stânga și dreapta	78
Evreii	87
Suprimarea eugeniei	92
Posibilul abuz al geneticii	96
Eutanasia	97
Religie	97
Controlul populației	98
Fezabilitatea	103
Intervenție radicală	106

Concluzie.....	111
Ce poți să faci pentru generațiile viitoare	112
Apendice 1 Biologia socială și ameliorarea populației	113
Apendice 2 100 de cărți ce vizează istoria Germaniei din perioada Republicii de la Weimar și de sub național-socialism	118
Opere citate	124
Note de final	137

Prefață

John Glad este un savant curajos. El se aventurează aici pe mările agitate ale tabu-urilor intelectuale contemporane. Termenul “eugenie” a fost pus pe o listă ideologică neagră atât de stânga irațională cât și de un public intimidat. Totuși, așa cum dr. Glad evidențiază, clar și autorizat, nu există efectiv nici o bază faptică pentru ceea ce poate fi privită doar ca o reacție totemică. Simpla mențiune a eugeniei provoacă reflexe ca—“genocid nazist, sterilizare forțată.” Însă după orice standard de analiză rațională, eugenia se mândrește cu o puternică tradiție umanitară care să-i susțină aplicarea în continuare .

Istoria reală a eugeniei, după cum dr. Glad arată, este pătrunsă de o viziune liberală autentică pentru îmbunătățirea situației întregii omeniri. Cercetarea modernă în natura biologică a funcțiilor umane deschide oportunități pentru ameliorarea atât a fizicului cât și a condiției mintale a speciei umane. Și asta cu viteza scânteietoare a descoperirilor. Astfel, avem nevoie de gânditori asemeni lui John Glad care să-și asume contestarea prejudecăților oarbe prin fapte și oportunități.

Lumea este astăzi pe o spirală descendentă, cu 6,5 miliarde de oameni, îndreptându-ne spre 9-10 miliarde până la mijlocul secolului, iar vasta lor majoritate trăind sub condiții subumane de istorie și civilizație.

Aceleași forțe monopoliste, care-i orbesc pe cei educați cu teama de termenul eugenie, reprezintă aceleași clase conducătoare care beneficiază de pe urma ineficientelor politici sociale redistributive care hrănesc explozia demografică a celor săraci și vulnerabili. Fenomenul care se petrece, și împotriva căruia dr. Glad argumentează, este o zdruncinare și intimidare a productivelor clase de mijloc pentru a alimenta patologia sărăciei, boala, și dezintegrarea socială care ne este expusă zilnic în presă..

Aceste cadre ale conducerii ideologice care stau în calea răspândirii adevărului privitor la idealurile vechii și noii

mișcări eugeniste, se răsfată luxos în oazele “filantropilor,” în Paris, Geneva, New York, Bruxelles. Aceste organizații internaționale—le cunoaștem bine—irosesc miliarde de dolari pentru propriile petreceri (le numesc conferințe), iar restul de dolari presupunem că picură pe ținuturile nevoiașilor, dar în realitate sunt absorbite de gangsterii care conduc spectacolul tragic al lumii a treia. Săracii devin mai săraci, condițiile lor de viață sporit patologice sunt fără precedent ca întindere vreodată în istorie.

Eugenia, o viziune a îmbunătățirii condiției umane, cu real potențial științific și apoi ca politici sociale pentru ridicarea viitorului evolutiv al speciei noastre, este îngropată într-o demonizare a limbajului și neînțelegere. Critice față de dificultatea lingvistică și semantică ce înconjoară această paralizare a înțelegerii sunt memoriile fantomatice ale săvârșirii germane și europene a Holocaustului.

Aș dori să adaug un comentariu la clara și decisa punctare a dr-ului Glad față de balonul de mit care susține că naziștii revendicau în fapt că s-au angajat într-un program eugenic. Naziștii revendicau de asemenea că sunt un partid al socialismului! Dacă definim eugenia ca însumare a programelor de ameliorare umană, deopotrivă fizică și mintală, practici de care comunitatea beneficiază atât în sens local cât și ca specie în general, putem spune că Holocaustul a fost antiteza practicii eugenice. Naziștii nu numai că nu și-au susținut participarea în mișcarea eugenistă, dar au știut că practicile lor sunt disgenice.

Și-au ascuns practicile, așa cum o fac toate regimurile totalitare, într-o trăncăneală a propagandei care probabil valida în fața naivilor, acest miraj al autojustificării. O citire atentă a programului misiunii lor, și desigur, a practicilor inimaginabile, relevă clar că ei recunoșteau că elimină un popor pe care îl știau ca fiindu-le superior, o amenințare milenară pentru dominația germană. Au acoperit aceste acțiuni îngrămădind noroi pe poporul evreu, moștenirea sa rasială, comportamentul său cultural de ghetou și post-ghetou, aroganța și ținta conspirațiilor sale economice, și

îndeosebi dominația lor în toate aspectele vieții, rapid obținute în doar un moment pe dinafara ghetoului. Pentru naziști, aceasta a devenit o provocare universală la pretențiile germane de conducere. Și asta de la un popor care în Germania reprezenta un neînsemnat 1% din populație, iar în întregul Imperiu Austro-Ungar, în jur de 4%.

Trebuie doar citită literatura polemică apărută de pe scena cultural-politică germană și austriacă, de la mijlocul secolului XIX încolo, pentru a ne da seama că ura față de evrei nu era una religioasă, ci mai degrabă una rasială. Soluția, clară și pasată timpuriu de o largă varietate de grupuri radicale, era posibila epurare a Europei de evrei, dacă nu a întregii lumi. Natural, metoda urii era pornită în facilitarea eliminării unui concurent periculos la dominație în acest mediu continental identic.

Astfel genocidul evreilor, la care toată Europa a devenit participantă înfocată, nu a fost un exemplu al eugeniei pornită pe o cale greșită, așa cum sugerează dr. Glad. Aici obiectez ușor. Mai curând, Holocaustul a fost un vast program disgenic pentru a scăpa Europa de concurenți, cu inteligență superioară, la dominația creștină existentă de către o minusculă minoritate numerică și politică.

Chestiunea genocidului țiganilor a fost prezentată continuu pentru a arunca praf în aer, pentru a umbri semnificația reală a sortii evreilor din Europa între 1933 și 1945. Adevărat, țiganii au fost persecutați și Hitler i-a disprețuit. Totuși etnicii țigani, cu deosebire de convertiții din Europa de Vest, reprezentau pentru iraționalitatea perversă a naziștilor, o rasă ariană străveche. Astfel, ca arieni, țiganii nu erau supuși la genocid total premeditat.

Genocidul a început odată cu accederea naziștilor la putere în Germania, 1933; în Austria, 1938. A fost atât haotic cât și bestial, dar mulți evrei germani și austrieci au reușit să scape. A fost ură adevărată, un haos de cruzime abjectă în Germania, Austria, și teritoriile ocupate până în ianuarie 1942, când naziștii și-au dat seama că Marea Britanie și Uniunea Sovietică încă rezistau puternic împotriva

agresiunii lor, în timp ce Statele Unite, lovite după Pearl Harbor, se reînarmau în furie. La Wannsee, în nordul Berlinului, soluția finală a fost pusă la cale, anihilarea industrială a restului de evrei ai Europei. Dacă Germania nu ar izbânda, nici un evreu nu ar rămâne să se bucure răzbunător de propria-i victorie.

Alt blocaj psihologic trist pe semnificația reală a Holocaustului, și aici în interiorul comunității evreiești însăși, este refuzul evreilor de a accepta acest eveniment ca un exemplar de disgenie. A face asta, mulți se tem, doar ar concretiza opinia că poporul evreu încă se consideră printre cei aleși, preferați, așa cum implică Tora. A admite aceasta pesemne ar coborî din nou o vale a plângerii asupra lor.

Evenimentele din Europa în timpul acestor decade nu au fost vasăzică o exemplificare a teoriei eugenice, o presupusă viziune liberală și umanitară care a cotit-o greșit. Mai degrabă a fost, după cum se arată mai sus, un program disgenic premeditat, un aristocid, așa ca prea multe alte genociduri ale secolului XX. Cum altfel putem înțelege ideologia urii în acest secol care a adus distrugerea atâtor ființe umane talentate, membrii ai unor grupuri etnice și clase sociale avansate ca civilizație? Așadar am asistat aici, din Armenia la Biafra și Cambodgia, distrugerea disgenică a zeci de milioane dintre cei mai inteligenți și productivi oameni de pe planeta noastră.

Nerecunoscând adevărata “realizare” a secolului XX, am admis în consecință defăimarea idealurilor mișcării eugeniste. Am făcut mult mai dificilă clarificarea largă a adevăratelor implicații ale eugeniei.

Este de două ori important să subliniem calitățile vizionare ale cărții dr-ului Glad. Pentru că, și în urma azvârlirii acestui mit vrednic de dispreț al “eugeniei naziste,” o campanie în secolul XXI în favoarea idealului euristic trebuie să-i convingă atât pe cei educați cât și pe cei needucați că problemele cu care ne confruntăm necesită o omenire sănătoasă care să trăiască în armonie cu natura. Se solicită o întorsătură revoluționară de la prezenta gândire

dogmatică internațională. În loc să ne risipim bogăția pentru a remedia ceea ce nu se poate remedia, trebuie să formăm o perspectivă clară asupra măsurilor de care are nevoie umanitatea pentru a porni în făurirea unui viitor al speranței. Dr. Glad face limpede acest lucru: inteligență universală ridicată, altruism, o analiză pragmatică a datelor situației noastre actuale. Lumea noastră pur și simplu eșuează în incapacitate majoritaristă și cu această neputință, spre potențial dezastru medical și ecologic. Ceea ce oferă potențial un program eugenic, merge mult mai departe chiar decât permanentele decizii eugenice puternice făcute de milioane de familii privitor la procreare și creșterea de copii sănătoși. Aici, indivizii, dacă nu agenții de putere, se supun legilor științei și în felul acesta acționează pentru a preveni o mai mare mizerie și suferință. Ce ar putea face peste decade, dacă nu secole, o campanie programatică la scară planetară pentru eugenie, este să ridice o cortină de speranță, care să ia locul norului de neliniște pe care clasele de mijloc l-au asumat pesimist în decursul ultimelor decenii.

Suntem pe culmea unei realități științifice, descoperirea unei naturi biologice umane cum nu s-a crezut posibil până acum. Nu doar identificarea de potențiale deficiențe la copiii nenăscuți, rezolvarea dramei infertilității, chiar până la clonarea copilului dorit când nu este posibilă nici o altă cale de reproducere biologică. În plus, astăzi oamenii de știință, peste tot în lume, caută indicatori enzimatici în stadiile cele mai timpurii de sarcină, ai genelor de inteligență ridicată și scăzută. Când acești markeri sunt descoperiți, dată fiind natura aleatoare recunoscută a variabilității inteligenței chiar în interiorul familiilor, le va fi permis părinților să aleagă inteligența potențială a viitorului copil. Aici masele, fără îndoială, vor vota încă odată prin încercările lor pentru o soluție eugenică.

S-ar putea să fi fost biologul Bentley Glass cel care a comentat odată că, în cele din urmă relațiile sexuale vor fi neconstrânse de rolul lor reproductiv. Eugenia?

Obstacolul este că acum trebuie să instruim elitele că deciziile biologice determinante ghidate de cunoașterea științifică și supravegherea judiciară și morală atentă ne pot oferi lumea pentru care tânjim. Aici sunt dovezi reale, empirice, și susținute științific pentru nădejdea umanității, nu cloaca tragică de patologii pe care așa zișii egalitariști o răstoarnă în capul nepoților noștri.

“Viitorul evoluției umane” a lui John Glad este o carte importantă. Are nevoie de mulți cititori. Sunt sigur că va atinge acest scop.

Seymour W. Itzkoff

Introducere

*Sunt alături de voi, bărbați și femei ai unei generații,
sau a foarte multor generații de acum încolo.*
Walt Whitman, "Crossing Brooklyn Ferry"

Războiul cel Mare și criza ulterioară au subminat mentalitatea privilegiului imperial și de clasă, lăsând un vid care a fost umplut de un climat intelectual de egalitarism extrem. Societatea vestică a secolului XX a ajuns să fie dominată de o nouă ideologie unificată. Freudism, marxism, behaviorismul lui B. F. Skinner, istoria culturală a lui Franz Boas, și antropologia lui Margaret Mead toate accentuau "plasticitatea" și chiar "programabilitatea" speciei Homo sapiens. S-a explicat în repetate rânduri că mințile umane se deosebesc puțin în calități înnăscute, și că sunt creșterea și educația cele care explică diferențele dintre noi. Software-ul este totul; hardware-ul este identic și astfel fără sens. Drumul spre utopie ține doar de îmbunătățirea educației.

În decursul ulimei treimi a secolului XX, chiar în vreme ce savanților le era permis să predea teoria evoluției, această libertate nu era extinsă în a ridica subiectul evoluției viitoare a umanității. Este remarcabil că această suprimare a coincide cu o revoluție în înțelegerea noastră a geneticii. Cenzura este acum ridicată, și este un acord chiar și printre cei mai implacabili vrăjmași ai mișcării eugeniste că tabuul despre eugenie nu mai e valabil.

Problemele implicate sunt atât de încărcate cu consecințe la toate nivelurile încât, un micuț asemeni grupului de indivizi îngrijorați de viitoarea compoziție genetică a umanității este, în această zonă o singură scânteie ideologică având potențialul de a declanșa o conflagrație mistuitoare, încât ostilitatea ca mai tot timpul va îndepărta dezbaterea rațională. Dar indiferent cât de disperat încearcă societatea să evite aceste probleme, ele sunt deja în fața noastră, cerând măcar recunoaștere, dacă nu soluționare. În această carte

încerc să prezint argumentele suprimate în mare măsură până acum din jurul curentei renașteri a mișcării eugeniste.

*

Pe atât de mult pe cât noi oamenii ne-am putea mândri cu realizările noastre, pe atât suntem realmente de puțin apropiați de rezolvarea marilor probleme existențiale decât atunci când încă sălășluim în caverne. Timpul extins la nesfârșit în urmă sau înainte este la fel de inimaginabil ca și timpul care ar avea început sau sfârșit. Psihologic, totuși, avem nevoie de o hartă – un concept al existenței și a locului nostru în univers – și astfel ne angajăm într-o elaborată creare de mituri pentru a umple golul pe care-l găsim atât de intolerabil. Pentru a fi durabilă, o viziune asupra lumii trebuie întâi să ne explice universul, iar apoi să ne liniștească temerile și să ne satisfacă dorințele. Logica nu este o condiție prealabilă. Mitul poate chiar să se contradică pe sine – ca să nu mai vorbim că poate fi în dezacord cu lumea reală.

Fără deosebire de locul în care trăim, ne percepem inevitabil drept Regatul de Mijloc, și fie zâmbim condescendent înaintea creării miturilor altor culturi fie mergem la război împotriva lor pentru a impune cu forța viziunea noastră (unic adevărată). Și dacă suntem mai buni la fabricat arme, suntem în general capabili să-i convingem pe cei ce i-am cucerit fizic de superioritatea miturilor noastre față de ale lor.

Până la jumătatea secolului XIX, lumea vestică a acceptat interpretarea întocmai a Genezei, dar apoi teoria evoluției a prezentat o explicare radical diferită a originii omului. Astăzi, încercând reconcilierea religiei cu știința, am creat o nouă mitologie care, fără surprindere, este coaptă de contradicții. Aici sunt câteva dintre ele:

- a) În vreme ce alte specii de animale și plante pot suferi schimbări semnificative în decursul a puținor generații, noi menținem că mii de generații în cele mai variate condiții de selecție și împerechere

selectivă au lăsat doar cea mai superficială variație genetică înăuntrul speciei noastre.

- b) Intelectualii (chiar dacă nu omul de pe stradă) sunt ferm convinși că suntem produsul evoluției, dar sunt egal întăriți în ciudata prezumție că ființele umane sunt singura specie care nu mai este afectată de acel proces.
- c) Chiar în vreme ce societatea premiază abilitatea și ingeniozitatea în efectiv toate formele de activitate, a devenit la modă a susține că asemenea factori nu joacă nici un rol în formarea claselor sociale, care sunt considerate a fi în totalitate o funcție a șansei și privilegiului. Într-adevăr, savanții care domină piața editorială și mediul academic neagă însăși existența variației IQ-ului congenital în populațiile umane.
- d) Am dezvoltat o uriașă industrie academică de testare, dar descoperirile acesteia sunt în mare măsură clamate nu doar ca aproximative dar și ca lipsite de orice fel de validitate.
- e) Cu tranziția la familiile mai mici, am observat că generație după generație dintre cei înzestrați intelectual eșuează să se reproducă – exact așa cum s-au temut eugenistii timpurii – dar acceptăm fenomenul drept natural.
- f) Aplicăm cu din ce în ce mai mare succes un proces numit “medicină” pentru eliminarea selecției naturale, și suntem ferm convinși că generațiile viitoare vor rămâne neafectate de împotrivirea noastră de a introduce un substitut pentru selecția naturală.
- g) Muncind cu greu la descifrarea hărții genomului uman, continuăm să aplicăm criterii morale comportamentului pe care în curând îl vom putea explica științific.
- h) În timp ce comportamentul nostru social, deopotrivă ca al altor specii de animale, este centrat indispensabil în jurul ritualului de împerechere,

percepția noastră a acestui proces este guvernată de nenumărate tabuuri camuflate și fetișuri. Ravena dintre realitate și fantezie nu ar putea fi mai crasă.

- i) Am creat o societate de castă genetică în care se cooptează talentele născute în castele mai puțin privilegiate, exploatând eficient și manipulând aceste caste, iar în același timp proclamăm egalitatea de șanse drept slogan.
- j) Refuzăm să recunoaștem că suntem o specie care se potrivește perfect definiției bolii, eliberându-ne (foarte temporar) de constrângerile selecției naturale și de limitările resurselor naturale doar pentru a vărsa prăpăd asupra noastră și a speciilor conviețuitoare într-un asalt masiv asupra gazdei pe care o parazităm – planeta.
- k) Am creat o economie nesustenabilă dependentă de epuizarea resurselor. Concomitent, declarăm încă un și mai mare grad de consum drept scopul societății.
- l) Proclamăm libertatea de exprimare, în timp ce jupuim feroce orice opinie în câmpul geneticii umane care este găsită ofensatoare de orice segment semnificativ al societății.

Astfel, revoluția în tehnologie a fost însoțită, nu de eliminarea mitului, ci de modificarea sa într-o negare a biologiei. Compromisul oricărei acțiuni politice este determinat de puterea relativă a participanților, și în acest fel generațiile viitoare nu sunt luate în considerare în decursul procesului de luare a deciziilor.

În ciuda opiniei populare și a prejudecății, adevărurile științei sunt inevitabile. În timpul care-ți ia să citești această propoziție, umanitatea ar fi evoluat genetic. Sunt specii cum ar fi celacantul (*Coelacanthus Latimeria*), care – în mod incredibil – a supraviețuit mai mult de 400 de milioane de ani, dar ele sunt o excepție rară. *Homo sapiens* este o verigă recentă în lanțul evolutiv, și în secolul trecut condițiile ce guvernează selecția în această populație au suferit schimbări revoluționare.

În cele din urmă, trebuie să decidem cât de mulțumiți suntem cu noi înșine ca specie. Aceasta este marea cumpănă a apelor ce-i divide pe cei care sunt pentru intervenția genetică și cei care i se opun. Fără să ținem seama de atitudinile personale, totuși, nu se poate nega faptul că în vreme ce loteria genetică a produs într-adevăr mulți câștigători, sunt mulți alții care au fost mai puțin norocoși.

Mișcarea eugenistă, care poate fi înțeleasă ca ecologie umană, s-a considerat de mult pe sine ca lobby pentru generațiile viitoare, susținând că deși este adevărat că nu trebuie să ne înfumurăm cu capacitatea noastră de a prezice viitorul, putem defini ceea ce vrem – copii sănătoși, inteligenți, care vor deveni adulți echilibrați emoțional și altruști.

Acum, cand majoritatea oamenilor trăiesc mult peste vârsta procreării, nu sunt aceia care au supraviețuit unui proces cumplit de selecție naturală cei care vor popula planeta în viitor, ci aceia care au mai mulți descendenți. Acum avem selecție prin fertilitate mai degrabă decât prin mortalitate – o schimbare revoluționară.

În plan teoretic suntem acum – finalmente – de acord că egalitatea de șanse este un țel dezirabil. Însă, concomitent, ne găsim în gheara unui etos social care insistă că nu ar trebui doar să ne bucurăm de drepturi egale ci și că suntem cu toții identici efectiv, deosebindu-ne doar prin educație.

Spre norocul și fericirea noastră, fiecare dintre noi este un individ unic, și această unicitate se extinde spre grupurile etnice și naționale pe care le formăm. Nu suntem mașini identice cu software diferit. Fără excepție, toate grupurile etnice au produs atât câștigători cât și învinși la loteria genetică. Intervenționiștii susțin că este datoria noastră morală să facem tot ce ne stă în puteri să transmitem copiilor noștrii – nu aceeași moștenire – ci cea mai bună și unică moștenire posibilă pentru fiecare dintre ei. Anti-intervenționiștii atenționează că, rupând prețioasa ștafetă transmisă din generație în generație, putem cu ușurință să

producem un dezastru ireparabil. Dar a nu lua o decizie este tot o decizie.

Multe dintre deciziile noastre de zi cu zi sunt încărcate de consecințe genetice. Cine aduce pe lume copii, și cât de mulți? Orice influențează fertilitatea este un factor în noua selecție. Aceștia pot include o plimbare până la farmacia din apropiere pentru a cumpăra mijloace contraceptive, o vizită la o clinică de avorturi, sau o decizie de a reduce ori chiar de a renunța la reproducere pentru a putea avansa în carieră și educație. Prin respingerea gratuității grădiniței și a ajutorului financiar pentru creșterea copilului, tuturor în afară de populația asistată (welfare population), guvernul acordă stimulente unor grupuri pentru a avea copii și contra-stimulente altora, iar această politică a devenit deja un factor important în selecția genetică.

Eugeniștii susțin că trebuie să ne acceptăm locul în interiorul lumii fizice – ca ființe biologice. Pentru a supraviețui ca o specie cu o semnificație filosofică mai mare față de celelalte animale, ei cred că nu avem altă alternativă decât să fim de acord ca în domeniul reproducerii să ne subordonăm interesul celui al generațiilor viitoare și să începem să ne administrăm populațiile în concordanță cu principiile care sunt incontestabile când se aplică tuturor celorlalte specii. În cuvintele lui sir Francis Galton, părintele eugeniei și statisticii,

Ceea ce natura face orbește, lent și nemilos, omul poate face în mod chibzuit, rapid și cu bunățate. După cum îi stă în putere, așa îi devine datorie să muncească în această direcție.¹

Această carte privește sensul vieții, al inteligenței și al locului nostru în univers. Este bazată pe o filosofie rațională a vieții și dragostei pentru copii noștri, a unei conștiințe a poverii și responsabilităților părintești. Este oferită într-un spirit de prietenie colegială bărbaților și femeilor îngrijorați și binevoitori – atât promotorilor cât și oponentilor mișcării eugeniste. Promițător, mulți dintre ei vor împărtăși aceleași

valori, speranțe și temeri. Dacă nimic altceva, am putea fi în măsură să convenim asupra dreptului de a nu conveni.

Încărcată de istorie, valori și emoții, mișcarea eugenistă se privește pe sine ca bazată pe știință, dar nefiind limitată la știință. Voi încerca aici să leg laolaltă un număr de domenii într-o abordare sincretică. Rog înțelegerea cititorilor în prezentarea sferelor care ar putea părea disparate, dar orice viziune asupra lumii, serioasă și cu o cuprindere largă, este necesar eclectică.

Umanitatea a intrat în primele etape ale unei revoluții în înțelegerea generală a mecanismelor genetice, a noilor biotehnologii și explicarea științifică a unor câmpuri ale sănătății și comportamentului uman printr-o prismă morală. Geniul iluminării nu poate fi băgat înapoi cu forța în sticla ignoranței. Perspectiva de a avea în mâini, în câțiva ani, harta umană completă este uimitoare și trebuie să presupunem că descoperirile viitoare în câmpul geneticii ne vor da capacități pe care acum abia ni le putem imagina. Dezacordurile asupra a ceea ce este atribuibil naturii și ce educației vor părea ciudate, și va trebui să ne întrebăm ca specie ce să facem în continuare, cum să obținem, dacă nu utopia, măcar ceva apropiat de ea față de ce avem acum, sau cel puțin cum să supraviețuim.

Promotorii eugeniei își văd cauza ca parte a luptei pentru drepturile omului – drepturile oamenilor care vor veni după noi. Asemeni lui Martin Luther King, ei susțin că foarte bine ne-am putea întreba dacă vom ajunge vreodată pe Pământul Făgăduinței. Poate că nu există un scop final, doar căutarea, dar le datorăm copiilor noștri să începem călătoria, să facem tot ce ne stă în puteri pentru a garanta că ei se vor naște oameni mai buni decât suntem noi și că vor moșteni mai mult din calitățile noastre și mai puțin din defecte.

Această carte poate fi descărcată gratuit la
www.whatwemaybe.org.

Ce este eugenia?

*Această salcie plângătoare!
De ce nu plantezi câteva
Pentru milioanele de copii încă nenăscuți,
Ca și pentru noi?
Nu sunt ei inexistenți, sau celule adormite...
Edgar Lee Masters, "Columbus Cheney,"
în "Spring River Anthology"*

Odată stabilită continuitatea umanității cu restul regnului animal, încercările însuflețite de perfecționare a genomului uman devin inevitabile. Eugenia este, până la urmă, foarte simplu, genetică umană aplicată. Cinci din primii șase președinți ai Societății Americane de Genetică Umană erau de asemenea membri ai Consiliului Director al Societății Eugenice. Istoric, genetica modernă este un vlăstar al mișcării eugeniste și nu invers.

Eugenia pozitivă se referă la abordările menite să ridice fertilitatea în rândul celor avantajați genetic. Acestea includ stimulii financiari și politici, analize demografice focalizate, fertilizarea in vitro, transplanturi de ovule și clonarea. Țările cu politici pro-natalitate (adică acelea care doresc să stimuleze rata nașterilor) deja sunt angajate în forme moderate de eugenie pozitivă.

Eugenia negativă, care este axată pe diminuarea fertilității în rândul celor dezavantajați genetic, este în mare cuprinsă la rubrica planificare familială și consiliere genetică. Aceasta include avortul și sterilizarea. Pentru a asigura că aceste servicii sunt disponibile tuturor pe bază non-discriminatorie, este susținut ca, cel puțin, persoanele cu venituri scăzute să beneficieze de aceste servicii gratuit.

Ingenieria genetică, care le era necunoscută eugenistilor timpurii, constă în intervenția activă în linia germinală, nefiind neapărată încurajarea sau descurajarea reproducerii indivizilor avantajați sau dezavantajați.

Termenul "eugenic" se referă la orice factor care conduce la o îmbunătățire a genotipului uman, iar termenul "disgenic" indică o deteriorare.

Știință

Evoluția precedentă

*Lupul, șarpele, porcul, nu lipsesc din mine,
privirea înșelătoare, vorba frivolă,
dorința adulteră, nu lipsesc,
Refuzurile, dușmăniile, amânările, meschinăria, lenea,
nici una dintre acestea nu lipsesc.
Walt Whitman, "Crossing Brooklyn Ferry"*

Întrebarea privitoare la locul unde se trage linia între specii și subspecii strâns înrudite poate fi rezolvată diferit de observatori diferiți. În cazul populațiilor umane moderne, unde oamenii de știință tind să urmeze agende social-politice contradictorii, liniile de demarcație sunt violent contestate.

Sistemul nomenclurii binominale stabilit în secolul al XVIII-lea de botanistul suedez Karl von Linné (Carolus Linnaeus) pentru cartografierea relațiilor dintre toate viețuitoarele (cel puțin de pe planeta noastră) îngrămădește laolaltă totalitatea populațiilor umane drept *Homo sapiens*. Toți oamenii în viață de astăzi, fie boșimani, arborigeni australieni, japonezi, eschimoși sau caucazieni, sunt astfel incluși într-o singură specie, și orice discuție despre subspecii este privită cu suspiciune și ostilitate. Publicată în răspuns față de o declarație a politicianului francez de dreapta Jean-Marie Le Pen asupra inegalității rasiale, un comunicat din 1997 semnat de un grup de biologi proeminenți neagă chiar existența rasei în populațiile umane. De fapt, negarea rasei a fost făcută prima dată de eugenistul Julian Huxley în 1935. Din nou, afirmația a fost declanșată de evenimente politice – în acest caz promulgarea sentințelor anti-evreiești ale lui Hitler.² În consecință avem acum un singur "om modern," care este disponibil în culori diferite. Este adevărat că studiile genetice moderne au arătat o similaritate remarcabilă între toți oamenii, dacă n-ar fi și că oamenii și cimpanzeii împărtășesc ceva asemănător cu 99% din ADN-ul lor nereplicativ.

În general savanții sunt acum de acord că populațiile umane moderne își au originile în Africa, dar sunt neînțelegeri considerabile când se explică diferențele curente între grupuri; dacă acestea se datorează evoluției datând cu un milion de ani în urmă la *Homo erectus* (“multiregionalism”) sau dacă *Homo sapiens* a apărut relativ târziu, aproximativ 100,000-200,000 de ani în urmă, și atunci a trecut la nimicirea competitorilor hominizi emigranți oriunde a intrat în contact cu ei (teoria “înlocuirii”). Gradul în care speciile hominide timpurii s-au încrucișat rămâne în zona speculației, în care multiregionaliștii au fost acuzați că au dat argumente în susținerea diferențelor biologice fundamentale care echivalează cu rasismul.³ Așa cum spunea eruditul Seymour Itzkoff, ne confruntăm cu o “voință de a crede [care este] reminiscentă a seducției intelectualilor cu modelele ideologice abstracte în politică și gândirea socială.”⁴

Arborii genealogici ai ghepardului și calului ne oferă modele contrastante utile. Studiile genetice au demonstrat că gheparzii de azi prezintă o atât de scăzută diversitate încât strămoșii lor trebuie ca la un moment dat să fi trecut printr-o strămoșie atât de îngustă încât doar câțiva indivizi au fost în măsură să perpetueze specia prin consangvinizare. Caii, în contrast, prezintă o variație extraordinară ca rezultat al domesticirii și creșterii independente în diferite părți ale lumii.

În cele din urmă, genetica este mai mult ca un joc de șah, unde dezvoltarea unei poziții este de importanță strict istorică și nu joacă nici un rol în rezultatul jocului, decât este ca în bridge unde succesul este în mare parte determinat de abilitatea jucătorilor de a reține ce cărți au fost jucate anterior. Variabilitatea atât de evidentă în populațiile umane, chiar și pe o bază intra-grup, deschide posibilitatea de intervenire în evoluția umană pentru a o ghida și chiar a căuta noi orizonturi, fără a ține seama de felul cum s-a produs actuala variabilitate. De unde am venit este o întrebare fascinantă, dar încotro ne îndreptăm este cu totul alta.

Chiar școala de gândire a “înlocuirii” recunoaște că speciile umane s-au dezvoltat pentru cel puțin aproximativ cinci până la opt mii de generații în afara Africii sub condiții radical diferite de selecție. O asemenea secvență este suficientă să producă diferențe semnificative în subpopulații felurite. În plus, o și mai mare diversitate ar trebui să fie postulată pe baza diversității biologice care trebuie să fi fost vizibilă pe timpul când diferitele populații au părăsit Africa. De vreme ce populațiile umane au avut un timp mult mai mare să evolueze în Africa decât în afara continentului mamă, populațiile africane prezintă mult mai mare diversitate genetică decât alte rase, iar micile populații care au hoinărit în afara Africii se poate foarte bine să fi reflectat cel puțin o parte din această diversitate. De altfel, emigranții se poate să se fi încrucișat cu alte specii hominide deopotrivă în Africa dar și cu acei care au ajuns încă mai târziu. Crescătorii de animale prin comparație, pot obține schimbări semnificative în doar câteva generații. Acești factori, combinați cu specializarea profesională a societății moderne și împerecherea selectivă, reprezintă sursele principale ale variației intra-specii.

Dacă Homo sapiens a fost pe aici de probabil 150,000 de ani, existența noastră viitoare poate fi considerabil mai efemeră. Umanitatea este astfel o colonie cu un început și evident un sfârșit, privit aici, nu doar drept toți oamenii în viață la un moment dat, ci ca totalitatea oamenilor viitorului peste întreaga durată de viață a acestei comunități. Rațiunea eugenistilor este că obligațiile noastre morale sunt față de ei toți, că nu suntem doar parte a ecologiei planetei, ci și custozii ei. Așa cum mitologul Joseph Campbell s-a exprimat, nu suntem mai puțin decât conștiința ei.⁵

Renumitul genetician James V. Neel a studiat societatea și aranjamentul genetic al tribului Yanomama din sudul Venezuelei și nordul Braziliei argumentând convingător că structura societății lor era tipică pentru populațiile umane din perioada când oamenii trăiau încă exclusiv în ceată, adică, oricum altfel decât în ultimii 10,000 de ani. Acestea

erau populații mici, izolate, care practicau poligamia și incestul, permițând naturii să aleagă dintr-o bogată varietate de genotipuri din medii considerabil diferite. Asemenea condiții erau favorabile evoluției rapide. Panmixia poate fi încă îndepărtată, și într-adevăr este improbabil să fie totală, dar tot mai crescuta exogamie a populațiilor umane reduce diversitatea umană iar în același timp creează mari populații care sunt, probabil, mai puțin predispușe la bruște fluctuații genetice majore.⁶

Istoria demonstrează limpede că armonia socială este obținută dificil în special înaintea diversității. Marile crime din istorie au fost toate exemple ale violenței între grupuri. Iar atunci când două sau mai multe grupuri etnice sunt clar deosebite între ele, situația este încărcată de o și mai mare tensiune. Statele Unite, care au renunțat la monstruoasa crimă a sclaviei doar pentru a menține mușamalizată discriminarea încă un secol, încearcă acum să realizeze echitate rasială, dar frica de conflictul rasial este și va rămâne fără îndoială tot atât de mare și, din nefericire, bine fondată. Totodată problema a fost ambiguizată, rasismul fiind definit ca a) discriminare și ură de grup și 2) discuție despre diferențele dintre grupuri. Cele două subiecte sunt realmente cât se poate de diferite, cu toate că nu sunt lipsite de legătură. Elitele societății au decis că studiile privitoare la diferențele dintre grupuri sunt prea volatile pentru a le permite să fie larg discutate și au prezentat fals asemenea studii ca revendicând separarea totală a calităților grupurilor mai degrabă decât relativa frecvență statistică a unor caracteristici specifice.

Ar trebui ca toți să fim în măsură să cădem de acord că diferențele dintre grupuri sunt o chestiune științifică și nu una morală. În măsura în care este privită discuția asupra eugeniei acestea sunt irelevante în cea mai fundamentală manieră. Chiar dacă resursa reproductivă dorită se dovedește a fi distribuită diferit în unele populații față de altele, fiecare grup cuprinde un vast fond de indivizi talentați la care să apeleze pentru paternitatea viitoarelor generații. Indiferent

de magnitudinea unor astfel de diferențe dintre grupuri, realitatea este că până și pe o bază din interiorul grupurilor ar trebui să fim mai puțin decât mulțumiți cu noi înșine.

Testare

*Un test sigur, un test ușor:
Cel ce bea bere e învingător,
Berea brună, cu putere...*
Robert Graves, "Strong Beer"

De vreme ce testarea IQ-ului a fost inițiată la începutul secolului XX, aceasta s-a utilizat intensiv de armata americană atât pentru a selecționa recruții cât și pentru a determina domeniile în care ei pot fi cel mai bine folosiți. Partizanii egalitarismului s-au delectat atacând știința seculară și apoi aplicându-și cu toptanul concluziile la știința modernă. Desigur testele IQ timpurii conțineau întrebări care produc zâmbete incomode printre examinatorii de azi. Spre exemplu, a fost motorul Knight utilizat la automobilul Packard, Lozier, Stearns, sau Pierce Arrow? Sau, apare Velvet Joe în reclame la pastă de dinți, mărfuri solide, tutun sau săpun?⁷ Deși asemenea întrebări ar fi putut avea ceva validitate limitată fiind adresate tinerilor care au crescut în America, ele erau evident nepotrivite pentru oamenii care emigraseră recent în Statele Unite și abia vorbeau engleza. Asemenea persoane se descurcau slab la teste, dar de aici nu rezultă automat că testele moderne, asupra cărora s-a lucrat asiduu de mii de psihologi, sunt egal eronate și astfel total invalide.

În mod promițător, expansiunea masivă a educației peste tot în lumea secolului XX a ajutat oamenii nu doar să obțină date specifice, ci și să-și folosească mintea mai eficient. Dar frica vizează că tiparul fertilității disgenice înnăscute a societății moderne a creat o populație cu mai puține abilități ereditare decât acelea ale predecesorilor.

Pentru a aborda această chestiune trebuie întâi să clarificăm diferența dintre genotip și fenotip. Genotipul este

potențial genetic; fenotipul este potențialul realizat. De exemplu, statisticile arată o creștere constantă a înălțimii medii în cea mai mare parte a lumii. Evident cauza nu este modificarea genelor ci îmbunătățirea nutriției (și, probabil, carnea obținută cu hormoni). Dar genotipurile fixează limite. Dacă unui grup de pigmei li s-ar da mâncare excelentă și unor membrii ai tribului Massai le-ar fi distribuită alimentație de joasă calitate, pigmeii s-ar bucura evident de o creștere în înălțime și cei din tribul Massai de o scădere, dar pigmeii nu ar deveni mai înalți decât membrii tribului Massai, și nu ar exista un transfer lamarkian înspre copii lor.

După cum psihologul Edwin Boring glumea odată într-o dezbatere cu editorialistul Walter Lippman, "IQ-ul este ceea ce testul IQ măsoară." Acesta nu este în mod necesar același lucru cu inteligența brută. Trebuie să facem distincția între o variabilă conceptuală și definirea ei operațională. IQ-ul este doar o măsură posibilă a fenotipului.

Unele estimări ale declinului genotipic în IQ sunt între 1 și 4 puncte per generație,⁸ dar politologul neo-zeelandez James R. Flynn a prezentat un studiu seminal ce susține că în fapt scorurile IQ au crescut constant. Astfel de teste ca Stanford-Binet și Wechsler măsoară cu regularitate subiecții și stabilesc noi scoruri medii și deviații standard. Din 1932 până în 1978 examinatorii constant au reajustat standardele, de fiecare dată ridicând ștacheta. Când standardele se mențin constant, IQ-ul mediu a crescut cu 13.8 puncte – aproape o deviație standard în decurs de 46 de ani.⁹

Acesta este potențial un rezultat foarte încurajator. Arată că diferențele de IQ se pot dovedi a fi relativ mai maleabile decât s-a crezut anterior, și idealul egalitarist, care stă în centrul cauzei eugeniste, poate fi mai ușor realizabil decât s-a considerat în prealabil. Pe de altă parte, în continuare putem doar presupune constrângerile provocate asupra fenotipului de către genotip. Ceea ce evident s-a întâmplat, dacă Flynn are dreptate, este o îmbunătățire a fenotipului care a depășit deteriorarea genotipului.

SAT I este menit ca test de aptitudini, opus lui SAT II, care măsoară cunoștințele în subiecte specifice. SAT I constă în două părți, SAT V (verbal) și SAT M (matematică). Flynn trece la a demonstra că, simultan cu mai sus menționatul câștig în IQ, un trend opus s-a înregistrat la punctajul de la SAT Verbal.

Punctajele la SAT pot fi ridicate prin pregătire, dar îmbunătățirile sunt supuse legii randamentului descrescând. Punctajele la matematică sporesc cu aproximativ 30 de puncte după 40 de ore de pregătire, și cele verbale cu aproape 20. Dar continuarea îmbunătățirii a chiar 50% în punctaje nu poate fi obținută prin adăugarea a până și de șase ori acel număr de ore.¹⁰

Testarea s-a bucurat în general de sprijin public larg. În 1979, Organizația Gallup a întrebat un eșantion reprezentativ de americani ce credeau despre testele standardizate. 81% au răspuns că acestea erau “foarte folositoare” sau “oarecum folositoare.”¹¹ În același timp, o coaliție puternică a Asociației Naționale a Educației, Asociației Naționale pentru Oamenii de Culoare, și adepții lui Ralph Nader li s-a opus cu tărie. Coaliția avea mulți susținători influenți în guvern și presă. Dan Rather, spre exemplu, într-un reportaj special din 1975 al CBS *Mitul IQ* a declarat nu doar că testele IQ sunt relativ nefolositoare ca măsură a inteligenței, ci și că sunt nedrepte, pentru că “este clasa economică cea care marchează principalele linii de demarcație în scorurile IQ.”¹² Dar coaliția nu a avut sprijinul unui grup care îi este aliat în multe alte chestiuni. Evreii invariabil sunt bine situați la teste, și astfel nu este surprinzător că Liga Anti-Defăimare, Comitetul American Evreiesc și Congresul American Evreiesc au trimis amicus curiae Curții Supreme în opoziție față de programul Acțiunii Afirmative.¹³

Această carte poate fi descărcată gratuit la
www.whatwemaybe.org.

Factorul g

*Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele,
care este măsura zilelor mele;
ca să știu cât de trecător sunt.*

Psalmul XXXIX, 4

Există un lucru ca inteligența generală (“g”), sau fiecare individ posedă o colecție dispartată de aptitudini fără legătură – adică, inteligențe multiple? Orice discuție științifică despre “inteligenta unitară” este încărcată cu semnificații politice pentru că se poate interpreta că oferă măsura valorii totale ori rangul unei persoane.

Susținătorii inteligenței generale, începând cu Charles Spearman la începutul secolului XX, au scos în evidență legătura pozitivă între aptitudinile spațiale, numerice și verbale. Un scor IQ este în esență expresia numerică a lui g. Pe de altă parte, nu se poate nega existența savanților-idioti – oameni care au dificultăți în a face față celor mai elementare sarcini de zi cu zi dar care pot fi muzicieni sau sculptori desăvârșiți, pot aduna o serie de numere cu o precizie deloc mai joasă ca a unui calculator sau pot cu ușurință să relateze starea vremii într-o zi aleasă aleator în secolul al XVIII-lea. Cu alte cuvinte, corelarea între una din aptitudinile lor speciale și celelalte aptitudini este negativă. Și nu trebuie să ne limităm la cazurile excepționale. Când teste specializate de aptitudini au fost date unui grup de studenți în loc de măsurători universale ale inteligenței, mai mult de jumătate dintre ei s-au plasat în primii 10% pe o aptitudine specifică.¹⁴

Cum atunci să comparăm sau să evaluăm abilitățile dispartate? Semnificația factorului g poate fi la fel de bine exagerată – sau chiar un non sequitur. Dat fiind spațiul fizic limitat ocupat de creier, hiperdezvoltarea unor anumite abilități poate chiar necesar să vină în detrimentul altora. În multe privințe chestiunea este ca paharul proverbial care este fie jumătate gol sau jumătate plin. Totul depinde de punctul de vedere al observatorului.

Declinul coeficientului de inteligență

*Prostie-i să declini,
Și să furi rușinos tăcutul mormânt...*
Sir William Jones,
“An Ode: In Imitation of Alcaeus”

Cum putem să protejăm cel mai bine interesul generațiilor încă nenăscute? Acest lucru este extrem de dificil într-o lume în care mulți privesc copiii ca pe un bun comun. Așa-zisa “tranziție demografică,” în care oamenii din societățile avansate aleg să aibe mai puțini copii, este studiată chiar de economiști și demografi în tot felul de curbe, grafice și scheme, stabilind costul unui copil ca echivalent a X număr de automobile, televizoare sau orice vreți.

Care sunt consecințele pentru bazinul genetic ale selectării tinerelor cu capacitate pentru a urma o educație și carieră, astfel reducându-le fertilitatea (în 20% din cuplurile americane, fertilitatea amânată se dovedește a fi fertilitate anulată) totodată remunerând tinerele cu capacități scăzute pe baza a câți copii nasc, chiar interzicându-le avortul atunci când ele însele îl cer?

În vreme ce fetele din țările cu programe de asistență dezvoltate pot alege să scape de școală devenind gravide dacă se găsesc incapabile să se descurce cu programa școlară, un studiu de la începutul lui 2001 arată că o întreagă treime din femeile americane care câștigă mai mult de \$55,000 pe an sunt fără copil la vârsta de 40 și probabil că-și vor trăi viața fără să nască vreodată.¹⁵

Cu toate că “Ratele totale ale fertilității” (RTF – numărul de copii pe care-i are o femeie în timpul vieții sale) reprezintă un etalon important în măsurarea caracteristicilor fertilității, lungimea generativă de asemenea joacă un rol. Evident, cu cât o femeie începe mai devreme să nască, cu atât mai mulți copii poate avea. Imaginați-vă două grupuri, într-unul femeile își au copii la vârsta medie de 20 și celelalte la 30. Primul grup va avea efectiv cu 50% mai mulți copii decât celălalt grup chiar dacă RTF sunt identice. În Studiul

Longitudinal al Tineretului New York, de exemplu, ultimele 5% din femei ca inteligență și-au avut primul prunc cu mai bine de 7 ani înainte de femeile din top 5%.¹⁶

Avortul este semnificativ în condițiile discuției despre eugenie în gradul în care acesta afectează selecția, în special când serviciul este permanent disponibil grupurilor cu IQ ridicat, care pot ușor să-l plătească, dar este oprit grupurilor cu IQ scăzut, care depind de primirea serviciului pe bază de subvenție sau gratis. Rata avortului este în relație cu anii de educație, care pot fi folosiți ca substitut imperfect pentru IQ. În 1979, rata standardizată a avortului în SUA după anii de școală pentru femeile de 20 de ani și mai mult era 44,3 pentru femeile cu liceu și doar 3,2 pentru cele care au avut mai puțin de 8 ani de școală.¹⁷

Alt factor disgenic semnificativ este războiul. Creatura care se vede modelată după chipul lui Dumnezeu și-a folosit tehnologia avansată pentru a săvârși o vastă violență nu doar asupra mediului înconjurător ci și asupra sa. Și au fost egalitariștii, nu adepții doctrinei eredității, cei care erau cel mai puțin mofturoși în legătură cu crima și exilul, fie în Rusia, China, Cambodgia. Există o tristă consistență în logica lor: dacă toți sunt la fel, oricine se opune atingerii utopiei în vremea noastră poate fi simplu eliminat și înlocuit când apare următoarea generație.

Războiul ca mecanism distructiv al selecției naturale a devenit un subiect frecvent discutat în vreme ce "floarea" tineretului Europei mărșăluia pentru a muri en masse în tranșeele Primului Război Mondial. A fost, până la urmă, acest conflict aparte cel care a introdus testul IQ pentru a selecta tineri capabili cu mai mare precizie pentru a-i folosi drept carne de tun.

În cazurile de război civil violent, de asemenea, forța este îndreptată cel mai puternic înspre opoziția reală și potențială. De vreme ce opoziția prin definiție implică gândirea și dedicarea ideologică, țintele distrugerii, cele mai frecventate, sunt persoanele capabile. Istoricul Nathaniel Weyl a botezat fenomenul "aristocid."¹⁸ Analizele statistice

demonstrează că un astfel de proces produce o scădere relativ modestă a mediei IQ a populației, dar reduce dezastruos numărul de persoane cu punctaje excepționale.¹⁹

Contribuția indivizilor proeminenți la cultură, știință și calitatea generală a vieții este disproporționată față de numărul lor. Închipuiți-vă doar cum ar fi istoria muzicii fără doar o mână de mari compozitori – Bach, Beethoven, Mozart, Brahms, Stravinsky, Mendelssohn. Același fel de “listă scurtă” poate fi întocmită din fizicieni, matematicieni, filosofi. Eliminați aceste genii și media nivelului de capacitate al următoarei generații nu se va modifica simțitor, dar cât de sărăcită ar fi lumea noastră!

Consecințele unui asemenea proces sunt evident alarmante. Chiar cu o medie relativ stabilă a IQ-ului, o societate în care elita intelectuală este semnificativ redusă este o societate secătuită – cel puțin comparativ față de stadiul original. Lecția care trebuie trasă este că turbulența și magnitudinea mișcărilor sociale nu au o relație necesară cu consecințele lor genetice.

Boli genetice

Nu există un lucru imuabil în speciile biologice, deoarece odată cu fiecare generație o specie moștenește noi gene sub forma mutațiilor. În rare ocazii o mutație poate îmbunătăți șansele de supraviețuire ale individului, și noua genă devine atunci mai răspândită în populație ca întreg. Totuși, vasta majoritate a mutațiilor sfârșesc prin a reduce numărul de urmași. Aceasta este balanța clasică a mutației și a morții care se numește “selecție naturală,” și este universal acceptată de biologi ca decisivă pentru toate speciile.

Această carte urmărește să pună anumite întrebări filosofice largi despre valorile și obiectivele civilizației umane și calea pe care umanitatea va merge în mod conștient alegând fie să urmeze sau să respingă selecția artificială. Nu este menită să discute complexitatea bolilor genetice umane. Prin analogie, se poate compara acest document cu o hartă rutieră mai degrabă decât cu un manual de mecanică auto,

dar câteva părți ale mașinii deosebit de importante trebuie să menționez totuși menționate..

Am avansat într-atât în medicină încât selecția naturală a fost redusă aproape la 0. Deja 98% dintre americani supraviețuiesc cel puțin până la împlinirea a 25 de ani.²⁰ Medicina este în cea mai mare parte menită în beneficiul creatorilor ei – cei azi în viață. Așadar, dacă vorbim de boală, accentul cade pe bolile contagioase “transmise orizontal” față de bolile genetice “transmise vertical”. Este, până la urmă, foarte greu pentru un doctor, o companie farmaceutică sau spital să perceapă o plată de la oameni care încă nu s-au născut. Medicina este o afacere care depinde de clienți plătitori, și cei mai motivați clienți – aceia care nu doar pot dar sunt și dornici să plătească – sunt aceia care suferă acum.

Enciclopedia Britannica prezintă succint dintre datele frapante legate de cele 3,500 de dereglări autozomal dominante, autozomal recesive și sexuale care au fost deja catalogate (lista se extinde rapid):

Cercetările epidemiologice sugerează că aproximativ 1 procent dintre nou-născuți au un defect genetic și că 0,5 au grave anomalii cromozomiale suficient de severe încât să producă un defect fizic serios și retard mintal. Între 3 până la 4 procente din nou-născuții cu defecte congenitale, studiile arată că cel puțin jumătate suferă datorită unei contribuții genetice majore. Minim 5% din toți embrionii care se evidențiază au grave anomalii cromozomiale, și 40 până la 50% din avorturile spontane implică embrioni cu anormalități cromozomiale. Aproape 40% din întreaga mortalitate infantilă este datorată bolilor genetice; 30% din pacienții pediatrici și 10% din adulți necesită spitalizare din cauza tulburărilor genetice. Cercetătorii în medicină estimează că defectele genetice – chiar dacă adesea minore – sunt prezente în 10% din toți adulții.... Aproximativ 20% dintre pruncii născuți morți și decesele infantile sunt asociate cu anomalii severe și

*aproape 7% din toate nașterile prezintă oarecare defecte mintale și fizice.*²¹

Lucrurile devin și mai înspăimântătoare. Ratele mutațiilor spontane, “tipurile” genetice, au fost estimate la 200 pe persoană,²² cele mai multe apărând a fi neutre, dar un procent necunoscut dintre acestea sunt indezirabile când se manifestă, efectele lor fiind cumulative. Pe lângă anomaliile genetice care sunt inevitabile și suficiente pentru a cauza o boală anume, există un număr mult mai mare de boli datorate unor factori multipli în care anumite gene creează o predispoziție pentru unele boli, de exemplu, majoritatea cancerelor, diabetelor și hipertensiunilor.

Eugeniștii timpurii aveau noțiunea naivă că simpla împiedicare a persoanelor care sufereau de boli genetice de a se reproduce era suficientă pentru a obține o populație mai sănătoasă cu fiecare generație; însă, majoritatea genelor care provoacă boli sunt atât recesive cât și extrem de rare. Așadar, numărul purtătorilor depășește cu mult numărul persoanelor afectate în fapt, iar non-reproducerea indivizilor bolnavi activ poate obține doar o reducere extrem de lentă a bolii în generațiile subsecvente. Aceasta înseamnă că dacă o trăsătură indezirabilă apare în 1% din populație ar trebui 90 de generații pentru a reduce incidența la 0.01 și 900 de generații sub condiții de împerechere aleatorie să se atingă o reducere la nivelul de unu într-un milion.²³ Chiar și atunci, o rată a mutației naturale spontane ar rămâne, care ar trebui de asemenea contracarată la infinit.

Tehnicile ingineriei genetice avansează rapid. Este deja posibil pentru purtătorii de boli genetice să conceapă copii in vitro, apoi să facă o examinare a embrionilor, cunoscută ca diagnostic genetic pre-implant, și să selecteze un embrion sănătos pentru a fi implantat în pântecul mamei. Aceasta este o tehnică eugenică care este deja implementată pe bază voluntară și graduală. În viitorul nu foarte îndepărtat vor fi posibile modificări în celulele germinative (cele implicate în reproducere), și nu doar în celulele somatice (cele neimplicate în reproducere). Terapia secvenței germinative nu se

potrivește nici eugeniei pozitive nici celei negative, ambele echivalând cu încurajarea sau descurajarea unui individ de a intra într-o succesiune de generații, dar această terapie este indiscutabil eugenie. Când posibilitatea a apărut prima dată, atitudinea generală a fost una de condamnare absolută; acum tendința este de a vorbi mai mult în termenii unui moratoriu al acestei noi terapii. Bioeticianul Fritz Mann de la Universitatea Liberă din Bruxelles scrie:

*În afară de câmpul religios, nu există nici o justificare etică pentru a nu influența secvența germinativă. Într-o zi se descoperă un leac pentru vindecarea unei boli ereditare în acest fel, nu doar pentru purtătorul ei, ci și pentru toți descendenții lui, ce rațiune ar putea exista pentru interzicerea acestuia?*²⁴

O asemenea realizare va reprezenta un progres genetic, dar puzzle-ul genelor și a interacțiunii lor abia începe să fie rezolvat. Totuși, geneticienii modifică deja liniile germinative ale plantelor și animalelor, iar linia germinativă umană este doar o chestiune de timp. În această vreme, consilierea și tratamentul genetic ajută ocazional pe cei azi în viață în detrimentul generațiilor viitoare. Un viitor părinte care știe că el sau ea este purtător al unei gene recesive care poate cauza o boală în generațiile subsecvente, poate avorta selectiv feteșii în care gena se va manifesta activ. Astfel, copii imediat următori ai cuplului vor fi eliberați de boală, dar numărul de purtători ai genei recesive crește în continuare de-a lungul lanțului generațiilor.

Întrebarea este dacă părinții au un drept moral să aducă pe lume copii care vor fi dezavantajați de ereditatea lor. Citându-l pe filosoful Emmanuel Lévinas, “fiul meu nu este doar creația mea, ca un poem sau obiect. El nu este proprietatea mea.”²⁵ Poate fi responsabilitatea părintească lepădată, negată? Marcus Pembrey, un profesor la Institutul de Sănătate a Copilului al Universității din Londra, discutând consilierea genetică susține că

Scopul nu ar trebui să fie reducerea incidenței nașterilor cu boli genetice, pentru că a face asta obiectul serviciilor ar însemna să trecem peste alegerea mamei în problema avortului selectiv... Opinia că reducerea incidenței nașterilor cu boli genetice nu este un obiectiv potrivit pentru serviciile genetice întâmpină aprobare largă.²⁶

Acesta este așa-zisul “model de serviciu personal”²⁷ al consilierii genetice, care subordonează bunăstarea copilului acelei a părinților. O asemenea viziune ar putea foarte bine să fie atacată în instanțe, poate în procese de viață nedreaptă (care au apărut pentru prima dată în Statele Unite în 1964, invocând procesele de moarte nedreaptă ca precedent legal) sau chiar pe bază de acțiune reprezentativă. Deși înainte se poate să ne fi lipsit cunoștințele pentru a reduce afecțiunile genetice, argumentul neștiinței va avea din ce în ce mai puțină greutate în viitor. Postura împăciuirii părinților nu va fi comparabilă cu scandalul copiilor care au primit sedativul nociv talidomida din anii 1957-1961, pentru că aceasta ar fi un act săvârșit în cunoștință și cu intenție.

Intervențiile asupra secvenței germinative vor întâlni rezistență din partea oamenilor care simt, unii din considerente religioase, că asemenea terapie este “nenaturală” și că nu avem nici un drept să ne “jucăm de-a Dumnezeu.” Chiar și tratamentele convenționale sunt respinse, de exemplu, de anumite grupuri religioase, și ocazional dăm peste articole în presă care descriu o familie a cărei copil a murit din lipsă de îngrijire medicală. Vor exista de asemenea obiecții ce nu țin de religie, dinspre oameni care sunt îngrijorați de a nu face greșeli. Într-adevăr erorile sunt o posibilitate reală. Atunci când vom acumula o mai bună înțelegere a geneticii umane, totuși, opoziții nereligioși vor avea considerabil mai puțin vânt în pânze.

Israelul a fost un pionier în consilierea genetică. În cuvintele unui cercetător de la Universitatea Ben-Gurion, “Gândirea eugenică este vie și sănătoasă [în Israel] astăzi.”²⁸ Gideon Bach, șeful departamentului de genetică al Centrului

Medical al Universității Hadassah-Hebrew din Ierusalim explică:

Știm că majoritatea, dacă nu toate, dereglările umane au un fond genetic, și obținem instrumentele pentru a le studia, trata și eventual preveni sau vindeca.... Israelul, cu multe grupuri etnice consangvine, s-a dovedit un bogat laborator uman pentru detectivi genetici. Este mult mai ușor să depistezi anomaliiile genetice în grupurile consangvine cu pedigriu omogen.²⁹

Evreii ashkenazim, care până acum aproximativ 40 de ani se căsătoreau îndeosebi în interiorul aceluiași grup, sunt purtători ai unei duzine de afecțiuni genetice recesive cu o relativă frecvență înaltă. Cea mai cunoscută este o dereglare autosomală numită Tay-Sachs după descrierea ei în 1881 de către oftalmologul britanic Warren Tay. Aceasta este cauzată de lipsa ereditară a unei enzime cruciale care în mod normal scade produșii reziduuali de grăsime ce se găsesc în creier. Dacă ambii părinți sunt purtători ai genei, copilul are o șansă de 25% să sufere din cauza bolii, și o șansă de 50% să fie purtător. Unul din 27 de evrei în Statele Unite este purtător al genei. Un prunc care este afectat de boală la început pare normal, dar devine hipersensibil la sunete după câteva luni. În cele din urmă copilul devine surd, orb, retardat și indiferent la stimulii exteriori. Moartea survine până la vârsta de cinci ani.

În 1985, rabinul Joseph Eckstein, citând Biblia și Talmudul, a fondat programul internațional de testare genetică numit Dor yeshorim (“generația celor drepți”) cu scopul de a preveni ca alți copii să se nască având această boală. În cadrul programului, studenții evrei ortodocși sunt testați pentru a determina dacă sunt purtători ai genei. Dacă doar unul din viitorii părinți este purtător aceștia nu sunt sfătuiți împotriva căsătoriei, dar dacă ambii sunt testați pozitiv ei sunt sfătuiți să-și aleagă un alt partener pentru căsătorie.

Israelul are unul dintre cele mai ridicate rate de screening din lume, testând mai bine de 10.000 de oameni pe

an.³⁰ Scriitoarea Naomi Stone exprimă ceea ce este evident opinia generală a evreilor față de prevenirea afecțiunii Tay-Sachs:

Poate boala să fie eradicată în totalitate din populațiile în care este concentrată, și dacă acesta ar fi cazul, cine poate rezonabil să manifeste îndoieli?... Eu sunt evreică ashkenazi, și știu că este obligația mea să fiu cu acuitate conștientă de factorul meu de risc ridicat pentru boală.³¹

Firește, practicilor eugenice în Statele Unite li se opun adesea reprezentanți din rândul comunității handicapatilor. Bioeticiana Adrienne Asch scrie:

Opoziția mea morală față de testarea prenatală și avortul selectiv vine din convingerea că viața cu dizabilitate are valoare, și credința că o societate justă trebuie să aprecieze și să cultive viața tuturor oamenilor, indiferent de dotarea pe care au primit-o la loteria naturală.³²

Cam aceeași poziție o are și eticianul canadian Tom Koch, care crede că toate bolile sunt parte a diversității umane.³³

Helen Henderson, un alt canadian activ în mișcarea persoanelor handicapate împotriva eugeniei, merge chiar mai departe:

Pot spune, fără ezitare, că viața mi-a fost mai bogată pentru că am scleroză multiplă. Cum poate cineva care nu are experiență cu dizabilitățile să înțeleagă asta?³⁴

Un al treilea canadian, Gregor Wolbring, care conduce un site cu materiale atât care susțin cât și care atacă mișcarea eugenistă³⁵, evidențiază că el însuși este opus eugeniei.

Un alt document de pe internet zice:

Problema fundamentală cu eugenia este că cineva decide, bazat pe valori stabilite sau nestabilite, ce caracteristici sunt suficient de adecvate ca să fie parte a societății și care nu [discriminare]... Întrebarea cheie este cum o societate (eugenie socială) sau o persoană (eugenie personală) decide ce caracteristici sunt permisibile într-un urmaș/viitor urmaș. Poate o societate să influențeze

sau să dirijeze deciziile eugenice sociale/personale? Există o cale rațională de a distinge între Tay-Sachs, beta talisemie, anemia celulelor în seceră (siclemie), thalidomida, Alzheimer, phenylketonuria (PKU), genuri, orientare sexuală (dacă s-ar găsi vreodată o cale de a o prevedea), tulburări mintale, fibroza chistică, paralizia cerebrală, spina bifida, acondroplazie (nanism), hemofilie, sindromul Down, boala coronariană, osteoporoză și obezitate?...Un război al caracteristicilor a început, care va priva de drepturi multe caracteristici din mișcarea drepturilor omului și din drepturile de egalitate. Aceasta trebuie să înceteze.”³⁶

Deși acest autor anonim ridică într-adevăr întrebări spinoase cu privire la anumite caracteristici – de exemplu, orientarea sexuală, nanismul și obezitatea – apărarea unora dintre cele ce se cheamă boli îngrozitoare este tulburătoare, chiar dacă își are rădăcina într-o frică legitimă și bine fundamentată de discriminare împotriva persoanelor care suferă de ele. Este datoria noastră să garantăm că într-adevăr discriminăm împotriva bolii și nu împotriva victimelor.

Metodă științifică

Orice încercare de a îndrepta actul sexual cere ca societatea să demonteze mai întâi eșafodajul infernal de tabuuri, fobii, activități nervoase și fetișuri care s-au ridicat în jurul reproducerii umane.³⁷ Dată fiind continuitatea fundamentală a animalului uman cu întregul regn biologic în general și cu mamiferele în special – incluzând speciile atât de strâns înrudite ca primatele superioare – revoluția în embriologie și biologia moleculară este restabilirea climatului intelectual prin conceptualizarea reproducerii umane în concordanță cu principiile creșterii animalelor.

Selecția genetică presupune variație genetică; altfel nu ar exista nimic de selectat. Heritabilitatea este etalonul cu care atât selecția naturală cât și cea artificială sunt măsurate. Coeficienții de heritabilitate sunt corelații

matematice ce iau valori de la 1 (o trăsătură parentală este inevitabil transmisă copiilor) la 0 (copii nu o au sau este foarte puțin probabil să o aibe).

Heritabilitatea trăsăturilor economice a fost intens studiată pentru animalele de fermă. De exemplu, producția de lapte este 0.25, greutatea la un cârlan este între 0.2 - 0.59 și profitul pe suprafață de furaj la vitele pentru carne este 0.5 - 0.55.³⁸ Heritabilitatea pentru înălțime între populațiile albe europene și nord-americane este 0.9.³⁹ Folosindu-se de datele provenite de la studiile cu gemeni, Thomas Bouchard și colegii de la Universitatea din Minnesota au plasat heritabilitatea totală a personalității la aproximativ 0.5. Heritabilitățile comportamentelor sociale sunt și mai ridicate: 0.65 pentru radicalism, 0.54 pentru comportament realist, și 0.59 pentru preocupările religioase în timpul liber. Interesul spre o ocupație se corelează la aproximativ 0.36.⁴⁰ Un studiu al gemenilor monoziгоți (identici) și dizigoți (falși) arată că gemenii monoziгоți prezintă o corelație crescută semnificativ decât gemenii dizigoți în a fi deschiși, activi, vorbăreți, sociabili, extrovertiți, hotărâți, calmi, încrezători, echilibrați, stabili emoțional, blânzi, politicoși, plăcuți, agreabili, conștiincioși, ordonați, sistematici, cinstiți, inventivi, cu imaginație bogată, creativi, deschiși la experiențe, rafinați, sofisticati și flexibili. O analiză model sugerează o influență de aproape 40% genetică, 25% partajat a factorilor înconjurători și 35% exclusiv a factorilor înconjurători.⁴¹

Deși heritabilitatea oricărei trăsături sau combinații de trăsături poate fi măsurată folosind această scală, este controversa inteligenței cea care a atras atenția cea mai aprinsă. Estimările joase ale heritabilității IQ-ului la populațiile umane sunt în general de ordinul a 0.4, cu 0.8 fiind pragul celor mai înalte estimări.

Cum să descâlcim natura de educație? Corelația între scorurile IQ ale aceleiași persoane care dă același test a doua oară poate servi ca punct de referință; este 0.86.⁴² Proeminentul psiholog englez Cyril Burt a localizat un număr

de gemeni identici care au fost crescuți separat. În 1966 a indicat o corelare a IQ-ului de 0.77 între 53 de perechi de gemeni identici pe care i-a studiat. Când Burt, care a murit în 1971, a fost acuzat post-mortem că și-a falsificat datele, pretinsul scandal a ajuns o mare știre. Acum, însă, mult mai multă cercetare s-a făcut pe acest subiect, și descoperirile lui Burt au fost replicate repetat, inclusiv de studiul lui Bouchard a 8,000 de perechi de gemeni, din care a reieșit o corelare de 0.76 pentru gemenii identici crescuți separat și 0.87 pentru cei crescuți împreună.⁴³ Într-un alt studiu al copiilor adoptați, condus de Sandra Scarr și Richard A. Weinberg, tot la Universitatea din Minnesota, scorurile IQ ale copiilor adoptați s-au corelat semnificativ mai pozitiv cu acelea ale părinților biologici decât cu ale părinților adoptivi.⁴⁴

Selecția naturală nu depinde doar de variația genetică ci și de variația mediului. Cu cât este mai mare câmpul celor două forme de variație, cu atât este mai mare intensitatea selecției – adică, mai rapidă rata evoluției. De milenii, fără nici o cunoștință de teoria lui Darwin a evoluției, oamenii au fost în măsură să urmărească selecția artificială cu succes la plante și animale, simplu prin împerecherea celor mai dezirabili indivizi între ei după principiul “din același lucru iese același lucru.” Aceasta este în continuare metodologia fundamentală a crescătorilor de animale. Când, totuși, variația scăzută sau heritabilitatea scăzută împiedică selecția, instrumente ale geneticii moderne sunt folosite: material seminal înghețat, separația producerii materialului seminal, supraovulație, depozitare și transfer de embrioni, fertilizare in vitro și transfer de material genetic.

Folosirea inseminării artificiale conferă măsurilor eugenice aplicate la masculi o eficiență mult mai mare decât la femei. Spre exemplu, utilizând tehnicile moderne un taur poate teoretic fi făcut să producă 200,000 de unități reproducătoare seminale pe an.⁴⁵ Un taur are deja 2.3 milioane de nepoate.⁴⁶ Mai mult, materialul seminal poate fi congelat pentru păstrare îndelungată și folosire ulterioară.

Dacă nu este o lipsă de material seminal de primă calitate, același lucru este valabil și pentru ovule. Doar un mic procent din ovulele create în femei la naștere sunt vreodată fertilizate. Fertilizarea in vitro, cu embrionii rezultați implantați într-un pântec, altul decât acela al mamei inițiale, ar face posibil să înfăptuim o revoluție în calitatea populației fără să producem o limitare cantitativă.

Clonarea este o tehnică încă și mai nouă. În decursul procesului o copie identică genetic a unui organism biologic este produsă prin mijloace asexuale. Clonarea este comună în natură. Orice plantă care poate crește dintr-un butaș, sau țesut animal care se poate autoreproduce într-o placă Petri, în cadrul procesului, de asemenea creează clone.

În decursul clonării în laborator (“transfer nuclear”), codul genetic al unui organism individual este introdus într-un ovul care a fost lipsit de propriul nucleu, iar ovulul este apoi implantat în pântecul unei “mame purtătoare,” la fel cum se face deja în cazurile de fertilizare in vitro. Copilul care se naște este geamănul identic al donatorului. Primele clone animale s-au produs la sfârșitul anilor 50. În 1993 cercetătorii din S.U.A. au clonat experimental o ființă umană ca tratament posibil pentru infertilitate, dar experimentul a stârnit o furtună de critici. Clonarea oii “Dolly” nu a avut loc decât în 1996. Alte mamifere deja clonate de savanți includ cai, câini, iepuri, vaci, capre, căprioare, porci, pisici, șobolani și șoareci.

Dezbaterea curentă asupra clonării se axează pe clonarea terapeutică. De exemplu, în viitor va fi posibil să clonăm celule de la o persoană care suferă de insuficiență cardiacă, să dezvoltăm aceste celule de substituție în mușchi cardiac și apoi să transplantăm acel mușchi înapoi în același pacient fără teamă de respingere..

Problema reală, totuși, este clonarea reproductivă – conceperea copiilor deplină, care apoi vor intra în rândul populației ca persoane independente. Clonarea reproductivă poate fi urmărită din două rațiuni: prima, ca mijloc de a combate infertilitatea, și a doua, de a îmbogăți bazinul

genetic uman. Mă refer aici la ultima drept “clonare eugenică.” Embrionii clonați, ca dealtfel și embrionii produși în urma fertilizării in vitro, pot fi implantați într-un pântec care poate fi uman, animal sau chiar artificial. “Putem vedea foarte clar încotro se îndreaptă trenul, și nu ne place destinația,” scria Leon Kass, șeful Consiliului de Bioetică a lui George W. Bush.⁴⁷ Revelator, Kass, care este un credincios evreu conservator, a ieșit public împotriva disecției cadavrelor, transplantului de organe, fertilizării in-vitro, chirurgiei cosmetice și libertății sexuale. Virginia Postrel, redactor la revista Reason, a răspuns opiniilor exprimate de Kass observând că “Asta nu ține de secolul XX. Ține de secolul XVI.”⁴⁸

Mare parte din critica față de clonare vine dintr-o neînțelegere fundamentală – că există o intenție de a produce o rasă de creaturi identice, lipsite de toată individualitatea. Acesta nu este categoric cazul, și nici o astfel de practică n-a fost vreodată susținută. Mai degrabă, s-ar aștepta ca persoanele născute ca rezultat al unui proces de clonare să intre în relații sexuale normale cu vasta populație a indivizilor născuți ca rezultat al sexului tradițional și se vor înmulți în mod tradițional, crescând astfel frecvența genelor avantajoase în generațiile următoare.

În ciuda unor succese intens popularizate, rămân o serie de dificultăți care să fie depășite, și rata eșecurilor este încă mare. De exemplu, animalele clonate adesea au placenta anormală – un factor care afectează mărimea și șansele de supraviețuire. O parte din problemă se află evident în anormalitățile de exprimare ale genei.

Mare parte din opoziția față de clonare vine dinspre grupurile religioase, dar nu se limitează la ele. La o parte de o frică întru totul legitimă că încă n-am fi destul de învățați să trecem imediat la clonarea umană, împotrivirea în sine la clonare amintește în mod surprinzător de argumentul tradițional contra evoluției – adică “un asalt asupra demnității umane.” Acela era exact textul și titlul unei scrisori deschise adresate președintelui George W. Bush în

Washington Times în ianuarie 2002, semnată de 29 de lideri politici și religioși conservatori.⁴⁹

Presa a dus o campanie energetică împotriva clonării. Avem exemple în romanul din 1976, *Băieții din Brazilia* de Ira Levin, ecranizat în 1978 cu James Mason protagonist, și cel mai recent în 2002, cu apariția *Războiului stelelor partea a II-a : Atacul clonelor*. Există chiar o știre falsă care dubita că metoda clonării ar putea fi patentată.

Ziarul New York Times este just în întregime: “Opoziția față de clonarea reproductivă este universală în Congres,”⁵⁰ și dacă vreun senator sau congressman are în secret o părere mai benignă față de procedură, șansa ca el ori ea să exprime public acea opinie este zero absolut. În 2001, Camera Reprezentanților a votat interzicerea tuturor formelor de clonare, dar Senatul s-a împotrivit unei respingeri totale. Congresul a decis astfel să incrimineze clonarea reproductivă, chiar dacă unanimitatea Congresului în această privință nu este împărtășită de toți membrii comunității științifice și savante. După Wall Street Journal, “unii diplomați au spus că sunt de părere că poziția S.U.A. la O.N.U. a fost menită în principal să înscrie puncte în politica domestică în rândul conservatorilor religioși și a activiștilor împotriva avorturilor.”⁵¹ Dar asemenea dispoziții sunt câtuși de puțin limitate la Statele Unite. La 6 noiembrie 2003, cu un vot de 80-79, și 15 abțineri, Națiunile Unite au hotărât la limită să întârzie cu doi ani un vot susținut de Statele Unite și Vatican de a scoate în afara legii atât clonarea reproductivă cât și cea terapeutică. Un număr de alte state au susținut o propunere belgiană de interzicere a clonării reproductive și îngăduire a clonării terapeutice.

Metodele creșterii animalelor se rezumă de obicei la producerea unui tip specific pe bază de caracteristici foarte stricte. Același lucru este valabil pentru selecția plantelor, în care o varietate bogată de soiuri sunt uzual înlocuite cu câteva monoculturi. Nimic din așa ceva ar fi potrivit pentru populațiile umane. Selecția umană, cum este propusă de susținătorii eugeniei, ar ținti înspre o mult mai limitată

reducere în variație genetică. Diversitatea este văzută nu doar ca o importantă sursă de tărie ci și o parte integrantă a ceea ce suntem și vrem să fim. O anumită reducere a acestei variabilități, pe de cealaltă parte, este obiectivul matematic. Eugeniștii argumentează că însăși o canalizare semnificativă a maternității și o mult mai stringentă selecție între oameni ar lăsa încă miliarde de oameni să se reproducă. Prin comparație, toate rasele pure de cai se trag din trei armăsari din Orientul Mijlociu iar selecția naturală poate fi și mai draconică.

Cartografierea genomului uman

*Avem măruntaiele găinilor
să spunem sorții războiului.*

*Avem sclavi
care să poată fi tăcuți.*

*Avem pietre
cu care putem construi.*

De ce atunci să deranjăm zeii?

Osip Mandelstam, "Nature is the Same Rome..."

Genetica este o știință foarte tânără. Teoria evoluției nu a fost înaintată până la sfârșitul anilor 1850. În 1866 călugărul austriac Gregor Mendel a pornit să încerce descoperirea secretelor creației când a publicat rezultatele polenizării sale controlate a mazării de grădină, dar descoperirile sale au fost ignorate pentru restul secolului, iar Galton nu a aflat de ele. Chiar descoperirea mecanismului de fertilizare ca uniune a nucleilor celulelor sexuale masculine și feminine nu a fost făcută până în 1875; 1888 a văzut descoperirea unor corpuri închis colorate în nucleul celulelor, care au fost botezați "cromozomi," iar în 1909 cuvântul "genă" a ajuns să fie aplicat factorilor mendelieni ai eredității. Prima fertilizare in vitro (iepuri dar și maimuță) nu a fost efectuată până în 1934, iar în ce privește structura dublu elicoidală a AND-

ului, descoperirea acesteia datează abia în 1953. Acestea sunt toate atât de recente încât, deși eugeniștii timpurii și-au trasat obiectivele și metodele, ei erau în mare parte în necunoaștere a mecanismelor implicate.

Cartografierea genomului uman este încă într-un stadiu incipient. Cantitatea a ceea ce nu știm minimalizează mult ceea ce știm. Apar a fi aproximativ trei miliarde de baze azotate, care formează secvențele de nucleotide care formează de la 20,000 până la 25,000 de gene care sintetizează proteinele. Cum genele și proteinele pe care le produc interacționează este încă puțin înțeles.⁵²

Dar genele care codează proteinele compun doar 2% din genomul uman. Funcțiile altor secvențe AND sunt încă în mare parte un mister. Știm că unele dintre ele conțin întrerupătoare care comută genele în funcțiune și în afara ei, și am aflat că la extremitățile cromozomilor există tomeri a căror scurtime apare a fi în relație cu procesul de îmbătrânire; de paraziți genomici non-funcționali, a căror singură funcție în corpurile noastre pare a fi să se multiplice. Se estimează că 40-48% constă în secvențe repetate. Chiar și după ordonarea genomului, va trebui încă să determinăm cum aceste date se reportează la exprimare. Ordonarea secvenței este doar lista de părți ale unei grandioase mașini, ale cărei contururi abia începem să le descoperim.

În opinia mediului savant crește rapid o cunoaștere mai mare a rolului genelor în societatea umană. În 1998, politologul Diane Paul de la Universitatea din Massachusetts scria că doar cu 14 ani în urmă, în 1984, etichetase ca

“ineism” sau “determinism biologic” opinia că diferențele în mentalitate și temperament sunt influențate substanțial de gene – folosind acești termeni ca și cum înțelesul lor nu ar fi problematic. Această folosire azi cu siguranță ar fi contestată. Pentru că opinia discreditată implicit prin aceste etichete este din nou larg acceptată atât de oamenii de știință cât și de lume.⁵³

Sublinierea în încheiere este că odată cu fiecare zi câștigăm o mai mare cunoaștere și că în viitorul nu atât de

îndepărtat vom avea capacitatea să prevedem, cu un grad crescut de certitudine, bagajul genetic pe care îl transmitem generațiilor viitoare.

Ideologie

Condiții esențiale

Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte.

I Corintieni, xiii, 9

Susținătorii eugeniei văd mișcarea ca o componentă integrantă a unei politici ecologice. Ei argumentează că, deși nu putem prezice viitorul îndepărtat, putem cu un grad acceptabil de certitudine să trasăm anumite condiții care vor fi întotdeauna esențiale sau cel puțin dezirabile:

- un fond de resurse naturale,
- un mediu curat și biodiversitate,
- o populație umană care să nu fie mai mare decât poate susține confortabil planeta pe bază indefinită,
- o populație care este sănătoasă, altruistă și inteligentă.

Beneficiile pe care le recoltăm din revoluția industrială sunt, într-un grad semnificativ, nesustenabile. Sistematically epuizăm bogățiile planetei. Dezbaterile pe cât de mult o să țină resursa asta sau aia sunt în esență triviale pentru imaginea de ansamblu, pentru că în cele din urmă vom fi ciuruit prin subsolul accesibil al pământului. Singurele resurse pe care ne putem baza pe termen lung sunt acelea care sunt într-adevăr regenerabile sau inepuizabile. Cât despre fanteziile științifico-fantastice cu mutarea pe alte planete, acest vandalism “distrugeți planeta” este inefabil pentru miliarde de oameni.

Desigur, se poate susține că inevitabilitatea epuizării resurselor desființează subiectul. Ce diferență este dacă procesul este terminat mai repede sau mai târziu? Răspunsul eugenistilor este unul moral. Am pornit pe calea revoluției industriale abia în urmă cu două secole, și avem de trecut printr-o tranziție uriașă dacă nu dorim ca urmașii noștri să se întoarcă la o economie de vânători-culegători în care vor fi extrem de puține fie de vânat fie de cules. Trebuie să

administrăm prețioasele noastre resurse finite pentru a traversa această tranziție în cea mai prudentă manieră posibilă.

Societățile tradiționale trăiesc în armonie cu natura. Societatea modernă industrială evident nu o face, și am copleșit deja mare parte din capacitatea naturii de a se vindeca. Un număr enorm de specii au fost eliminate, și încă altele au fost transportate de om în medii diferite unde, lipsindu-le inamicii naturali, au urmat exemplul omului în a-i replica devastarea. Globalizarea dă deja lovituri devastatoare biodiversității planetei. Cât despre poluare, cu toate că a mers atât de departe încât devine dureros chiar să citești despre ea în ziare, o mare parte încă poate fi retrasă.

Mai mult, există probleme de populare care pot copleși planeta într-o perioadă relativ scurtă. În societățile tradiționale copiii, fiind singura formă de asistență socială existentă, reprezintă pentru părinții lor un bun economic. Mai mult înseamnă mai bine. Pe de cealaltă parte, în societățile dezvoltate economic, copiii sunt întocmai un handicap economic, și cea mai sigură cale de maximizare a consumului (pentru mulți țelul fundamental al vieții) duce în cel mai bun caz la reducerea numărului de copii.

În 2003, Rata Totală a Fertilității în Asia de Est era sub rata înlocuirii la 1.7. RTF-ul național a căzut la 1.3 în Japonia și Taiwan. RTF-ul Europei a scăzut la 1.4. RTF-ul Canadei și al Statelor Unite era 1.5 și respectiv 2. În contrast strident, RTF-ul Americii Latine era 2.7, în vreme ce al Africii era 5.2. RTF-ul global era 2.8, populația planetei umflându-se de șase ori în ultimii 250 de ani. Aceasta încă este într-o creștere în salturi deși mai încet decât până acum. Cea mai mare creștere se produce în țările cele mai sărace. deși se speră că întreaga lume va trece până la urmă prin tranziția demografică, nu este imposibil ca înainte ca aceasta să se întâmple, țări răzlețe să sufere un îngrozitor colaps malthusian. Bangladesh, de exemplu, care are o populație de 134 de milioane pe o suprafață aproximativ cât statul Wisconsin, cea mai mare parte din ea fiind o câmpie

aluvionară inundabilă, frecvent devastată de uragane, este proiectat că-și va crește populația la 255 de milioane până în anul 2050. Alte țări oferă rate de creștere și mai rapide: palestinienii în decursul aceleiași perioade sunt prevăzuți să-și sporească numărul pentru a forma o populație de 3.3 ori mărimea curentă, și aceasta pe un pământ unde apa este deja într-o lipsă critică. India este prevăzută să-și adauge atât de multă populație cât întreaga populație a Europei în timpul precizat.⁵⁴

Predicțiile demografice nu sunt făcute cu pretenția de precizie. Sunt proiecții reduse, medii și mari. Mai sunt și întrebări la care nimeni nu are răspunsuri. Care este capacitatea de susținere pe termen lung a planetei? Câte vieți vor fi răpite de fenomene care reduc populația nu prin scăderea fertilității ci prin creșterea mortalității? Deja sunt estimări ale pierderii a 50 de milioane de vieți datorate SIDA. Unde va fi sfârșitul? Ce noi plăgi pândesc după colț? Conflictele armate pot ușor rezulta în moartea a miliarde de oameni. Predicțiile demografice nu sunt în realitate cu nimic mai bune decât predicțiile bursei. În orice caz, eugenistii susțin că abordarea cea mai înțeleaptă este să greșim de partea prudenței. O populație mai redusă capabilă să supraviețuiască prin folosirea resurselor regenerabile curente va creea mai puțină povară și va face tranziția spre o nouă economie mai ușor de realizat.

Altruism

*Tu între uscatele, frunze moarte de pe plajă, în focul
noptii,*

Arse ca un sacrificiu, tu invizibilă...

D. H. Lawrence, "Scent of Irises," 1916.

Darwin a arătat că selecția naturală favorizează caracteristici comportamentale care promovează supraviețuirea. Comportamentul suicidar, ar părea, să conducă la distrugerea animalului implicat, astfel prevenindu-l să se reproducă. Cum atunci, întreabă

sociobiologii, poate fi explicit comportamentul unei albine când, în înțeparea unui perceput pericol pentru stup, își sfâșie propriul pântec odată cu acul și astfel piere? Răspunsul este că supraviețuirea genotipului, nu a individului, este crucială. Deși albina individuală moare, celelalte membre ale stupului sunt copii genetice identice, și șansele de supraviețuire a genelor lor sunt îmbunătățite prin sacrificiul individual.

Până de curând, supraviețuirea individului uman era problematică. Oamenii sunt fizic animale deloc impunătoare, cu piele ușor de rupt, fără gheare, musculatură slabă și canini atrofiați. În timpurile primitive canibalismul oportunist în afara clanului ar fi îmbunătățit șansele de supraviețuire. Astfel, asemenea indivizi sau grupuri ar fi fost priviți nu doar ca dușmani dar și ca potențială hrană. Noi suntem produșii unui exact asemenea proces evolutiv.

La toate speciile animale, altruismul în afara familiei este o excepție rară. Supraviețuirea solicită un consum maxim de efort, și efortul consumat pentru gene străine (altruism dispersat sau deconcentrat) risipește efort și astfel, prin definiție, reduce șansele de supraviețuire.

Majoritatea trăsăturilor sunt aranjate de-a lungul unui continuum și altruismul nu face excepție. Dacă s-ar trasa o curbă statistică pentru a reprezenta altruismul difuz la un capăt și altruismul focalizat la celălalt, rezultatul ar fi înclinat radical spre altruismul focalizat – adică, înspre urmașii cei mai apropiați.

Odată ce omul a trecut la grupurile mai mari (triburi), specializarea și cooperarea au mers mână în mână. Înclinația a fost păstrată dar a devenit mai puțin pronunțată, și oamenii au învățat să “trăiască după reguli” și chiar să simuleze altruismul deconcentrat. Dar în realitate genele nu s-au schimbat atât de mult. Istoria politică a Homo sapiens prezintă un lanț neîntrerupt de violență, și orice determinare obiectivă a coordonatelor sale în interiorul regnului animal îl plasează între prădători.

Ce fel de societate ne dorim? În gradul în care altruismul să fie determinat de genele noastre, selecția artificială poate teoretic face posibilă crearea unui profil social înclinat spre altruism difuz. Dificultatea muncii înspre o societate mai bună este că un asemenea proces impune necesar efort și chiar sacrificiu din partea celor care trăiesc astăzi, care au puterea de dictatori absoluți.

Toate acestea conduc la concluzii sumbre. Profesorul de ecologie umană Garrett Hardin scria că este inutil să te aștepți ca oamenii să acționeze împotriva propriilor interese,⁵⁵ iar bioeticianul Peter Singer definește “altruismul reciproc” ca doar un “termen tehnic pentru cooperare.”⁵⁶

Marea întrebare, desigur, este cum să selectezi altruismul. Aceeași întrebare trebuie soluționată aici și pentru alte trăsături. Cum să măsurăm? Care sunt contribuțiile relative ale naturii și educației? Ce gene intră în joc și în ce combinații? Care este eritabilitatea? Ce combinații de abordări eugenice pozitive și negative sunt nimerite pentru a se dovedi cât mai eficiente?

Un bun fan al Star Trek, eugenistul dorește să creeze o civilizație globală care nu-și fixează consumul ca obiectiv principal ci năzuiește spre o societate iubitoare, pașnică dedicată scopului îmbogățirii intelectuale, o societate care va dobândi un standard de viață material ca subprodus al acestei mentalități. Cultura și știința sunt văzute ca scopuri în sine, nu doar ca mijloace spre un obiectiv material. Un standard material de viață înalt este văzut ca venind din cunoaștere și dragoste, nu invers.

Nici o filosofie asupra vieții nu poate logic să-și justifice premisele de bază. Acestea sunt date, valorile individului sau ale grupului. Societatea care proclamă consumul material maximizat ca ținta sa finală, care exprimă doar grijă superficială pentru soarta generațiilor viitoare, care nu pune o altă valoare pe cultură și știință decât cea care derivă din contribuția lor la consum, pleacă de la un punct de referință care nu poate fi logic răsturnat. O astfel de viziune asupra

lumii este produsul unui proces evolutiv de selecție care a răsplătit altruismul specific clanului.

Prin contrast mișcarea eugenistă susține un universalism care cuprinde toată umanitatea recunoscând totodată continuitatea speciei noastre cu toate celelalte specii de pe planetă, dezavuând orice orientare exclusiv homocentrică de a privi creaturile noastre conviețuitoare doar ca nutreț pentru uzul nostru. Eugenistii percep de asemenea o nevoie de a fi deschiși manipulării genetice, robotizării și chiar contactului cu ființe de pe alte planete.

Expresia operativă a acestui sistem etic este “binele cel mai mare,” care este înțeles mai mult în spiritul lui John Stuart Mill (1806-1873) decât în pronunțările hedoniste ale unui Jeremy Bentham (1748-1832). Filosofia se extinde dincolo de universul material la gândire însăși.

Eugenistii susțin că sunt multe în genele noastre care se poate să fi fost în avantajul generațiilor și speciilor anterioare, dar condițiile s-au schimbat acum radical. Ei afirmă că fie lucrăm cu natura în atingerea utopiei, fie putem în lăcomia noastră să respingem reforma și să pierim. Periculos? Fără îndoială. Este în întregime posibil, de exemplu, să creăm oameni cu inteligență limitată care să îndeplinească munca fizică pentru noi, la fel cum în prezent importăm astfel de persoane prin politica națională de imigrare. Dată fiind actuala, înțelegere încă limitată, putem cu ușurință să ne supraestimăm puterea de prevedere. Și există pericolul de a fi prea mărginiți în separarea dezirabilului de indezirabil.

Această carte poate fi descărcată gratuit la
www.whatwemaybe.org.

Societate și gene

Politică: Manipulare mascată în democrație

*Eu cred în diviziunea muncii. Voi ne trimiteți în Congres;
noi trecem legi sub care voi faceți bani...
și din profiturile voastre, voi contribuiți în continuare la
fondurile noastre de campanie pentru a ne trimite din nou
să trecem mai multe legi care să vă permită să faceți mai
mulți bani.*

Senatorul Boies Penrose (R-Pa), 1896

*Sunt două lucruri care sunt mai importante în politică.
Primul sunt banii și nu-mi amintesc care este al doilea.*

Senatorul Mark Hanna (R-Oh)

Președinte al Comitetului Național Republican, 1896

În 1999, chiar în vreme ce înaintam în noul mileniu, barometrul Gallup găsea că 68% din americani încă susțineau predarea creaționismului laolaltă cu evoluționismul în școli, cu 40% sprijinind exclusiv creaționismul; 47% au subscris opiniei că “Dumnezeu a creat oamenii în cea mai mare parte în forma lor prezentă la un moment dat în decursul ultimilor aproximativ 10,000 de ani” (de la 44% în 1982!).⁵⁷ În cuvintele teologului John C. Fletcher, o asemenea “controversă umbrește discuția rațională cu frică și neînțelegere.”⁵⁸

Bazele genetice ale structurilor sociale și politice constituie un subiect pe care chiar cei mai îndrăzneți sociologi și politologi au fost prudenți în a-l aborda timp de două treimi de secol. Este un tabu care ne distorsionează abundant înțelegerea despre noi înșine.

Probabil că nu a existat niciodată o societate cu o structură total rigidă în care aptitudinea să nu joace nici un rol. Sub cezari, faraoni, otomani, țari și probabil chiar sub regii maiiași, sclavul înzestrat putea ocazional să-și demonstreze capacitatea și să obțină un rang superior. Însă în societatea modernă, în care asemenea mobilitate a crescut

imens, educația universală combinată cu împerecherea asortată creează din ce în ce mai mare stratificare în clase care sunt apoi suprapuse cu stratificările bogăției și puterii.

Într-o dictatură, guvernul este mai înclinat să determine direct diversele funcții îndeplinite de cetățenii săi, în timp ce într-o democrație cetățenii de obicei se bucură de o mai mare libertate de selecție. Dar chiar și în cea mai îngăduitoare democrație, dacă individul nu dispune de mijloace independente și nu vrea să moară de foame, trebuie să îndeplinească ceva funcție pe care societatea pune valoare. Constrângerea este cuvântul cheie în ambele sisteme. Aceasta nu este afirmată ca o judecată de valoare, ci este simplu o realitate. Distincția între democrație și dictatură are în principal de-a face cu felul în care autoritățile reușesc să îndeplinească aceleași sarcini – totul de la transportul deșeurilor la predarea în școli – și astfel să facă posibilă menținerea unui mecanism social funcțional și permiterea acelor de la putere să rămână la putere.

Cușca Skinner a capitalismului s-a dovedit a fi mult mai eficientă decât gulagul în ridicarea producției/consumului. Evident avem mult mai multe în comun cu vitele decât cu pisicile, pentru că suntem duși în turmă cu ușurință uimitoare. Adevărata democrație nu este posibilă dacă oamenii eșuează în înțelegerea problemelor. Istoria politică este în realitate nimic mai mult decât un șir întrerupt de zile care vor fi amintite pentru infamie.

Dictaturile sunt dificil de menținut, de vreme ce un lider care refuză să țină seama de dispunerea de forțe din acea societate va fi până la urmă înlăturat. Democrațiile, pe de altă parte, posedă o flexibilitate considerabil mai mare prin manipularea voinței populare.

În ceea ce privește dialogul politic, acesta are loc pe trei niveluri: a) probleme fictive menite să manipuleze masele; b) adevăratele (de obicei tainice) opinii ale elitei conducătoare; și c) probleme pe termen lung de supraviețuire a speciei, care, de vreme ce beneficiarii nu constituie o circumscripție electorală, sunt în general mai ignorate decât suprimate.

În 1933, privind în jurul său în disperare la Marea Depresiune și examinând în trecut “războiul sfânt purtat pentru a face lumea sigură pentru democrație,” fostul funcționar public John McConaughy în *Cine conduce America?* definea “guvernul invizibil” al țării sale drept “controlul politic pentru scopurile economice egoiste, dacă nu sinistre – de către persoane individuale, ori grupuri sau organizații, care sunt atente să evite responsabilitatea care ar trebui întotdeauna să însoțească puterea. Ei operează în spatele unei măști de marionete în politică și afaceri.”⁵⁹ Exact o jumătate de secol mai târziu sociologul G. William Domhoff, ale cărui opinii politice erau mult mai la stânga decât ale lui McConaughy, a ajuns la concluzii similare în cartea sa *Cine conduce America acum?* când descria o clasă conducătoare strânsă care modelează climatul social și politic și joacă un rol dominant în economie și guvern cu scopul de a-și promova propriul interes.

Nici o interacțiune umană nu este mai violent competitivă decât politica. Care este adevărata natură a acestui proces? Ca să luăm un exemplu, Washington, D.C. este casă a unei societăți de indivizi “conectați,” bogați, și sofisticăți politic, în timp ce 37% din rezidenții aceluiași oraș citește la nivel de clasa a treia sau mai jos.⁶⁰ Situația este comparabilă cu cea a unui campion la sprint care concurează împotriva unui nonagenar într-un scaun cu roțile. Nu este surprinzător, “câștigătorii” în această cursă susțin procesul care le permite să dobândească și să-și mențină sistemul de pradă, și să o facă fără orice simț de vinovăție.

Un procent din cetățenii americani dețin în prezent 40% din bogăția națiunii.⁶¹ În alegeri magnații aduc contribuții la campania electorală, parte din care sunt folosite la sondarea alegătorilor pentru a afla ce vor ei să audă, în vreme ce partea leului este investită în publicitate care este la fel de puțin bazată pe logică similar cu o reclamă la o băutură răcoritoare. Publicitatea rezultată prezintă o combinație între ceea ce operatorii de sondaje descoperă și ce specialistul în propagandă consideră că populația va accepta. Colac peste

pupăză, fără exagerare o mână de oameni controlează acum cea mai mare parte din presă, și nici nu încapă vorbă de aplicarea unei legislații antitrust pentru a opri chiar amalgamări viitoare. Iar sistemul funcționează incredibil de bine – exact cum s-a intenționat. Când candidatul este în cele din urmă ales, întrecându-și în fonduri oponentul, trece la îndeplinirea ordinelor celor care au plătit factura. Dacă rezultatul alegerilor ar fi în dubiu, candidatul trebuie doar să se înfășoare în drapel timp în care să-și învinuiască adversarii. Rezultatul este o prăpastie de netrecut a înțelegerii dintre elite și mase. O carte serioasă publicată de o editură universitară poate avea un tiraj de câteva sute de copii, în vreme ce un program de televiziune de doar o popularitate medie își va măsura audiența în zeci de milioane, iar Hollywood-ul aspiră la o audiență de miliarde în întreaga lume. Intelectualii se presupune că sunt liberi să-și exprime opiniile (cel puțin până nu amenință puterile existente), dar opinia informată este irelevantă pentru procesul politic.

Această situație a devenit posibilă datorită eșecului populației de a înțelege adevărata natură a problemelor. Într-adevăr, cum poate oricare observator rațional să vadă orice societate umană ca un colectiv de indivizi informați care iau decizii raționale? Într-un sondaj Gallup din 2000, 34% din cei chestionați nu au fost în stare să numească probabiliii candidați la prezidențiale. Pentru persoanele care au o educație la nivel de liceu sau mai joasă și care câștigă mai puțin de \$20,000 anual, acest anumit coeficient de ignoranță a crescut la 55%.⁶² După o anchetă făcută de Estimarea Națională a Progresului Educației, 56% din cei testați nu au putut scădea corect 55 și 37 din 100; 18% nu au putut înmulți 43 x 67; 24% nu au putut transforma 35 în 35%; și 28% nu au fost în stare să rostească “trei sute cincizeci și șase de mii nouăzeci și șapte” ca “356,097.”⁶³ În plus, 24% din americanii adulți nu aveau cunoștință că Statele Unite au luptat în Războiul de Independență împotriva Marii Britanii, și 21% nu aveau idee că Pământul se rotește în jurul soarelui.⁶⁴

După Institutul Northeast Midwest, un grup nonprofit de cercetare a educației, 60 de milioane de americani adulți nu pot citi prima pagină a unui ziar.⁶⁵ Trei americani din zece între vârstele de 18 și 24 nu au putut găsi Oceanul Pacific pe o hartă a lumii, în vreme ce 67% dintre britanici nu știau anul în care a luat sfârșit al Doilea Război Mondial iar 64% nu știau în ce țară se află Alpii francezi.⁶⁶

Cât despre artă, filosofie, muzică serioasă, literatură și așa mai departe – acea gândire și creativitate intelectuală care ar trebui să dea mai mare importanță vieții noastre decât altor animale care iubesc, urăsc și visează cam la fel ca noi – asemenea lucruri sunt un subiect de dezinteres pentru majoritatea covârșitoare a oamenilor.

Dar chiar și asta nu reprezintă cea mai îndepărtată extremă a politicii egalitariste. Milioanele de oameni suferind de demență până la gradul în care sunt incapabili să se îmbrace sau să-și recunoască membrii familiei participă însă la alegerea conducerii națiunii. Anchete privind pacienții din clinicile de demență din Rhode Island și Pennsylvania au găsit că 60% și respectiv 64% dintre ei au votat. Brian R. Ott de la Brown University a găsit că 37% din pacienții suferind de demență moderată și aproximativ 18% din cei cu demență severă au votat.⁶⁷

În selectarea persoanelor cu capacitate, societatea modernă privează acum masele largi ale societății de strălucirii artizani și poeți care au creat și menținut culturile naționale.⁶⁸ O vizită la secțiunea cu reviste de la supermarket-ul local sau un circuit prin sutele de programe de televiziune este o experiență îngrozitoare.

Asistență și fertilitate

Privește acel copil vesel care dansează în privirea noastră.
Sara Coleridge, "The Child"

Este scopul așa-zisului stat asistențial esențialmente disgenic în natură? În 1936, faimosul biolog Julian Huxley a expus o versiune insensibilă a doctrinei eredității în

prelegerea sa despre Galton, ținută înaintea Societății Eugenice:

Păturile cele mai de jos..., după cum se spune mai puțin înzestrate genetic..., nu trebuie să aibă acces prea ușor la asistență sau tratament medical ca nu cumva înlăturarea ultimului control asupra selecției naturale să facă prea ușoară producerea sau supraviețuirea copiilor; șomajul îndelungat ar trebui să fie o bază pentru sterilizare, sau cel puțin asistența ar trebui condiționată de stoparea aducerii pe lume a altor copii.⁶⁹

Trebuie să ne aducem aminte că aceasta a fost scrisă în mizeria Marii Depresiuni, și că mulți dintre cei asistați erau pur și simplu victime ale politicilor financiare eșuate, nu a genelor proaste.

În vreme ce mama asistată obișnuită primește plăți pentru doar doi ani, mamele care nu s-au căsătorit niciodată, care au copii înainte de 20 de ani sunt în medie dependente vreme de 8 ani.⁷⁰ Acestea sunt așa-numitele cazuri cronice de asistență. În medie mamele de copii nelegitimi obțin cu 10 puncte mai jos la testele IQ decât mamele de copii legitimi.⁷¹ Acești copii aduc o contribuție incomesurabilă la viitorul bazin de copii respinși, abandonati și maltratați.⁷²

Mecanismul ar părea să fie economic. O tânără cu capacitate medie sau superioară poate privi înainte la numeroasele oportunități ale vieții și găsește mică tentație într-o modestă plată asistențială, pe când o femeie cu inteligență scăzută poate vedea rațional asistența guvernului ca pe un bilet spre independență și libertate de la realitățile de zi cu zi ale unei slujbe cu salariu minim. Ar părea logic ca un salariu mai mare să facă tentația mai mare. Totuși legătura între economie și fertilitate a fost contestată ca încă nedovedită. Demograful Daniel Vining, de exemplu, a atras atenția că plățile asistențiale mai scăzute în statele din sud nu au condus la reducerea semnificativă a diagramelor fertilității.⁷³

Ne confruntăm aici cu o dilemă teribilă. Societatea are o obligație să aibe grijă de membrii ei cei mai slabi, dar reversul medaliei este că prin a face asta am crescut semnificativ fertilitatea femeilor cu IQ scăzut (care în general tind să se mărite cu bărbați cu IQ scăzut în ceea ce este cunoscut ca “împerechere asortată”). Și îi plătim mai mult pentru fiecare copil. Mamele cu AFDC (trad: Ajutor pentru Familiile cu Copii Dependenți) au fiecare o medie de 2.6 copii; mamele fără AFDC au avut o medie de 2.1.⁷⁴ Acesta este un factor major în graficele americane ale fertilității.

Ce e de făcut? Să le refuzăm femeilor sărace și copiilor acestora asistență financiară? Să mituim clasele de sus pentru procreare? Sau să ne aruncăm mâinile în sus de disperare și să permitem societății să fie imbecilizată genetic? Într-adevăr, realitățile politice fiind date, ce putem face? Cu certitudine, cel puțin, ne devine datorie să sporim serviciile de planificare familială pentru cei săraci.

Este un fapt simplu că actualele politici de stat – atât domestice cât și străine – deja influențează distinctiv tiparele fertilității, în ciuda faptului că prezentul climat politic face aproape imposibilă până și discutarea acestui factor. Întrucât generațiile viitoare prin definiție reprezintă zero alegători, sfera publică se definește în cea mai mare parte orizontal, pe câtă vreme efectele verticale sau longitudinale sunt de obicei trimise în sfera privată și astfel ignorate – adică, rămân nesistemmatizate.

Eugenia se opune acestei antiteze orizontal/vertical, afirmând că, deoarece nenăscuții constituie o mult mai mare populație potențială decât cei de acum în viață, drepturile lor au prioritate. Politica este, prin definiție, o ciocnire între cei ce trăiesc în prezent, și ce poate foarte bine să fie o victorie pentru centrul vreunei facțiuni, poate la fel de bine să fie un dezastru pentru copii lor, așa cum dezastrele părinților pot fi spre norocul copiilor.

Suntem acum în măsură să separăm sexul de procreare; fiecare poate avea loc fără celălalt. Acum este chiar posibil ca femeia să evite materialul seminal masculin.⁷⁵ Astfel, în timp

ce lăsăm sexualitatea în sfera privată, eugeniștii susțin că drepturile procreative – în măsura în care ele definesc însăși natura viitorilor oameni – pot fi ignorate de societate doar în propriu-i detriment.

Crimă și IQ

*Ah sânge, care ești sângele tatălui meu,
Circulând prin aceste vene contaminate,
Dacă tu, te-ai revărsa pe pământul poluat,
Ai putea spăla crima...*
Percy Bysshe Shelley, "The Cenci"

Genele joacă un rol major în efectiv tot comportamentul, inclusiv alcoolismul, autismul, fobiile, nevrozele, insomnia, consumul de cafea (dar nu ceai),⁷⁶ schizofrenia, căsătoria și divorțul, satisfacția în muncă, hobby-urile și fricile. Curios, pe când un studiu arată că nu există un rol genetic în talentul cântării,⁷⁷ altul arată că urechea muzicală este sporit moștenită și estimează heritabilitatea incapacității percepției diferențelor de ton la 0.8 – aproape cât de mult poate fi pentru trăsăturile genetice complexe, rivalizând cu trăsături ca înălțimea.⁷⁸ Crescătorii de animale și chiar posesorii de animale nu au dubii în legătură cu diferențele dintre specii și din interiorul acestora, și cu toții știm din experiența cotidiană cât diferă oamenii din naștere unul de altul. Genele de asemenea joacă un evident rol și în crimă.

La mijlocul secolului al XIX-lea, sistemele judiciare penale erau încă ghidate de asumția liberului arbitru al omului, iar crima era privită ca un păcat care trebuia ispășit. La sfârșitul anilor 1850, medicul francez B. A. Morel a consacrat domeniul antropologiei fizice criminale. Galton însuși sprijinea mijloacele de constrângere pentru limitarea reproducerii, nu doar a alienaților, debililor mintali sau a criminalilor dovediți ci și a cerșetorilor.⁷⁹ În 1876, cu doar cinci ani după apariția *Originii omului* a lui Darwin, criminologul și medicul evreu-italian Cesare Lombroso a publicat *Omul criminal*, care încerca să demonstreze natura

biologică a criminalității. Lombroso afirma că a recunoscut în decursul autopsiilor anumite stigmatizări fizice caracteristice ale criminalului înnașcut, pe care îl vedea ca având un tip mai primitiv de structură a creierului. Dacă cineva admite un atare determinism biologic, pedeapsa devine fără însemnătate.

Teoriile lui Lombroso sunt acum în general respinse ca invalide, dar studiile rolului genelor în crimă nu au fost limitate la secolul XIX. Un studiu suedez din 1982 a găsit că rata criminalității la copii adoptivi era 2.9% când nici părinții biologici nici cei adoptivi nu au fost condamnați pentru activități criminale. Când unul din părinții naturali era criminal, cifra se ridica la 6.7%, dar când ambii părinți biologici erau criminali, cifra era aproape dublă – 12.1%.⁸⁰

Inițial stânga tindea să simpatizeze cu pozitivismul biologic, dar curând marxiștii au ajuns să privească infracționalitatea ca determinată de mediu. Anarhiștii chiar simpatizau cu răufăcătorii, care erau văzuți ca rebeli ce contestau injustiția socială. Crima într-un sistem capitalist intra la rubrica revoluției justificate în miniatură.

Dacă egalitaristul Franz Boaz era “părintele” antropologiei, drepturile paterne pentru criminologie (“copilul vitreg” al sociologiei) au fost cedate lui Edwin E. Sutherland, pentru care învățătura era în totalitate un produs social detașat de structurile biologice. În 1914, a publicat *Criminologia*, cea mai influentă carte asupra subiectului în decursul secolului XX. Mulțumită într-o mare măsură rezonanței acesteia și în special a edițiilor următoare revizuite, multe cărți de specialitate din domeniu nici măcar nu au menționat IQ-ul, și când au făcut-o, modul de tratare era în mare parte indiferent.

În același timp, studiile inteligenței au demonstrat incontestabil un IQ scăzut între cei găsiți că au comis acte criminale decât în populația generală. Aprecierea inteligenței a 200 de contravenienți juvenili încredințați la școli profesionale din Iowa arată o medie IQ de 90.4 pentru băieți și 94.1 pentru fete. IQ-ul mediu pentru non-delicvenți era 103

pentru băieți și 105.5 pentru fete.⁸¹ Dosarele poliției din 1969 a peste 3,600 de băieți în Districtul Contra Costa, California, arată o relație între IQ și delicvență de -0.31.⁸² Un grup de 411 băieți din Londra au fost urmăriți pe o perioadă de 10 ani pentru a compara grupurile delicvente și non-delicvente. Câtă vreme doar unul din cincizeci de băieți cu un IQ de 110 sau mai mult era un recidivist, unul din cinci între aceia cu un IQ de 90 sau mai puțin au căzut în această categorie.⁸³ De la apariția scalelor revizuite Stanford Binet și Wechsler-Bellevue la sfârșitul anilor 1930, s-a găsit fără lacune că eșantioanele de delicvenți diferă de populația generală cu aproximativ 8 puncte de IQ⁸⁴ – o diferență semnificativă dar nu copleșitoare. Se poate doar presupune că probabil decalajul ar fi și mai îngust dacă ar fi posibil să se verifice după un mai mare dosar de arestări printre adolescenții mai puțin abili în arta vicleniei. Aceeași tendință generală există și în rândul populației adulte. Delicvenții criminali au IQ-uri medii de aproximativ 92 – adică, 8 puncte și jumătate deviație standard sub medie.⁸⁵

Ce se întâmplă în fapt? Viața însăși este o competiție crudă, unde învinșii au sfârșit de nenumărate ori rotindu-se și frigându-se încet deasupra focului învingătorului. Acum civilizația impune reguli (așa-zisele valori ale clasei mijlocii) care îngăduie unor oameni mai mare succes în a câștiga. Imaginați-vă o situație în care cel mai rapid alergător ar fi singurul care ar primi cina. După un timp concurenții mai lenți ar fi extrem de tentați ca pur și simplu să-l lovească în cap decât să încerce inutil să-l depășească în viteză. Același lucru este valabil cu inteligența. Agentul de bursă, chirurgul și avocatul de succes nu au nevoie să comită crime pentru a obține avere, dar mai jos pe scara profesională sunt acei indivizi a căror inteligență scăzută, literalmente îi condamnă la o viață de sclavie materială. Poate cel puțin o parte a explicației comportamentului criminal să fie atât de simplă?

În ce măsură este altruismul scăzut moștenit un factor în crimă? Înainte să-i dea cu barda în cap bătrânei cămătărese în *Crimă și pedeapsă* a lui Dostoievski, Raskolnikov mai întâi

își raționalizează la o parte vina. Lîmpede populația generală conține un bazin vast de indivizi pentru care vina este, cel mult, o emoție subdezvoltată.

Putem realmente să încredințăm teribila sarcină a ghidării evoluției umane birocrăților? Nu suntem încă departe de înțelegerea naturii crimei? Vrem să se reproducă pasivitatea în populație? Nu este crima coada statistică a unor trăsături atât de dezirabile ca aventurismul și dispoziția de a asuma riscuri?

Migrațiune

Colonizând și dominând întreaga planetă, specia noastră a dedicat o cantitate imensă de efort mutării dintr-o parte într-alta. În decursul procesului întregi civilizații au fost strămutate, cucerite, infiltrate și chiar prăbușite de către populații străine importate. În termeni economici, specializarea din ce în ce mai mare a înlocuit autarhia și a creat clase conducătoare care sunt adesea recrutate dintr-o diversitate de fonduri etnice.⁸⁶

De vreme ce bazinul talentelor globale nu este nici diminuat nici îmbogățit când o persoană se mută din țara A în țara B, migrația constituie un joc cu sumă 0. Totuși, unele țări sunt câștigătoare pe când altele sunt păgubașe. Statele Unite atrag un număr mare de indivizi foarte talentați dar și mulți care cel mai sigur nu vor părăsi cea mai de jos treaptă economică. IQ-ul mediu al imigranților în anii 1980 a fost estimat la aproape 95, sau doar în jur de o treime deviație standard sub medie.⁸⁷ Aceasta este o diferență suficient de mică, putând fi bine explicată de mediul dezavantajos din care mulți sosiți provin.

Omul timpuriu migra încet, creând diversitate prin virtutea perioadelor îndelungate de relativă izolare genetică. Acum, însă, revoluția în transporturi subminează această izolare. Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO) estimează că 53% din cele 6,809 de limbi vorbite în jurul lumii sunt în risc de dispariție până în 2100. Distrugerea acestui “rezervor de gândire și

cunoaștere umană”⁸⁸ este însoțită de o pierdere a diversității genetice care ar cauza spaimă între ecologi dacă ar fi să se producă în altă specie afară de om.

Istoria și politica eugeniei

O scurtă istorie a mișcării eugeniste

Primele etape ale creșterii plantelor și animalelor marchează sfârșitul perioadei vânători-culegători din evoluția umană. În măsura în care este privită atestarea documentară, *Republica* lui Platon oferă un tratat teoretic timpuriu asupra eugeniei.

Odată ce *Originea speciilor* a lui Darwin a stabilit în 1859 atât mecanismul evoluției dar și locul omului în marele plan al naturii, devenea inevitabil ca oamenii să dorească angrenarea în ceea ce se numea la acea vreme îmbunătățire “rasială”. Ei s-ar îngrijora, în același timp, datorită consecințelor genetice ale eliminării selecției naturale din lumea modernă. Darwin însuși a devenit un adevărat darwinist social, deplângând faptul că:

Facem tot ce putem să blocăm procesul de eliminare; construim aziluri pentru imbecili, schilozi și bolnavi; instituiem legi pentru ocrotirea săracilor; și medicii noștri își exercită iscusința până la maxim pentru salvarea vieții fiecăruia până în ultimul moment.... Astfel membrii neputincioși ai societății civilizate își propagă caracterul. Nimeni care s-a ocupat de creșterea animalelor domestice nu se va îndoi că aceasta trebuie să fie foarte dăunătoare rasei omului.⁸⁹

A fost vărul lui Darwin, Sir Francis Galton, care în cartea sa din 1883 *Investigații asupra facultății umane* a inventat cuvântul “eugenie.” Chiar anterior el desfășurase muncă de pionierat în cărțile sale *Geniu ereditar* (1869) și *Oameni englezi de știință: natura și educația lor* (1874). Galton a fost de asemenea unul dintre primii care au recunoscut importanța studiului gemenilor. El, pe lângă acestea, s-a dovedit că a avut dreptate (spre deosebire de vărul său mai faimos) în respingerea lamarckismului acelor

vremuri, care susține că trăsăturile însușite pot fi transmise descendenților.

În 1907, Societatea Educației Eugenice a fost fondată în Londra, iar eugenia s-a bucurat de sprijin larg în rândul elitei britanice, incluzându-i pe Havelock Ellis, C. P. Snow, H.G. Wells, și George Bernard Shaw. Cel din urmă a scris că “nu este nici o scuză rațională pentru a refuza să recunoaștem că nimic în afară de o religie eugenică poate salva civilizația noastră de la soarta care a cuprins toate civilizațiile anterioare.”⁹⁰

Mișcarea era puternică și în Statele Unite. În anii 1870, Richard Dugdale a publicat faimosul său studiu al familiei Juke, scoțând la iveală 709 membri ai unei singure familii cu trecături criminale. Din anii 1880, îngrijirea sub custodie a fost larg introdusă pentru a preveni reproducerea debililor mintali, și până la sfârșitul secolului, existau cazuri ale sterilizării debililor. În 1910 a văzut fondarea Oficiului de Arhivă Eugenică la Cold Spring Harbor, în Long Island. Alexander Graham Bell, care era căsătorit cu o femeie surdă și era îngrijorat de încrucișarea celor surzi, temându-se că asemenea împerechere selectivă ar putea conduce la crearea unei populații surde. El a devenit un membru proeminent al mișcării eugeniste americane.

Influența mișcării eugeniste nu deriva din numărul membrilor ei. Atât în Marea Britanie cât și în Statele Unite aderenții numărau doar câteva mii. Mai degrabă, influența mișcării se explica prin bogăția și influența unei elite și, din nefericire, de multe ori a unui grup elitist.

După 1910, societăți eugenice erau întâlnite în diverse orașe americane, și un număr de americani au participat la Primul Congres Internațional de Eugenie la Londra în 1912. Al doilea și al treilea au fost ținute în New York, în 1921 și respectiv în 1932.

Când a izbucnit Primul Război Mondial, eugeniștii au ajutat armata americană să dezvolte testarea inteligenței, și larga ei răspândire după război. În anii 1920, au jucat un rol major în triplarea numărului de debili instituționalizați și în

vast crescândă îngrijire extra-instituțională.⁹¹ În ce privește sterilizarea, contrar credinței populare, eugenisții erau împărțiți în două asupra chestiunii. Nici Comitetul Național pentru Igienă Mintală și nici Comitetul de Provizii pentru Debili Mintali nu sprijineau sterilizarea.⁹² Parte a motivului pentru ezitare era că eugenisții erau un grup încorsetat, care se temeau că sterilizarea ar putea conduce la o destindere a moravurilor sexuale. Tot din acest motiv, nu erau în mod deosebit dornici să vadă eugenia gudronată cu pensula poligamiei.

Până în 1931, 30 de state au adoptat o lege a sterilizării la un moment sau altul. Chiar și așa, numărul efectiv de sterilizări era modest la scară națională. Până în 1958, acestea au ajuns la doar 60,926.⁹³ În comparație, 20 de milioane de sterilizări au fost efectuate în India între 1958 și 1980, iar în China undeva la 30 de milioane de femei și 10 milioane de bărbați au fost sterilizați între 1979 și 1984. Un număr nedeterminat dintre acestea au fost coercitive.⁹⁴

Războiul subacvatic german a întrerupt temporar imigrarea liberă în Statele Unite în timpul Primului Război Mondial. În 1924, Congresul era puternic influențat de considerente eugenice în elaborarea legii imigrării, ca valorile de imigranți să fie făcute să reflecte dispunerea etnică a țării ca întreg. Pe 1 iulie, 1929, cotele de origine națională au fost stabilite ca bază a politicii americane de imigrație.

Istoria ulterioară a eugeniei este prezentată în următoarele patru subcapitole. Putem nota aici doar enormul interes curent în subiect. O căutare a Centrului Bibliotecii Computerizate Online (OCLC, sau "Worldcat") pe rețeaua din întreaga lume a găsit în jur de 3,200 de cărți publicate asupra subiectului. 84 dintre ele au precedat inventarea de către Galton în 1883 a cuvântului:

Căutarea OCLC pentru cărți asupra eugeniei

înainte de 1883	84	1940-1949	243
1883-1889	14	1950-1959	128
1890-1899	23	1960-1969	138
1900-1909	124	1970-1979	146
1910-1919	536	1980-1989	230
1920-1929	419	1990-1999	396
1930-1939	569	2000-2005	452

Dacă înregistrările vizuale și audio sunt adunate la căutarea cărților din 2000-2005, numărul ajunge la 610 –mai mare decât media anuală pentru cărți în decursul perioadei de vârf 1910-1919. Dat fiind progresul revoluționar al științei geneticii, este un pariu sigur că acest trend reprezintă o curbă în creștere. Există de asemenea un val de articole asupra eugeniei care circulă pe internet – un mediu inexistent în 1910-1919. O căutare pe internet în ianuarie 2006 pentru eugenie folosind Google a produs 1,840,000 de materiale față de 231,000 în aprilie 2004. Așadar, opinia populară că eugenia este un fenomen istoric apus este limpede incorectă.

Germania

Eugenia este acum prezentată popular ca ideologia Holocaustului și, ca atare, este un obiect al denigrării intense. Leo Strauss, filosoful și membrul sionist al Academiei Evreiești, a născocit maxima “reductio ad Hitlerum”: *Hitler credea în eugenie. X crede în eugenie. Deci X este un hitlerist.*⁹⁵

Este imposibilă discutarea platformei eugenice fără tratarea istoriei eugeniei în Germania. Pentru a face asta trebuie să începem mai înapoi în timp decât perioada din 1933 până în 1945.

Spre sfârșitul secolului XIX clasele superioare din Germania – și nu doar din Germania – s-au îndreptat spre darwinismul social ca justificare pentru bogăția

disproporționată pe care o acumulaseră. Astfel nu a fost nici o surpriză că în 1893 Alexander Tille a promovat ideea că un popor care a fost crescut conștient de competiție ca mecanism pentru atingerea progresului “va fi dificil să se convertească la fantezii socialiste.”⁹⁶

La o parte de clasă economică, rasa a fost o temă folosită excesiv. Subiectul degenerării la animale a fost ridicat de naturalistul francez Georges Buffon (1707-1778) în 1766, și la începutul anilor 1820 problema a atras atenție publică întinsă. Conteul francez Joseph de Gobineau (1816-1882) a dezvoltat noțiunea și mai departe, aplicând-o oamenilor și postulând existența unei rase “ariene” care presupus forma baza populațiilor “nordice”. Ultimele grupuri ariene rămase erau văzute de el ca locuind nordul Germaniei și Anglia. Potrivit lui Gobineau, încrucișarea tipurilor nordice cu alte grupuri ar conduce la degenerare. Gobineau a fost cel mai bine primit în Germania.

În 1895, antropologul amator german Otto Ammon predica o învățătură a încrucișării “tipului original pur cu tipurile ceva mai închise cu craniul alungit și tipurile cu craniul rotund cu pigment ceva mai deschis. Toate formele mixte intermediare nu se numără între marile succese, dar sunt date luptei pentru supraviețuire, pentru că au fost create doar ca produse secundare inevitabile în generarea celor mai buni.”⁹⁷

Un grup relativ mic de medici germani, unii dintre care erau înrudiți între ei prin căsătorie, au observat eugenia și degenerarea lui Galton – dar dintr-o perspectivă de stânga. Fondatorul eugeniei germane, Alfred Ploetz (1860-1940), era un socialist. În 1891, Wilhelm Schallmayer (1857-1919) a publicat o broșură pe declinul speciei, dar, pe când interesul lui Galton era legat în mare parte de abilitățile intelectuale, Schallmayer era captivat de ideea degenerării fizice. Schallmayer afirma că Darwin, descoperind natura cauzală a evoluției, a acordat acestui proces un caracter gestionabil. Schallmayer era opus teoriilor rasiale ale lui Gobineau. Alfred Grotjahn (1869-1931) era de acord că există un pericol

al declinului genetic și vedea teoria degenerării ca un pas important în procesul “medicalizării” problemei.

Tezele Societății Germane pentru Igienă Rasială, adoptate în 1914, stăteau în contrast marcat față de vederile lui Gobineau și nu făceau mențiune nici de clasă ori rasă. (Termenul “igienă rasială” a fost brevetat de Ploetz în 1895 ca un nume alternativ pentru eugenie. Folosirea lui a fost nefericită prin aceea că a fost adesea prost interpretată ca referindu-se la rase individuale decât la rasa umană ca întreg.) Aceste teze cereau armonie familială, eliminarea factorilor care ar putea împiedica membrii unor profesii bărbătești de la a avea copii; creșterea taxelor la alcool și tutun; reglementarea avorturilor cerute din considerente medicale; combaterea a ceea ce era văzut ca transmitere ereditară a gonoreei, sifilisului, tuberculozei și bolilor căpătate în cursul practicării unei profesii; schimbul obligatoriu al certificatelor de sănătate înaintea căsătoriei; și acordarea de premii pentru operele literare și de artă în care viața de familie era elogiată. Tinerilor li se cerea să fie gata să facă sacrificii pentru binele comun.⁹⁸

Pe la sfârșitul anilor 20 eugenia a trecut dincolo de restrânsul grup de specialiști pentru a deveni o temă națională de discuție. Tezele Societății din 1931/32 au accentuat importanța caracterelor moștenite, au avertizat asupra degenerării și au evidențiat importanța familiei, chemând la ridicarea ratei nașterilor și acordarea unei relaxări a taxelor pentru familii. Perioadele lungi de pregătire profesională erau recunoscute ca subminând fertilitatea, consilierea genetică era recomandată, înmulțirea persoanelor a căror copii era probabil că vor suferi de boli genetice urma să fie descurajată și tinerii erau instruiți vizavi de obligațiile lor eugenice față de copii lor.⁹⁹ Din nou, nici o mențiune nu a fost făcută de rasă.

Darwiniștii sociali ai secolului XIX au văzut războiul ca un proces fortifiant care-i înlătura pe cei slabi, așa cum competiția economică sorta o populație în clase corespunzătoare utilității. Odată cu purtarea Primului

Război Mondial, eugeniștii au ajuns să îl aprecieze ca “opus selecției.”

Înainte de sfârșitul Marelui Război existase o frică reală în Germania de suprapopulare. Populația Imperiului German crescuse de la 45 de milioane în 1880 la 67 milioane până la sfârșitul Primului Război Mondial. Doar în 1918-1919 numărul deceselor a întrecut numărul nașterilor.¹⁰⁰ Noua frică a depopulării a făcut mai dificilă propagarea eugeniei negative, dar “igieniștii rasiali” atacau malthusienii pe motiv că întocmai cele mai dezirabile elemente ale populației era mai probabil să acorde atenție chemării lor la reținere și că acest altruism prost sfătuit se va dovedi a fi disgenic. Erau de asemenea îngrijorați că declinul populației ar ridica o amenințare existențială pentru “rasa nordică.” În contextul teoriilor superiorității rasiale, corcirea interracială era privită ca un fel de suicid al celor de rasă “superioară”.

Totuși nu asta-l preocupa inițial pe Adolf Hitler. În 1920, el a prezentat o listă de 25 de puncte, dintre care nici unul nu trata eugenia. cuvântul “eugenie” nici măcar nu apare în *Mein Kampf*.

Pentru a înțelege rolul eugeniei sub guvernarea național socialistă, și ca să nu-mi limitez examinarea eugeniei germane la un context limitat, am abordat subiectul prin selectarea mai întâi a 100 de cărți care se ocupă cu perioada Republicii de la Weimar și cea nazistă care conțin indexuri ce acoperă nu doar nume proprii ci și teme. Nu am încercat să preselețez în alt fel decât să aleg volume care tratează perioada. Toate cele 100 de cărți sunt enumerate în apendicele 2. Este un experiment pe care oricine care se poate lipsi de o după-masă și care are acces la o bibliotecă serioasă poate cu ușurință să-l replice, alegând orice cărți i-ar plăcea.

Autorii acestor cărți variază de la ideologi naziști la erudiți recunoscuți din vest. 96 dintre aceste indexuri nu conțineau cuvântul “eugenie.” Cele patru volume a căror indexuri cuprindeau eugenia conțineau doar o mână de menționări. Chiar indexurile din *Mein Kampf* și din

discursurile lui Hitler nu conțineau eugenia ca temă, deși conțineau numeroase referințe la rasă. Evident, eugenia nu era puternicul motor ideologic care a fost făcut să pară.

Totuși, Hitler auzise de eugenie și în cele din urmă a ajuns să o vadă – aprobator – ca fiind corp comun cu ideile sale asupra darwinismului social și al misticii rasei “nordice” sau “ariene”, aproximativ în spiritul lui Gobineau (al cărui nume nu este menționat în *Mein Kampf*). Acesta a fost un caz de tribalism explicit ranforsat cu superstiții și misticism, care la un moment dat a dus chiar la expediții în Himalaya în căutarea rădăcinilor, și proeminența folosirii simbolurilor germanice păgâne și a runelor.

Cu toate că Hitler se poate să fi fost un adept înrăit al doctrinei eredității, el era și anti-universalist care vedea producerea unui stoc nordic pur ca țel final al selecției genetice. Mai repede decât să privească dezvoltarea umanității ca una de cooperare, el ținea de o doctrină a competiției. Abilitățile prezentate de alte popoare erau pentru el fenomene negative care amenințau grupul pe care și l-a propus să-l apere. Acest sistem de valori anti-universalist reprezenta un sistem care era anti-eugenic în sensul cel mai fundamental.

Un număr de eugenisti germani aveau viziuni opuse viziunii guvernului asupra “igienei rasiale.” Hans Nachtsheim, un partizan al sterilizării voluntare și geneticianul de frunte al Germaniei după sfârșitul celui de-al II-lea Război Mondial, a respins complet ideile naziste despre rasă. Chiar Fritz Lenz, care a fost probabil cel mai influent eugenist german în decursul perioadei naziste, s-a exprimat împotriva anti-semitismului. Biologul și eugenistul, prof. Walter Scheidt, a acuzat natura neștiințifică a “biologiei rasiale” așa cum se preda în universitățile germane. În continuare un alt susținător al eugeniei, medicul vienez Julius Bauer a respins conceptele naziste de rasă ca “fantezii luate din vânt” și s-a plâns cu amărăciune de răul pe care-l făceau cauzei. Un coleg doctor austriac și sprijinitor al eugeniei, Felix Tietze, a condamnat legea nazistă a “Protecției Sângelui.” Biologul și

eugenistul Juliux Schaxel a protestat față de exploatarea eugeniei de către naziști și chiar a emigrat în Uniunea Sovietică. Rainer Fetscher și fostul preot catolic Hermann Muckerman au fost dați afară din pozițiile lor pentru că viziunea lor asupra lumii o contrazicea pe cea a naziștilor, iar Fetscher a sfârșit fiind împușcat de SS când a încercat să ia legătura cu Armata Roșie.¹⁰¹

Eugenști din alte țări au respins explicit anti-semitismul și rasismul lui Hitler. La Conferința Internațională de Eugenie ținută la Edinburgh în 1939 geneticienii britanici și americani au criticat orientarea rasistă a eugeniei din Germania.¹⁰² În același an eugenști proeminenți din Statele Unite și Anglia au emis o declarație care respingea explicit “prejudecățile de rasă și doctrina neștiințifică a genelor bune sau rele care ar fi monopolul în particular al unor popoare” (vezi apendicele 1).

Dar guvernul național-socialist a preluat controlul instituțiilor științifice și a fondat un număr de catedre de “Igienă Rasială” în universitățile germane, așa că eugenștii s-au găsit brusc față în față cu tentația de a lăsa în urmă pachetul fanteziilor de reformatori sociali și au început să implementeze reforma eugenică.

Un genetician care a devenit un ideolog al crimelor naziste a fost Otto von Verschuer. Eseul său, “Biologia Rasială a Evreilor,” a apărut în Hamburg în 1938 ca unul din aproape 50 de articole, publicate în șase volume, sub titlul *Forschungen zur Judenfrage* (Studii asupra Problemei Evreiești). Cercetarea a fost subvenționată de guvernul național-socialist.

Articolul avea ca scop tratarea diferențelor fizice dintre evreii din centrul Europei și germani. Verschuer subliniază fenomenul remarcabil că un grup etnic a putut să se conserve vreme de 2000 de ani fără un teritoriu. Apoi continuă, destul de corect, evidențiând că diferențele pe care le descrie nu sunt într-un tot aplicabile la ambele grupuri ci sunt o chestiune de frecvență relativă în interiorul celor două grupuri. Străduindu-se mult pentru a da un ton științific

textului, incluzând asemenea caracteristici ca, de exemplu, amprente, grupe de sânge sau vulnerabilitatea la anumite boli – dintre care toate pun probleme pe deplin legitime pentru antropologul fizic – el totuși prezintă un document patologic al urii etnice mascată în știință. Evreii, aflăm de la Verschuer, au nasuri corioate, buze cărnoase, roșcate galben-deschis, piele mată și păr creț. Au un mers furișat și un “miros rasial.” Verschuer trece apoi la “trăsăturile rasiale patologice.” Recunoaște o inteligență înaltă și o rată a natalității relativ scăzută, dar spre sfârșitul articolului ura sa devine ostentativă:

Cred că doar oamenii de un anumit tip se simt atrași de iudaism și se pot decide să se convertească la el, oameni în particular care se simțeau înrudiți cu iudaismul pe baza alcătuirii lor intelectuale și psihologice. (Se poate ca numai rar să fi fost motive fizice.) În acest sens, elementul care a fost absorbit în evreime nu era “străin.”

Verschuer continuă prin a concluziona că este o necesitate absolută ca germanii și evreii să rămână separați. Era o poziție aidoma celei expuse în *Mein Kampf*, al cărei autor afirmă că “cel mai nobil drept și obligație umană este păstrarea purității sângelui.” Odată îndeplinită acea sarcină primară Verschuer insistă apoi pe combaterea procreării “sifiliticilor, persoanelor care suferă de tuberculoză, persoanelor care suferă de dizabilități genetice, mutilaților și cretinilor.”¹⁰³ Mai precis, el este înainte de toate preocupat cu prevenirea corcirii cu alte grupuri, și doar apoi cu dizabilitățile, ereditare sau nu.

Deși nicăieri în articol Verschuer nu folosește cuvântul “eugenie,” el își vedea susținerea ca fiind fundamental “eugenică.” Este, până la urmă, atât de convenabil pentru cineva consumat de ură să pretindă că argumentele sale sunt produsul considerentelor științifice și nu ale emoției. Într-adevăr, el nu cere exterminarea evreilor, dar direcția logicii sale este foarte aproape de a face exact asta. Verschuer a fost un mentor pentru Joseph Mengele, care era foarte interesat în studierea gemenilor.

Nu există probabil nimic în univers care să nu poată fi răsucit, denaturat și folosit în rău. Pericolul abuzului științei va fi întotdeauna alături de noi. Este chiar mai descurajator să vezi că acest produs fie al unei minți bolnave fie al unui oportunist nerușinat a fost tradus și distribuit de un traducător care etalează un titlu de doctor după numele său.

Manualul asupra Eugeniei și Eredității Umane a lui Verschuer a fost publicat în traducere franceză în Parisul ocupat de germani în 1943. Semnătura sa pe prefață este datată în vara lui 1941. Cea mai mare parte a cărții conține date despre ereditate, așa cum erau cunoscute pe atunci, o distribuție statistică a variației, și așa mai departe, fiind pur și simplu o carte de popularizare a geneticii umane. În aceasta el scrie că eugenistii proeminenți Erwin Baur, Eugen Fischer, și Fritz Lenz au citit manuscrisul și au făcut sugestii.¹⁰⁴ Evident, pentru a face documentul acceptabil pentru ei, a evitat antisemitismul insidios al vechiului eseu, susținând că “eugenia lui Galton și igiena rasială a lui Ploetz erau în acord complet în legătură atât cu conținutul cât și cu scopul.”¹⁰⁵ A elogiât de asemenea *Essai sur l'inégalité des races humaines* a lui Gobineau. Darwin, Mendel și Karl Pearson au fost și ei lăudați ca pionieri ai gândirii eugenice.

*

Sunt trei acuzații de bază asociate cu eugenia sub național-socialism: a) legea sterilizării din iulie 1933; b) programul național de eutanasiu din septembrie 1939; și c) persecutarea evreilor și a țiganilor și exterminarea lor în masă spre sfârșitul războiului. Să le examinăm pe fiecare în ordine:

Un proiect de lege a fost pregătit în 1932 de Consiliul Guvernului Prusiei – înainte de accederea lui Hitler la putere – pentru a așeza baza sterilizării selective în cazul bolilor ereditare. Deși sterilizarea a fost discutată vreme de 20 de ani, legislația i-a luat pe eugenistii germani prin surprindere, care criticau contraproductivitatea și ineficiența cu privire la ameliorarea genetică.¹⁰⁶ Pe 14 iulie 1933, legislația a trecut

de parlamentul german, intrând în vigoare în 1934, dar acum permitea sterilizarea împotriva dorințelor individului în cauză, în special pentru sterilizarea chirurgicală a persoanelor a căror descendenți ar avea o probabilitate înaltă de a suferi de boli fizice sau mintale, de debilitate mintală ereditară, schizofrenie, sindrom maniaco-depresiv, epilepsie ereditară, boala lui Huntington, orbire ereditară, surzenie ori defecte fizice severe, la fel ca și pentru alcoolism sever.¹⁰⁷ Nici o mențiune nu s-a făcut de rasă. Din 1934 până în 1939 o cifră estimativă de 300,000 – 350,000 de persoane au fost sterilizate.¹⁰⁸ Cele mai multe sterilizări erau pentru debilitate mintală, urmat de schizofrenie.¹⁰⁹ La acel moment, sterilizările erau de asemenea practicate într-un număr de țări europene și în Statele Unite, deși la o scară mai mică. Considerațiile eugenice nu au jucat un rol semnificativ în dezbateri. Mai curând, legislatorii germani prost îndrumați au văzut sterilizarea ca o alternativă ieftină la asistență.¹¹⁰ Biserica Catolică s-a opus sterilizării, dar Biserica Evanghelică a susținut-o.¹¹¹

Dezbaterea asupra eutanasiei a fost lansată de Karl Binding și Alfred Hoche în cartea din 1920 *Legalizarea distrugerii vieții care nu merită trăită*. Autorii, un avocat și un medic, au înaintat un argument strict economic. Dacă se poate să fi existat ceva probe eugenice periferice aduse pentru legislația sterilizării, chestiunea eutanasiei nu a avut absolut nimic de a face cu eugenia, de vreme ce persoanele care erau deja segregate instituțional și în multe cazuri sterilizate nu s-ar fi putut procrea. Spre cinstea lor, eugenistii germani au atacat vehement propunerile de eutanasiie. În 1926, eugenistul Karl H. Bauer, de pildă, a afirmat că dacă selecția ar fi folosită ca principiu pentru uciderea oamenilor, “atunci toți trebuie să murim”; eugenistul Hans Luxenburger, în 1931, chema la “respect necondiționat pentru viața individului uman”; în 1933, eugenistul Lothar Loeffler argumenta nu doar împotriva eutanasiei, ci și împotriva întreruperii de sarcină indicată eugenic: “respingem justificat eutanasia și distrugerea *vieții*

care nu merită trăită."¹¹² Hitler, însă, îi privea pe cei instituționalizați ca "guri în plus" care răpeau timpul personalului medical și ocupau paturi pentru un scop fără valoare.¹¹³ Când, în septembrie 1939, a emis un ordin secret inițiând un program național de eutanasiere, a făcut-o strict pentru a elibera până la 800,000 de paturi de spital pentru prevăzuții răniți în război.¹¹⁴

Uciderea unui număr uriaș de evrei este un fapt incontestabil, dar nu este corect cu privire la mișcarea eugenică în sens de motor ideologic al acestui Holocaust. Este adevărat că Hitler, în parte sub influența unui manual asupra eredității umane și eugenie scris de Erwin Baur, Eugen Fischer, și Fritz Lenz, susținea eugenia,¹¹⁵ dar nu-i ura pe evrei pentru că a fost instruit de eugenisti să-i clasifice ca inferiori intelectual. Din contră, îi privea ca puternici competitori ai rasei blonde cu ochi albaştri pe care-și propusese să o apere. Evreii erau învinuiți de înfrângerea Germaniei în Primul Război Mondial și pentru umilințele Tratatului de la Versailles. Când devenise aparent că o nouă înfrângere aștepta Germania drept consecință a celui de-al Doilea Război Mondial, răzbunarea a devenit ordinea de zi. Cât despre țigani și slavi, cei din urmă aveau să fie exterminați și mai apoi puteau fi exploatați ca sclavi capturați de la un trib inferior. Uciderea în masă a evreilor, țiganilor și a multor slavi în decursul perioadei de sfârșit a războiului a avut loc în taină absolută. Comunitatea eugenistilor germani nu a îndemnat la un holocaust.

Cu toate acestea, este deopotrivă incontestabil că au fost eugenisti germani care s-au lăsat cooptați de regim și care au ajutat la crearea unui climat de legitimare a politicii de ură pentru alte grupuri etnice. Cedând partizanatului etnic în locul universalismului au lezat nu doar victimele distinctive ale atrocităților naziste ci și propriul lor sistem de valori și credințe.

Istoria gândirii este saturată cu cazuri de idealism care ia cotituri dezastruoase. Creștinismul și socialismul trebuie să poarte totdeauna crucile lor corespunzătoare Inchiziției și

Gulagului. Eugenia nu este ideologia Holocaustului, dar într-o țară anume un mic grup din aderenții ei, un grup care deja era chiar mai restrâns în climatul fluctuant al geneticii contemporane, a fost vinovat de complicitate. Totuși, aceasta nu a fost forța generatoare din spatele național-socialismului așa cum este popular prezentată. În fapt, eugenia a fost un argument care a putut fi deformat convenabil de guvernul nazist peste obiectiile explicite ale liderilor mișcării.

Stânga și dreapta

*Rețineți,
fiecare pas la dreapta
începe cu piciorul stâng.*
Aleksandr Galich (Ginzburg)

Deși a existat o asociere certă între darwinismul social și capitalismul *laissez-faire*, dezbaterea despre eugenie a tăiat în fapt de-a curmezișul liniilor de clasă și politice peste tot în Europa și America, și este istoric incorect să asociem mișcarea exclusiv cu dreapta politică. Într-o mare măsură a crescut în importanță ca parte a căutării unei ieșiri din excesele capitalismului fără frâu al secolului al XIX-lea. Chiar când Herbert Spencer, în Anglia, și William Graham Sumner, în Statele Unite, au început să apere marile inechități sociale ale perioadei, stânga nu avea de gând să renunțe la selecția naturală, și partizanii socialismului nu au văzut vreo contradicție inerentă între cele două școli de gândire. Marx și Engels erau chiar ei darwiniști entuziaști, simțind că teoriile evoluției și comunismului erau științe mutual complementare care tratau subiecte diferite dar cu legătură – biologia și interacțiunea socială. Însuși Vladimir Lenin ridiculiza pretenția că oamenii sunt egali în capacitate.¹¹⁶ Discipolul cel mai important a lui Galton și liderul mișcării eugeniste britanice, Karl Pearson, era un socialist fabian, cum era și Sidney Webb, care a contribuit cu un eseu despre eugenie la influentele *Fabian Essays* din 1890. Geneticienii din statul sovietic timpuriu au încercat,

fără succes, să modeleze experimentul socialist de-a lungul unor linii eugenice.

A existat o influență “eugenie Weimar” anterior ascensiunii lui Hitler la putere în Germania, unde eugenia și socialismul erau văzute ca mutual complementare – o simbioză care este încă dificil de acceptat pentru stânga de azi.¹¹⁷ “Părintele” eugeniei germane, Karl Ploetz, era un socialist care chiar a petrecut patru ani în Statele Unite explorând posibilitatea înființării acolo a unei colonii socialiste pan-germanice. Feminista austriacă și jurnalistă socialistă Oda Olberg, care a plecat în exil în decursul perioadei naziste, era profund interesată de ideile lui Wilhelm Schallmayer, care încercase să obțină o fuziune a eugeniei cu socialismul și se opunea viguros tuturor formelor de rasism. Alt fan a lui Schallmayer era Eduard David, unul din liderii revizionismului social-democrat. Max Levien, liderul filialei München a Partidului Comunist German, scria că eugenia ar juca un rol în dezvoltarea umanității ca o funcție a progresului tehnic.¹¹⁸ Alfred Grotjahn favoriza eforturile, într-un cadru socialist, de reducere a ratei natalității a celor dezavantajați genetic, iar influentul teoretician socialist Karl Kautsky considera degenerarea ca indiscutabilă. Exista chiar o facțiune eugenistă considerabilă în Partidul Social Democrat.

În perioada de culme a eugeniei, geneticianul H. J. Muller susținea că privilegiile societății capitaliste prea adesea promovau persoane de capacitate limitată și că societatea “avea nevoie să producă mai mulți Lenini și Newtoni.”¹¹⁹ Alt marxist confirmat, distinsul genetician J. B. S. Haldane, comenta în 1949 în *Daily Worker* că “Formula comunismului: ‘de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi’ ar fi un nonsens, în situația în care capacitățile ar fi egale.”¹²⁰ Geneticianul Eden Paul însuma vederea multora din stânga: “Dacă socialistul nu este și un eugenist, statul socialist va pieri rapid din cauza degradării rasiale.”¹²¹

Divizarea tradițională între *stânga* și *dreapta* poate fi reformulată fundamental ca “redistributiv” și respectiv

“competitiv.” Logic, egalitarismul este compatibil cu punctul de vedere *competitiv*. Dacă suntem cu toții în realitate “egali,” ar trebui de dragul consecvenței să favorizăm abordarea “cel mai bun câștigă”. Dacă, pe de altă parte, inegalitatea este programată genetic, atunci corectitudinea cere ca *redistribuția* să fie la ordinea zilei, întâi a bunurilor materiale, și – cu timpul – a genelor. Eugeniștii subliniază că dacă un bun material poate, prin definiție, să fie redistribuit doar prin a confisca de la o persoană și a da la alta, redistribuția genetică nu suferă de pe urma acestei limitări cu sumă-0.

Holocausturile se presupunea că au fost creațiile adeptilor eredității și nu a egalitariștilor, dar stânga s-a discreditat în general cu nimic mai puțin decât dreapta cu crimele ei în masă. Și apoi, pe deasupra, a existat colapsul economic ubicuu al economiilor socialiste, tirania egoistă a birocrăției lor, și sărăcia în care au reușit să-și ducă propriile populații. Nu este o vreme bună pentru ideologia de stânga, iar autoexaminarea este categoric pe agendă – la cel mai fundamental nivel.

În timp ce al doilea mileniu se apropia de sfârșit, Editura Universității Yale a publicat un mic volum al bioeticianului Peter Singer, care încerca să acopere breșa dintre gândirea politică de stânga și darwinism. Singer propune un socialism bazat pe apărarea drepturilor celor împilați. Evidențiază că 400 dintre cei mai bogați oameni din lume posedă un activ net combinat mai mare decât 45% din cei mai de jos. Le susține cauza argumentând că a fost dreapta politică cea care a încercat să coopteze darwinismul, pe când stânga a făcut greșeala de a accepta ipotezele dreptei. “Pare implauzibil,” Singer afirmă, “că darwinismul ne oferă legile evoluției pentru istoria naturală dar se oprește la zorii istoriei umane.”¹²²

În principiu, Singer este corect când susține că o “stângă darwiniană” se poate ridica din nou, deși marxiștii tradiționali care își privesc părintele fondator ca pe o figură profetică a cărei vederi au determinat pentru totdeauna ce

este stânga și ce este dreapta, vor accentua indubitabil faimosul său dicton care spune că “existența socială determină conștiința.” Iar Marx a fost, trebuie menționat, ostil gândirii malthusiene, care adesea a mers mână în mână cu eugenia și cu mișcarea pentru dreptul la moarte.

Dezbaterea notorie natură/educație a fost mult exagerată de sofisticați care în realitate sunt mult mai puțin “egalitariști” și “ecologiști” decât le permit adepților lor naivi să creadă. Adevăratul conflict este dezlănțuit între abordarea intervenționistă și cea *laissez-faire*. Dacă ne imaginăm un continuu cu factorii ereditari la un capăt și creșterea la celălalt, sunt trei poziții posibile pe care le putem lua:

- determinismul genetic explică diversitatea dintre indivizi și grupuri, cu factorii de mediu jucând un rol trivial;
- condiționarea mediului copleșește orice predispoziție genetică;
- factorii ereditari și condiționarea mediului interacționează.

În realitate determinismul genetic pur este, parte, o amintire a darwinismului social al secolului XIX și parte, o invenție a ecologiștilor egalitariști, care atribuie asemenea vederi oponentilor într-o încercare de a-i discredita. Cât despre școala-exclusiv-educație, aceasta rămâne o fantezie fermecătoare (dacă ar fi adevărată!), pe care toți în afară de cei mai radicali egalitariști au abandonat-o. Există o singură viziune trainică a naturii/educației – aceea a interacțiunii – nu a excluderii mutuale. Diferențele legitime de opinie sunt legate doar de importanța relativă al unui factor *vis à vis* de celălalt.

Egalitariștii au ridicat o mulțime de argumente:

- a. Omul modern reprezintă o *tabula rasa*, o tăbliță curată pe care mediul poate scrie orice text.
- b. Nu există diferențe semnificative între grupuri.
- c. Cu toate că niveluri diferite de abilități individuale pot exista pe o bază intra-grup, nu există ceva ca inteligența generală.

- d. Testele IQ nu testează inteligența ci doar capacitatea de a da teste.
- e. Heritabilitatea inteligenței este 0.
- f. Chiar dacă recunoaștem că diagramele fertilității în societatea modernă sunt disgenice, evoluția nu urmează întotdeauna modelul gradualist a lui Darwin, în care modificări minore conduc în timp la schimbări evolutive majore. Mai curând un “echilibru punctual” guvernează perioade lungi de staze genetice. Acest argument aparent științific, aplicat, de exemplu, la crustacee, este un adevărat cal troian intenționat realmente să fie tras prin porțile orașului uman.

Cele anterior menționate sunt în esență tactici de întârziere, dar ele au creat în mintea publică o asumție a excluderii genetice – asumția că umanitatea s-a emancipat de evoluția subsecventă.

În ultimă instanță știința nu poate fi oprită de evenimentele istorice, oricât de tragice ar fi ele. Politologul Diane Paul de la Universitatea din Massachusetts a rezumat destul de bine climatul intelectual curent:

Efectiv toți geneticienii de stânga ale căror vederi au fost formate în primele trei decade ale secolului au murit crezând într-o legătură între progresul biologic și cel social. Studenții lor, ajungând la maturitatea intelectuală într-un climat social radical diferit, fie nu au fost de acord, fie într-un climat social inospitalier pentru determinism nu doreau să apere acea poziție. Apariția sociobiologiei semnifică probabil o pălire a amintirilor amare ce înconjoară evenimentele anilor 40. Odată ce acele amintiri s-au depreciat, nu ar fi surprinzător să asistăm la reapariția unei doctrine care nu a fost niciodată înfrântă în arena științifică ci mai degrabă s-a cufundat din cauza evenimentelor politice și sociale. De la sfârșitul anilor 40 la începutul anilor 70, a fost, probabil, un punct de vedere latent printre savanții care cereau

*doar o altă schimbare în climatul social pentru a-i îmboldi expresia.*¹²³

Biologul Lawrence Wright, bazându-și aprecierea pe studierea gemenilor la Universitatea din Minnesota, concluzionează că

*Viziunea prevalentă despre natura umană la sfârșitul secolului seamănă în multe privințe cu viziunea pe care o aveam la începutul acestuia.*¹²⁴

Datorită naturii încinse a dezbaterii, liniile ideologice ale diverșilor participanți apar adesea neclare pentru observator, și, ocazional, chiar pentru participanți. Mai jos sunt expuse patru poziții de bază, dintre care două sunt egalitare – “egalitarism naiv” și “anti-intervenționism sofisticat.” Motivul pentru ultima distincție este că egalitariștii sofisticati sunt în anumite privințe în mai mare acord cu eugeniștii decât cu egalitariștii naivi. Egalitariștii naivi pot pretinde că sunt ferm opuși eugeniei dar sunt în stare să definească doar vag conceptul sau poate deloc. Esențialmente egalitariștii sofisticati sunt prudenți în a-și divulga sau discuta adevăratele lor vederi de teama posibilei folosiri greșite a cunoștințelor genetice.

Tabelul următor are o anumită artificialitate, de vreme ce oamenii nu se încadrează precis în grupuri distincte. Național-socialismul, de exemplu, a încercat să clădească o suprastructură eugenică deasupra unei baze darwinist-sociale.

	Eugenie	Darwinism social	Egalitarism naiv	Anti-intervenționism sofisticat
Universalist/Tribalist	Universalist	Tribalist	Universalist	Mixt
Evoluția umană	Admite	Admite	Mixtă admitere/negare	Admite
Selecția naturală a oamenilor	Opus	Favorabil	Opus	Opus
Selecția artificială a oamenilor	Favorabil	Mixtă favorabil/opus	Opus	Opus
Diversitatea curentă intra-grup	Admite	Admite	Fie neagă sau admite dar denigrează	Privat admite dar public denigrează
Diversitatea curentă între grupuri	Admite	Admite	Neagă	Privat admite dar public denigrează
Selecția intra-grup	Fezabilă și dezirabilă	Fezabilă și dezirabilă	Nici fezabilă nici dezirabilă	Fezabilă dar prea periculoasă
Selecția între grupuri	Fezabilă dar nu dezirabilă	Fezabilă și dezirabilă	Nici fezabilă nici dezirabilă	Fezabilă dar nu dezirabilă
Diversitatea viitoare intra-grup	Admite	Admite	Mixtă admitere/negare	Privat admite dar public denigrează
Diversitatea viitoare între grupuri	Fezabilă și dezirabilă	Fezabilă dar nu dezirabilă	Neagă (nefezabilă)	Fezabilă și dezirabilă, dar nu esențială
Coexistența pe termen lung a grupurilor	Dezirabilă	Indezirabilă	Dezirabilă	Dezirabilă

La o parte de ideologii contradictorii, un mare grad de rafinament există de asemenea în interiorul diferitelor tabere. Cele ce urmează sunt o descompunere simplificată pe grup:

Darwiniștii sociali. Deși au fost jucători majori în a doua jumătate a secolului XIX și prima jumătate a lui XX, ei și-au pierdut viabilitatea ca grup distinct. Selecția prin mortalitate a fost copleșită de selecția prin fertilitate, cu toate că epidemiile ca SIDA și războiul modern pot într-o zi să întoarcă această ecuație, posibil mai repede decât am crede. Totuși darwinismul-social încă există ca o filosofie “reziduală” încorporată în însăși nucleul ideologiei anumitor grupuri.

Ideea “nordică” sau “ariană”. Împinsă în subteran în mare parte de mișcarea memorială a Holocaustului (în care autorul acestei cărți a jucat un rol modest), care a fost lansată după Războiul Arabo-Israelian din 1967, acest grup a fost redus la a pleda pentru supraviețuirea albă decât pentru supremația albă. În medie o femeie din Europa are acum doar 1.4 copii, în timp ce este nevoie de 2.1 doar pentru a menține o populație. După Biroul de Raportare a Populației (Population Reference Bureau) din *2005 Population Data Sheet*, populația Europei va scădea de la 9.8% din populația globului la 6% până în 2050, în ciuda proiectatei migrații puternice în interior. Deopotrivă amenințător pentru acești teoreticieni sunt consecințele genetice ale amestecării rasiale inevitabile în “comuna globală.” Loialitățile acestui grup sunt trase după linii etnice, nu de clasă. Ei pot fi denumiți tribaliști.

Anti-intervenționistii sofisticati. Acesta este un grup care se opune intervenției în linia germinativă umană, și unii din membrii lui sunt opuși intervenției chiar în linia germinativă a animalelor și plantelor. Anti-intervenționistii au fost traumatizați de măcelărirea de către germani a evreilor și de vorbele goale aruncate de național-socialiști eugeniei, și această circumstanță a format viziunea lor în concordanță. Destul de ciudat, opinia privată a acestui grup are multe în comun cu cea a eugeniei. Există o discrepanță considerabilă între credințele esențiale ale grupului și vederile pe care le propagă. Exerciță o influență mult disproporționată cu mărimea lui. Unii anti-intervenționisti sofisticati sunt în realitate tribaliști.

Egalitariștii ecologiști naivi sunt oameni care nu s-au gândit foarte mult la problemele populației și care au acceptat învățătura egalitaristă de consum în masă diseminată de anti-intervenționisti. Scopul oricărei campanii de propagandă este să obțină o “decuplare” de experiența practică în populația țintă, și în cazul egalitariștilor naivi acest scop a fost împlinit admirabil. Ei acceptă că inteligența este rezultatul strict al educației și că purtarea altruistă s-au

absența ei este exclusiv rezultatul creșterii. Ei resping chiar teoria evoluției.

Eugenismul universalist este descris în această carte într-un anumit detaliu încât o descriere la acest punct ar fi o repetiție. Este suficient să spunem că eugenistii se văd ca lobby pentru generațiile viitoare.

Neo-malthusienii. În vreme ce multe națiuni trec prin tranziția demografică, acest grup pierde mult din crezarea de care se bucura până recent. Majoritatea previziunilor demografice anunță acum o netezire a creșterii populației globale, dar malthusienii susțin că populația poate să fie deja prea mare pentru a se putea susține și că sporirea rapidă a populației este încă alarmantă în multe zone ale planetei. Majoritatea eugenistilor tind să fie malthusieni, dar reciproca nu este necesar adevărată.

Anti-malthusienii. Acest grup afirmă că însuși capitalul uman este cea mai importantă resursă și că temerile de a depăși “capacitatea de susținere” a planetei sunt mult exagerate și deplasate. În teorie, eugenistii se poate presupune că ar putea fi anti-malthusieni, dar istoric nu au fost cazuri.

Erudiți și oameni de știință neangajați. Aceștia includ geneticieni, demografi, antropologi, arheologi, sociologi, psihologi – într-un cuvânt orice disciplină devotată întru totul sau în parte studiului omului. Acest grup este extrem de conștient de regulile nescrise ale cenzurii cu privire la studiile calitative, așa că membrii comunității erudite și științifice adesea caută refugiu de furtunile ideologice, ocupându-se cu chestiuni necontrovertate. Un genetician, spre exemplu, se poate devota studiului secvenței unei gene anume și să evite silitor discuția tuturor implicațiilor sociale. Este ca un mecanic care repară un carburator fără să se gândească la locul în care urmează automobilul să meargă. Unii membri ai acestui grup specific poate fi atras de o ideologie într-o măsură mai mare decât non-membrii, și pot ocazional să permită vederilor personale să le influențeze studiile, ascunzând faptul nu doar de public,

ci chiar de ei înșiși. Pe de altă parte, un mare procent rămân orbi la implicațiile politice și filosofice ale domeniilor lor de studiu.

Evreii

*Nu fă ce fac eu, fă ce îți spun.
Tatăl fiecăruia*

Impresia populară este că mișcarea eugenistă a fost o ideologie nazistă, rasistă, antisemită inspirată de elitele anglo-americane. De fapt eugenia a reușit de asemenea să stabilească punți solide în Africa de Sud, Argentina, Australia, Austria, Belgia, Bolivia, Brazilia, Canada, China, Cuba, Cehoslovacia, Danemarca, Elveția, Estonia, Finlanda, Grecia, Ungaria, India, Italia, Japonia, Mexic, Norvegia, Noua Zeelandă, Olanda, Polonia, Portugalia, România, Rusia, Spania, Suedia și Turcia.¹²⁵

Evreii au jucat un rol modest dar activ în mișcarea eugenistă timpurie. În 1916, rabinul Max Reichler a publicat un articol intitulat "Eugenia evreiască," în care a încercat să demonstreze că obiceiurile religioase evreiești erau eugenice în esență. Un deceniu și jumătate mai târziu Ellsworth Huntington, în cartea sa *Copiii de mâine*, care a fost publicată în colaborare cu directorii Societății Americane de Eugenie, a repetat argumentele lui Reichler, laudând evreii ca fiind de o descendență superioară unică și explicând realizările lor printr-o aderare sistematică la principiile de bază ale legii religioase evreiești, pe care o privea de asemenea ca fiind fundamental eugenică în natură.¹²⁶

În timpul Republicii de la Weimar mulți socialiști evrei au dus o campanie activă pentru eugenie, folosind ziarul socialist *Vorwärts* (Înainte) ca principala lor tribună.¹²⁷ Max Levien, șeful primului Soviet din München, și Julius Moses, un membru al Partidului Socialist German, credeau puternic în eugenie. O listă parțială a eugeniștilor evrei-germani proeminenți ar include geneticienii Richard Goldschmidt, Heinrich Poll, Curt Stern, statisticianul Wilhelm Weinberg

(coautor al Legii Hardy-Weinberg), matematicianul Felix Bernstein, și medicii Alfred Blaschko, Benno Chajes, Magnus Hirschfeld, Georg Löwenstein, Max Marcuse, Max Hirsch, și Albert Moll.¹²⁸ Liga Germană pentru Ameliorarea Poporului și Studiul Eredității a fost chiar atacată de publicistul nazist Julius F. Lehmann ca subversiune îndreptată din direcția evreilor berlinezi.¹²⁹ Löwenstein a fost un membru al unei rețele subterane care opunea rezistență guvernului național-socialist, iar Chajes, Goldschmidt, Hirschfeld, și Poll au emigrat.

În Statele Unite, când editorul revoluționar anarhist al *Jurnalului American de Eugenie*, Moses Harman, a murit în 1910, revista Emmei Goldman *Planeta Mamă* a preluat distribuția. În 1933, eugenistul și profesorul de zoologie de la Universitatea din California Samuel Jackson Holmes a remarcat numărul semnificativ de evrei din mișcarea eugenistă și le-a lăudat “înzestrarea nativă cu minte,” totodată deplângând polarizarea rasială suferită de evrei, care a făcut ca mulți dintre intelectualii lor să fie precauți cu viziunile non-egalitariste asupra lumii.¹³⁰ Însăși Societatea Eugenică Americană număra pe rabinul Louis Mann ca unul din directorii ei, în 1935.

Unul din cei mai proeminenți eugenisti a fost americanul Herman Muller, a cărui mamă a fost evreică, și care a primit Premiul Nobel în medicină, în 1946, pentru munca sa în ratele mutațiilor genetice. Un comunist, Muller a petrecut anii 1933-1937 ca genetician primar la Universitatea din Moscova, când i-a scris o scrisoare lui Stalin propunând ca Uniunea Sovietică să adopte eugenia ca politică oficială. Era ajunul Marii Epurări, și Stalin a dezaprobat categoric ideea, punct în care Muller a considerat că este mai înțelept să plece în Scoția după care s-a reîntors în Statele Unite. A fost în mijlocul sejurului lui Muller la Moscova când tratatul său despre eugenie *Afară din noapte* a apărut în Statele Unite. În 1932, Muller a petrecut un an în Germania și a fost revoltat de conceptele și politicile naziste privitoare la rasă.

După Biblioteca Națională din Ierusalim, din anii 20 până după anii 50, aproape 200 de manuale pentru părinți în limba ebraică au fost publicate. Aceste publicații conțineau o viziune asupra lumii coerentă, din care eugenia era o parte integrantă, supunând mamele evreice la un program constant de educație, îndoctrinare și reglementare. În timpul administrației britanice, medicii evrei din Palestina promovau activ eugenia. Dr. Joseph Meir, după care spitalul din Kfar Sava este numit, scria în 1934:

Cui ar trebui să i se permită creșterea copiilor? Căutând răspunsul corect la această întrebare, eugenia este știința care încearcă să cizeleze rasa umană și să o păzească de șubrețire. Această știință este încă tânără, dar are avantaje enorme.... Nu este datoria noastră să asigurăm sănătatea deopotrivă fizică și mentală a copiilor noștri? Pentru noi, eugenia în general, și prevenirea bolilor ereditare în special, are o mai mare valoare decât la alte națiuni. Doctorii, atleții și politicienii ar trebui să răspândească peste tot ideea: Nu faceți copii decât dacă sunteți siguri că vor fi sănătoși, atât mental cât și fizic.¹³¹

Un cercetător de la Universitatea Ben-Gurion lucrând pe subiectul “sioniștii eugeniști,” a dat peste o cartotecă având note scrise de editorii unei colecții a scrierilor lui Meir, publicate în Israel la mijlocul anilor 50 unde editorii numesc articolul “problematic și periculos” comentând că “Acum, după eugenia nazistă, este periculos să publicăm acest articol.”¹³² De fapt cunoștința sprijinului evreiesc pentru eugenie în Palestina de dinainte de 1948 a fost suprimată mulți ani.¹³³

Dr. Max Nordau, fiul unui rabin ortodox, a fost convertit la sionism de Theodor Herzl și a devenit proeminent în mișcare. Ideile lui Nordau, care includeau popularizarea viguroasă a eugeniei, au devenit atât de populare în comunitatea evreiască încât Cluburi Nordau au fost create chiar în Statele Unite.

Dr. Arthur Ruppin, șeful Oficiului Organizației Sioniste Mondiale din Palestina, scria în cartea sa *Sociologia evreilor*

că “pentru a păstra puritatea rasei noastre, asemenea evrei [care prezintă semne de defecte genetice] trebuie să se abțină de la a avea copii.”¹³⁴

Astăzi în Israel multe practici eugenice au devenit larg acceptate. După Meira Weiss de la Universitatea Ebraică din Ierusalim,

*În Israel, eugenia sioniștilor s-a transformat într-o politică selectivă prenatală susținută de tehnologia genetică cea mai avansată.*¹³⁵

Acum există acolo mai multe clinici de fertilitate per capita decât în orice altă țară din lume (de patru ori numărul per capita din Statele Unite). Avortul este subvenționat dacă fătul este suspectat a fi malformat fizic sau mintal.¹³⁶

În cazul în care materialul seminal al soțului nu este viabil, donatorii completează un istoric de sănătate întins. Statul furnizează materialul seminal, care este verificat de Tay-Sachs. Femeile de peste 35 de ani consimt în mod cotidian testelor de amniocenteză și avortează dacă defecte genetice sunt descoperite. Astfel, guvernul urmează activ eugenia, deși motivarea principală apare să fie cel puțin la fel de mult cantitativă pe cât este calitativă.

Procedura înlocuirii a fost legalizată în 1996¹³⁷, însă doar pentru femeile măritate. Și aceasta este plătită de către stat. Legea religioasă evreiască nu privează de legitimitate copii femeilor necăsătorite, făcând astfel posibilă combinarea principiilor legale evreiești cu practicile moderne legale. Fertilizarea *in vitro* și transferul de embrioni sunt preferate de unii rabini ca o formă de tratament pentru fertilitate, care nu violează învățăturile halakhice literale împotriva adulterului¹³⁸.

Curios, unii rabini refuză să condamne folosirea materialului seminal non-evreiesc, de vreme ce masturbarea non-evreilor nu este o grijă rabinică explicită, și de asemenea pentru că evreimea este transmisă exclusiv prin mamă. Copii născuți din mame diferite care au folosit același donator de spermă se pot chiar căsători, întrucât “nu împărtășesc

substanță.” Alți rabini, totuși, consideră folosirea spermei non-evreiești o abominare.¹³⁹

Atitudinea israeliană față de clonare diferă considerabil de cea prevalentă în majoritatea celorlaltor țări. Deși clonarea umană reproductivă nu este în prezent permisă deoarece tehnologia nu este deocamdată considerată sigură, Marele Rabinat al Israelului nu vede interdicții religioase inerente clonării reproductive ca formă de tratament pentru infertilitate și chiar vede un avantaj asupra donației de spermă, care prin folosirea donatorilor anonimi ar putea conduce ulterior la o căsătorie între frate și soră.¹⁴⁰

În 1998, cu toate că mai mult de opt decade au trecut de la apariția eseului din 1916 a lui Reichler, Noam J. Zohar, un profesor de filosofie de la Universitatea Bar-Ilan din Israel, i-a răspuns lui Reichler. Observând că vederile pro-eugenice accentuate ale lui Reichler erau “împărtășite...de mai mult decât unele cercuri iudaice de astăzi,” Zohar scria că

Un program de eugenie individualizată... ar părea să fie în consonanță cu o atitudine ce a fost, cel puțin, aprobată tacit de învățăturile tradiționale iudaice. Ar trebui să conteze dacă mijloacele producerii de urmași vrednici nu mai sunt determinate de speculație moralizatoare ci de știința genetică bazată pe dovezi?

Mi se pare că, în măsura în care scopul însuși este acceptabil, schimbarea mijloacelor pentru progresul lui nu trebuie să fie vreun obstacol în urmărirea sa. Aceasta desigur cu condiția ca noile mijloace să nu fie inacceptabile moral. Pentru a formula un răspuns iudaic la tipul noii eugenii care se conturează în orizontul nostru, va fi necesară evaluarea diferitelor mijloace specifice care ar putea servi unei eugenii individualizate moderne. Sper că o parte din fundamentele pentru aceasta au fost expuse în această examinare a vocilor tradiționale iudaice.¹⁴¹

Suprimarea eugeniei

*Democrația cere ca toți cetățenii ei să înceapă cursa de la egal .
Egalitarismul insistă ca toți să termine la egalitate.
Roger Price, "The Great Roob Revolution"*

Deși atacul asupra eugeniei a fost lansat la sfârșitul anilor 20,¹⁴² eugenia a supraviețuit chiar și îmbrățișarea Germaniei naziste, iar în 1963 Fundația Ciba a convocat o conferință în Londra sub titlul "Omul și viitorul său," la care trei distinși biologi și laureați ai Premiului Nobel (Herman Muller, Joshua Lederberg și Francis Crick) au vorbit cu toții în favoarea ei. În ciuda acestei note încrezătoare, eugenia era pe cale să treacă printr-o derută totală.

Revoltat de imagini cu câini de poliție atacând manifestanții pentru drepturile civile din Sud, publicul a găsit intolerabile discuțiile despre diferențele rasiale genetice. În 1974, un grup mare de studenți negri au descins asupra biroului profesoarei Sandra Scarr de la Institutul Dezvoltării Copilului de la Universitatea din Minnesota:

Un absolvent care urma studii postuniversitare în pedagogie a spus că ne va ucide dacă vom continua să facem cercetări pe copii negri. Altul se plimba în sus și în jos în fața noastră numindu-ne "honkie, honkie, honkie (termen derogator adresat caucazienilor)."

Când Arthur Jensen de la Universitatea California din Berkeley a vizitat institutul în 1976, el și Scarr au fost scuipați de o falangă de studenți radicali, dintre care unii au atacat fizic vorbitorii și pe cei care l-au invitat. Nu numai că au fost în mod regulat perturbate prelegerile lui Jensen, dar a și primit amenințări cu bombă, și a trebuit să fie pus sub pază constantă.¹⁴³

În martie 1977, Academia Națională de Științe a sponsorizat un forum în Washington, D.C., despre cercetarea cu ADN recombinat. Odată cu începerea primei sesiuni, protestatarii au început să umble pe coridoare fluturând placarde și desene.¹⁴⁴

Hans Eysenck la o prelegere ținută la Școala de Economie din Londra a fost mai întâi oprit din discurs de scandări “Fără libertate de cuvânt pentru fasciști!” și apoi atacat fizic, trebuind să fie salvat de pe scenă, cu ochelarii spărți și cu sânge curgându-i de pe față. Când cartea sa *Argumentul IQ* a apărut în Statele Unite, angrosiștii și vânzătorii de cărți au fost amenințați cu incendierea și violența, iar cartea a devenit aproape imposibil de obținut.¹⁴⁵

Scenele de mai sus, și multe altele ca ele, au fost declanșate de aserțiunile potrivit cărora IQ-ul mediu diferă între grupurile rasiale, în mod deosebit între albi și negri. Se pare că nimeni nu a observat că problema era în esență irelevantă pentru cauza unei eugenii universaliste sprijinită pentru toate grupurile, fără excepție.

Al doilea factor principal în suprimarea eugeniei a fost lansarea mișcării memoriale a Holocaustului de după Războiul Arabo-Israelian din 1967. Atât de eficientă a fost campania încât sondajele arată că mai mulți americani puteau identifica Holocaustul decât Pearl Harbor sau bombardarea atomică a Japoniei.¹⁴⁶ Cei care sunt familiarizați cu termenul “eugenie” îl asociază acum cu “Holocaust” și “rasism.” Publicul larg este total străin de faptul că pe 16 septembrie 1939, liderii mișcării eugeniste din America și Anglia au respins explicit doctrinele rasiste ale guvernului nazist (vezi apendicele 1), așa cum au făcut-o și mulți eugeniști germani. O enormă, deși pe deplin inteligibilă, confuzie a cuprins comunitatea evreiască, și această confuzie este încărcată de semnificație pentru evrei astăzi. După *Ancheta Populației Evreiești Naționale*, evreii din America au intrat într-un declin precipitat în număr în decada 1990-2000, reflectând o caracteristică tipică grupurilor cu IQ ridicat.¹⁴⁷ Jumătate dintre evreicele de 30-34 de ani nu au copii, și aproape jumătate din evreii americani au vârsta de 45 sau mai bătrâni.¹⁴⁸ Aceasta este fără exagerare o problemă de supraviețuire.

Începând cu anii 80, lucrările despre eugenie s-au bucurat de o ascensiune considerabilă, inclusiv un număr

imens de articole în literatura publicată, și mai târziu pe internet, dar și așa majoritatea acestor lucrări sunt încă, fie ostile, fie, cel mult, prudente. Un exemplu relativ recent este cartea lui William H. Tucker *Știința și politica studiului rasial* (1994). Deși pretinde că sprijină libertatea de investigație științifică, Tucker respinge “valoarea științifică trivială a heritabilităților IQ-ului,” susține că drepturile științifice ale cercetării “pot fi calificate de dreptul altora,” se gândește dacă anumite subiecte de cercetare ar trebui studiate, susține refuzarea fondurilor guvernamentale pentru cercetarea rasială, propune aplicarea Legilor de la Nürnberg cercetătorilor, afirmă că subiecții investigațiilor psihologice “pot fi neîndreptățiți fără să fie lezați” și că ar trebui să fie informați de natura cercetării în caz că găsesc înjositoare rezultatele investigației. Trece la a cita vorbele “acele mizerabile 15 puncte IQ” și “Folosești astfel de daruri pe care le ai pentru sau împotriva oamenilor?”¹⁴⁹ Tucker poate cel mai bine să fie privit ca un moderat în tabăra egalitaristă.

Cartea din 1999 a lui Missa și Susanne *De l'eugénisme d'État à l'eugénisme privé* (De la eugenia de stat la eugenia privată) este o colecție de articole scrise de un grup de erudiți și oameni de știință belgieni și francezi, dintre care unii sunt ostili față de eugenie iar alții sunt chiar militanți. Până și așa, eugenia în diverse părți este descrisă ca “utopică” și “nerealistă.” Scopurile ei sunt “irealizabile,” și reprezintă “o colecție de idei false” care sunt “contradictorii” și “dovedite ca neîntemeiate de cercetare.” Simpla mențiune a termenului poate stârni “condamnare necondiționată pentru o practică odioasă.” Alte fraze includ “oprobriu,” “ororile eugeniei clasice,” “pericolul unei derive a eugeniei,” “șarlatani americani,” “un trend periculos,” “amenințarea eugeniei,” “frică,” “risc,” “pacoste,” “primejdie,” “perfidie,” “excesiv,” “radical,” “imoral,” “elitist,” “demonul eugeniei,” “tentația eugeniei,” “îngrijorătorul cal troian al eugeniei,” “spectrul eugeniei,” “atrocități naziste,” “camere de gazare,” “rasism,” “discriminare etnică,” “panta periculoasă a eugeniei,” “reputație detestabilă,” “barbaric,” “groază,” “avertisment,”

“fatal,” “rezistență vigilentă la această tendință,” “discriminare genetică,” “sterilizări și lobotomii,” “determinism înfiorător,” “reducționism genetic,” “reducere cultura la natură,” “cultul corpului,” “totalitar,” “derivă utilitaristă,” “inuman,” “o idee nebună,” “reducționism materialist,” “biologism,” “geneticism,” “oroare existențială sau metafizică,” “condamnare vehementă, categorică și definitivă,” “condamnare universală și absolută,” “rău deplin,” “mai rău decât crima,” “Să nu clonezi!,” “rău radical,” “în totalitate rău, în totalitate contrar binelui,” “pervertire,” “rău intrinsec,” “necesar negativ în sine cu privire la autonomia altora,” “instrumentalizarea și obiectivizarea altora,” “secătuirea genetică a clonării.”¹⁵⁰

Campania a fost remarcabil de eficientă în atingerea obiectivului. În 1969, *Trimestrialul Eugeniei*, succesor al *Știrilor Eugeniei*, a fost renumit *Analele Geneticii Umane*. Anul următor, la scurtă vreme după prima izolare a unui fragment ADN care constituie o singură genă identificabilă, tinerii cercetători implicați în proiect au decis că nu-și vor continua studiul pe ADN. Motivul, pe care l-au dat, a fost că asemenea muncă va fi eventual folosită în rău de marile corporații și guverne care controlează știința.¹⁵¹ Împrumutând o frază de la epurările sovietice, egalitariștii au denunțat eugenia ca o “pseudo-știință,” încât Societatea Eugenică Americană a fost forțată să își schimbe numele, în 1973, în Societatea pentru Studiul Biologiei Sociale. În 1990, College Board a schimbat numele SAT din Test Academic de Aptitudini în Test Academic de Apreciere. În 1996, a renunțat la cuvinte și a declarat că inițialele nu mai reprezintă absolut nimic. Eugeniștii înșiși s-au adăpostit, reclassificându-se drept “cercetători ai populației,” “geneticieni umani,” “antropologi,” “demografi,” și “consilieri genetici.”

Posibilul abuz al geneticii

*Eu însumi sunt oarecum cinstit;
totuși m-aș putea învinui de asemenea fapte
încât ar fi fost mai bine de nu mă aducea mama pe lume.*

Hamlet

În ultimă instanță cel mai serios argument ce pledează împotriva eugeniei este posibilul ei abuz. Incontestabil, pericolul este real. Nu trebuie multă muncă pentru a scoate o listă lungă de abuzuri trecute. Copilul poate fi totdeauna înecat în apa de baie. Noi ca specie avem multe în trecutul nostru pentru care putem avea acum doar rușine.

Chiar acum descifrăm planurile după care noi înșine am fost construiți; am putea face greșeli teribile. Ori am putea pierde prea multă diversitate. Așa cum istoria nu foarte îndepărtată ne învață, eugenia ar putea fi abuzată pentru a justifica eliminarea unor oameni judecați “inferiori” sau doar urâți pentru orice motiv. În fond, cine ar putea să prevadă de ce noi rele este capabil fertilul creier uman într-un viitor necunoscut? Este într-adevăr înspăimântător. Egalitariștii sofisticăți, care nu sunt realmente deloc egalitariști ci doar gânditori îngrijorați care se tem de omul din stradă mai mult decât orice, sunt îndreptățiți să manifeste îndoieli.

Potențialul abuz al geneticii nu se limitează la distorsionarea genomului uman. Este deja posibilă începerea modificării animalelor pentru a le spori inteligența, pentru a le permite să îndeplinească sarcini făcute acum de oameni, sau chiar să creeze hibridi animl-umani.¹⁵² Va exista întotdeauna o piață pregătită pentru muncitori ieftini slab-calificați, încât acesta este un pericol real. Curent oamenii simt că au un drept să privească tovarășii călători de pe această planetă ca bunuri de consum, așa că nici nu încapă vorbă despre această perspectivă înfricoșătoare. Dar imaginați-vă dilema morală care am înfrunța-o dacă am avea

de-a face cu animale a căror capacitate ar depăși gradul cel mai de jos al populației umane.

Eutanasia

Există o relație strânsă între eugenie și mișcarea pentru dreptul la moarte. Ambele sunt filosofii ale vieții care pun valoare pe calitatea vieții, nu doar pe viață ca atare.

Cu toate că speranța de viață în Anglia întârzie în spatele fecundității până prin 1830,¹⁵³ durata medie a vieții în economiile industriale moderne se extinde cu decade peste intervalul de fertilitate. O simplă vizită la un sanatoriu oferă dovada convingătoare că există o populație uriașă (pe care să se dubleze, mulțumită mașinilor de făcut copii) de bătrâni disperați și neajutorați care efectiv trec printr-o tortură, zi de zi, lună de lună, an după an. Oricine care neagă acest fapt evident, trebuie doar să schimbe locul cu ei – nu pentru ani, ci doar pentru câteva ore – pentru a pricepe realitatea tragică a situației multor dintre ei.

Odată ce am trecut în al treilea mileniu, cea mai populară cale aleasă de aceste victime pentru a scăpa de tortură a fost să-și zboare creierii – o cale considerabil mai populară printre bărbații în vârstă (27.7 per 100,000) decât între femei (1.9 per 100,000).¹⁵⁴

Religie

Luăți aminte, teologi, că în dorința voastră de a face probleme de credință din propoziții legate de fixitatea Soarelui și Pământului riscați ca eventual să trebuiască să-i condamnați caeretici pe cei care ar declara că Pământul stă pe loc și Soarele își mișcă poziția.
Galileo, "The Dialogue"

Sunt eugenişti care cred în Dumnezeu, eugenişti care sunt agnostici, și eugenişti care sunt atei. Credința religioasă pretinde că operează într-o dimensiune diferită decât eugenia, deși au existat tot timpul aceia care au privit

cunoașterea ca un înlocuitor pentru religie. Limba rusă, de exemplu, amalgamează intelectul și spiritul sub un singur termen: *dukhovnyi*.

Într-un aspect crucial totuși, studiul științific al psihologiei umane este antitetic religiei. Fără să conteze ideologia sau metoda lor, savanții sunt cu toții în căutarea febrilă a Sfântului Graal al cauzalității. Asta este, până la urmă, ceea ce înseamnă știință.

Controlul populației

Există două viziuni de bază despre omenire: a) că am fost creați după chipul lui Dumnezeu și astfel suntem atât de perfecți încât orice îmbunătățire este inimaginabilă; și b) că, deși specia noastră posedă mari trăsături pozitive ca și negative, îmbunătățirea este esențială, și – măcar – prevenirea declinului genetic este un imperativ moral absolut.

În multe privințe eugenia prescrie pentru umanitate aceleași obiective ca pentru speciile neumane: o populație sănătoasă, limitată probabil în număr pentru a nu deranja balanța complicată a naturii de specii și mediu. Totuși, caracteristicile administrării speciei umane nu sunt identice nici în obiective nici în metodologie cu tehnicile de administrare ale populațiilor neumane. O metodologie “asanați eleșteul și repopulați” nu este doar inacceptabilă moral cu privire la oameni, ci și cu o fezabilitate îndoielnică. Măsurile coercitive ostentative pot fi chiar contraproductive când generează rezistență la reforma eugenică. Pentru eugenie, ca o mișcare ce trebuie să scape de tentația unei fantezii utopice, trebuie să fie orientată spre ceea ce este realizabil în mod concret.

În tratarea cu populațiile animale nedomesticite, țelul este viabilitatea simplă, sănătatea fiind definită drept capacitatea de supraviețuire și reproducere într-un mediu. Prin contrast, criteriile de sănătate umane includ în plus inteligența și altruismul. Cât despre metodologie, doar împietări relativ minore în bunăstarea populației umane

curente pot fi tolerate, de vreme ce ei și doar ei pot implementa reforma eugenică. De pildă, în timp ce administratorii sălbăticiiei nu pun la îndoială că balanța între pradă și prădători este un lucru “sănătos”, o asemenea viziune spenceriană a “supraviețuirii celui mai puternic” nu este potrivită pentru oameni. În ciuda mării continuități de convingeri păstrată de eugenia modernă din tradiția timpurie, în acest punct eugenia realistă modernă se desparte radical de cele propovăduite acum 100 de ani.

Deși eforturile eugenice individuale sunt deja în plină activitate, ele sunt scufundate în marile curente demografice, și astfel reforma eugenică globală este o sarcină pentru societate ca întreg. Puterea guvernului relativă față de aceea a populației guvernate determină limitele intervenției guvernamentale (și ale abuzului). Cu cât guvernul este mai slab, cu atât este mai mic potențialul pentru administrarea rațională a populației. Este de asemenea un rol de jucat și de organizațiile non-guvernamentale, a căror libertate poate fi mai puțin împiedicată decât cea a guvernelor.

Istoria este umplută de cazuri de administrare forțată a populației, dintre care cea mai infamă metodă este genocidul. Dar, și alte metode de constrângere au fost folosite. De exemplu, guvernul Indira Ghandi a introdus o politică de sterilizări și vasectomii obligatorii. Și, cu toate că India în cele din urmă a ajuns să respingă această metodă, populația curentă a națiunii este cu multe milioane mai mică decât ar fi fost fără aceasta. Totuși, politica semi-constrângătoare a Chinei de un copil s-a dovedit mult mai eficientă, iar India cu o Rată Totală a Fertilității de 3.1 va depăși curând China (RTF: 1.7) ca cea mai populată națiune. Se estimează că până în 2000 populația Chinei a fost deja cu un sfert de miliard mai mică decât ar fi fost fără politica de un copil. Pe de altă parte, sunt situații în care metodele de urgență pot reprezenta singurele mijloace de evitare ale unei catastrofe majore. Bangladesh și Haiti au devenit conștiente, dar voința politică, fie și de a ridica problema, este total absentă. Societatea globală trăiește o minciună fatală.

Mutându-ne atenția de la problemele cantitative la cele calitative, dezbateră despre metodele voluntare versus cele impuse s-a rezumat până acum în mare parte la satisfacerea toanelor generațiilor curente. Într-adevăr, doar expresia “drepturi reproductive” reprezintă o înclinație. Au oamenii “dreptul” să dea naștere unor bebeluși care cel mai probabil vor crește debili sau care după toate aparențele vor suferi de afecțiuni genetice devastatoare? Într-o parte a ecuației poate fi o singură persoană cu un IQ genetic atât de jos încât doar a se descurca în societate este aproape imposibil și, în cealaltă, milioanele de progenituri dezavantajate pe care el sau/și ea pot până la urmă să-i producă peste generații. Sterilizarea forțată a persoanelor cu IQ genetic predeterminat redus și afecțiuni genetice majore ar trebui reinstăuită. Aceasta este o afirmație impopulră, dar trebuie să fie spusă. Refuzul nostru curent de a lua în seamă drepturile generațiilor viitoare la sănătate și inteligență este o trădare lașă a propriilor noștrii copii. Să fie cumva că suntem atât de egoiști încât să vrem creșterea unei clase genetic dezavantajate de servitori care să îndeplinească sarcinile noastre casnice?

Marele trend demografic se îndreaptă spre rate de fertilitate sub-înlocuire, și cu toate că obligativitatea își are locul, vestea bună este că măsurile voluntare energetice ar trebui în mod obișnuit să fie suficiente pentru a le permite femeilor de vârstă reproductivă să-și realizeze obiectivul unei familii mai mici. Limpede, metodele voluntare sunt în general preferabile celor obligatorii, deși linia între voluntariat și coerciție poate adesea fi vagă.

O metodă voluntară implică folosirea ultrasunetelor pentru a determina sexul fetusului. În țările în curs de dezvoltare dorința pentru un băiat este de multe ori suficient de puternică pentru a-i face pe părinți să avorteze fetele. În fond numărul bărbaților într-o populație este insignifiant pentru reproducere, de vreme ce doar femeile pot naște copii, și o populație masculină mică este capabilă să impregneze o populație feminină uriașă. Așadar, administrarea populației trebuie să fie orientată înspre femei.

Raportul infantil pe sexe în China era normal în anii 60 și 70 (undevea la 106 băieți la fiecare 100 de fete), dar când politica de un copil a fost introdusă în anii 80, cifra a devenit mult mai asimetrică în favoarea băieților; până în 2002 al cincelea recensământ al Chinei a arătat un raport pe sexe la naștere de aproximativ 116.86 bărbați per 100 femei, crescând la 108.5 în 1982 și 110.9 în 1987. (E drept, există și o problemă de subraportare a nașterii femeilor din partea cuplurilor dornice să aibe permisiunea de a mai avea un copil în speranța că va fi un băiat.) Încă din 2000 numărul bărbaților din China era deja estimat că-l depășise pe cel al femeilor cu 60 de milioane.

Situația este asemănătoare în India, unde recensământul din 1991 a indicat o lipsă de aproximativ 35-45 de milioane de femei, când ultrasunetele erau mult mai puțin disponibile ca acum. Într-un studiu de 10 ani al copiilor născuți în spitalele din Delhi în perioada 1993-2003, numărul nașterii de fete era 542 per 1,000 de băieți dacă primul copil era fată. Dacă primii doi copii erau fete, raportul era doar 219-1,000.

Din nefericire, deși dorința pentru fii este cea mai crescută printre populațiile rurale, familiile cu IQ ridicat au un acces mai mare la medicina modernă, inclusiv ultrasunete, încât această practică apare să fi fost disgenică până acum. Făcută ușor accesibil pentru familiile cu IQ redus, sau dacă astfel de familii ar fi chiar răsplătite financiar, metoda ar putea deveni puternic eugenică atacând simultan atât problemele demografice cantitative cât și pe cele calitative. (Legătura istorică dintre eugenie și gândirea malthusiană ar trebui accentuată.) O schimbare bruscă are deja loc; în 2005 multe clinici ofereau testare cu ultrasunete pentru doar 500 de rupii (\$11.50). E de la sine înțeles că aceasta este o întorsătură tragică de evenimente pentru acei bărbați care nu-și găsesc o pereche, dar este un rău mult mai mic decât suprapopularea disgenică. În plus, competiția crescută pentru femei ar răsplăti disproporționat bărbații cu IQ ridicat. (Pentru același motiv poligamia ar trebui

dezincriminată universal. Constrângerea legală a monogamiei este o intruziune disgenică în libertatea personală. Nici un crescător ghidat de știință n-ar lua-o măcar în considerare.)

Altă metodă voluntară este promovarea energetică a procedeelelor contraceptive în rândul familiilor cu IQ scăzut. Deși educația nu e pe cale de a anula imboldul sexual al tinerilor, poate merge departe înspre reducerea ratei natalității. Sterilizarea reversibilă ar trebui promovată activ.

Dezbaterea curentă între “pro-alternativă” și “pro-viață” eșuează complet să ia în considerare consecințele avortului pentru selecția genetică. Avortul ar trebui promovat activ de vreme ce servește ca ultimă, sau chiar singură soluție pentru multe mame cu IQ redus care nu reușesc în contracepție.

Politicile de asistență socială necesită o reexaminare radicală. Decât să plătească pur și simplu femeile cu IQ scăzut mai mult pentru fiecare copil, sprijinul financiar ar trebui să depindă de consimțământul pentru sterilizare. Societatea ar trebui să pună mai mare accent pe creșterea creditului fiscal pentru familii cu copii, creșe, grădinițe, etc. Aceasta ar încuraja fertilitatea între femeile cu IQ crescut, care altfel ar fi tentate fie să nu aibe deloc copii, sau să aibe prea puțini, sacrificându-și copii nenăscuți pe altarul avansării carierei. Obiectivele mișcării feministe sunt prin ele însele legitime și corecte, dar combinate cu viziunea anti-științifică asupra lumii a egalitarismului radical, vor devasta specia noastră.

Serviciile eugenice de planificare familială sunt cel mai mare dar pe care societățile avansate le pot oferi Lumii a Treia. Într-o societate globală, fixația parohială pe orice țară este o stare patologică pe care societatea umană nu și-o poate permite. Ceea ce-i necesar este dragostea solidă. O asemenea politică ar promova interesele fiecărui grup etnic, care suferă fiecare atunci când cei mai puțin inteligenți membrii servesc drept bazin de reproducere iar cei mai inteligenți întâlnesc descurajare pentru fertilitate.

De la țară la țară o combinație diferită de implicare guvernamentală și neguvernamentală este potrivită. Măsurile folositoare ar include plățirea femeilor cu IQ scăzut să accepte transferul de embrioni. Băncile de spermă trebuie încurajate să acorde cea mai mare importanță inteligenței, și promovarea acestor instituții ar trebui acoperită din fonduri publice. Tehnologia ar trebui dezvoltată pentru a crea un pântec artificial sau, alternativ, să facă posibil transplanturile embrionare între specii, crescând rapid numărul indivizilor cu IQ superior.

Credința religioasă va fi întotdeauna alături de noi, iar eugenia nu trebuie prezentă ca științifică într-un sens antireligios. În același timp există un potențial imens de exces dacă eugenia ar deveni o credință fundamentală a maselor.

Cercetarea genetică trebuie accelerată fără a ține seama de costuri. Cine poate spune ce potențial enorm ne așteaptă în viitor ca rezultat al intervenției în secvența germinativă?

În zona imigrației, importarea de grupuri cu IQ scăzut pentru a îndeplini munca necalificată la salarii mici trebuie recunoscută ca o amenințare pentru viabilitatea pe termen lung a populației gazdă. Panmixia reprezintă de asemenea o pierdere a diversității genetice. Toate populațiile reprezintă entități unice, iar pierderea unei asemenea unicități este pierderea tuturor. Totuși date fiind realitățile îmbunătățirii transporturilor și comunicațiilor, corcirea poate doar să crească în viitor.

Fezabilitatea

Natura a plecat acest creier prelung

Ca o sabie în teacă.

Ea i-a uitat pe cei a căror morminte sunt verzi,

A căror răsuflare-i roșie, a căror răs e suplu.

Osip Mandelstam, "Lamarck"

Când un ideal este recunoscut ca irealizabil, este respins ca "utopic." Dacă sacrificiu real este cerut din partea celor în

viață acum, al căror altruism se extinde coborâtor pentru doar o generație sau două și care în cea mai mare parte sunt indiferenți față de cultură și civilizație, nu este eugenia doar o simplă fantezie?

Pentru a evalua fezabilitatea reconstituirii mișcării eugenice ca o forță socială viabilă, trebuie întâi să privim cu atenție la sistemele politice și să trecem peste șovinismul populist care este etern cum este și omniprezent. Într-o dictatură, puterea este investită limpede într-o persoană, în timp ce în “democrație” structura piramidală de putere este mai opacă:

Nivelul A: grupuri de lobby și oligarhi (în cea mai mare parte anonimi).

Nivelul B: politicieni.

Nivelul C: cadre guvernamentale proeminente și presă.

Nivelul D: populația largă.

Ce este crucial în această schemă a lucrurilor este că relația dintre nivelurile B și C cu nivelul A este, într-un grad semnificativ, aceea de angajat față de angajator. Pentru a fi aleși, politicienii au nevoie de bani pentru sondare și publicitate/propagandă, în vreme ce media (deținută de asemenea de nivelul A) întreține populația largă cu întreceri în care diferențele dintre competitori sunt minimale. Odată “aleși,” politicienii implementează voința celor care au contribuit cu finanțarea, în timp ce politicienii învinși sunt “parcați” în poziții ceremoniale profitabile pentru a se pregăti pentru runda următoare. Cu siguranță, sunt rafinați în larga populație care nu sunt păcăliți față de natura sistemului, dar ei pot fi intimidați, cooptați sau chiar li se poate permite să-și manifeste nemulțumirea. Atâta timp cât nu sunt un pericol pentru sistem, protestele lor sunt folosite ca o demonstrație a “libertății de expresie.” Factorul decisiv este că toate structurile sociale umane sunt oligarhice în natură, și implementarea unei politici eugenice viabile este dependentă de o elită relativ mică.

Eugenia nu este o chestiune cu da sau nu. Multe dintre deciziile luate la nivel guvernamental sunt deja încărcate de

consecințe genetice – programele de planificare familială, avorturile legalizate și subvenționate, criteriile de imigrare, credite fiscale pentru cei care au copii, dispoziții de concediu parental plătit, cercetare genetică, clonare, asistență de fertilitate și așa mai departe. Eugeniștii susțin că este rezonabil ca decidenții să ia în seamă consecințele eugenice sau disgenice ale acțiunilor guvernamentale.

Lumea este divizată în națiuni independente. Date fiind fondurile necesare, ar fi posibil în cel puțin unele dintre ele înființarea de programe eugenice pozitive de înmulțire care nu ar depinde în mod necesar de naștere de către mame umane. Rezistența la asemenea schimbări este logic intensă, considerând că încă inseminarea artificială continuă să provoace împotrivire în unele părți.

Un factor evident care va promova agenda eugenică este dorința incontestabilă a părinților de a avea copii sănătoși și inteligenți. Examinarea genetică a embrionilor va cuprinde limpede o gamă din ce în ce mai mare de trăsături decelabile, și astfel ștacheta va fi ridicată de la simpla eliminare a bolilor dezastruoase la încercarea de a produce copii care se bucură de avantaje genetice care sunt curent disponibile doar unui mic procent din populație. Terapia liniei germinative, spre deosebire de metodele tradiționale, atât ale eugeniei pozitive cât și negative, vor face posibil ca oamenii să aibe proprii copii – dar copii care vor fi mai sănătoși și inteligenți decât ar fi fost fără intervenție genetică. Această metodă va evita în întregime conflictul de interese dintre generații care funcționează în dezavantajul neajutoraților încă nenăscuți.

Așa cum am discutat mai sus, opinia publică este extrem de maleabilă. Publicitatea și propaganda politică se rezumă la costuri. Dar dacă oricare țară individuală ar urmări agresiv o politică națională eugenică, fiind militar slabă, sau dacă orice grup etnic ar urmări un asemenea mod de acțiune, țările/grupurile neimplicate ar simți o amenințare competitivă pentru urmașii lor, și ar fi extrem de tentate să lanseze un atac preventiv pentru a evita necesitatea să introducă ele însele o politică eugenică.

Intervenție radicală

Noi știm ce suntem, dar nu și ce putem fi.
Hamlet

Deși suntem încă într-o etapă extrem de timpurie în înțelegerea geneticii umane, este întru totul anticipabil că viitoarea cunoaștere ne va permite să mergem dincolo de simpla cârpire genetică de a înlocui o genă sau alta generatoare de boli ori să amplificăm vreo capacitate dezirabilă sau trăsătură de personalitate. Vom putea merge mult mai departe în modificarea constituției genetice în cea mai radicală manieră. Așa cum a evidențiat bioeticianul și teologul Joseph Fletcher încă din 1973, crearea persoanelor al căror genom este în parte împrumutat de la alte specii este în întregime posibilă.¹⁵⁵ Scrierile recente dezbat acum ADN-ul “fungibil”, maleabilitatea consecventă a vieții, faptul că natura umană nu este fixă, posibilitatea ca într-un anumit viitor grupuri diferite de ființe umane ar putea urma căi divergente de dezvoltare prin folosirea tehnologiei genetice – poate la fel de diferite unele de altele cum sunt acum bărbatul și femeia, colapsul barierelor dintre specii, posibilitatea nu doar de a descoperi gene dar și de a le crea. Ar trebui efectiv să încercăm să păstrăm natura umană sau să încercăm să o modificăm?¹⁵⁶

John H. Campbell, un biolog la Universitatea din California, este printre cei care sprijină intervenționismul radical. El scrie că

Geneticienii dezvăluie ereditatea noastră asemeni plăcii de circuite a unui radio.... Vom fi în măsură să ne reproiectăm biologic după plac.... În fapt, este greu de imaginat cum un sistem de caracteristici moștenite ar putea fi mai ideal pentru inginerie decât este al nostru.¹⁵⁷

Judecând că majoritatea umanității nu va accepta voluntar politici calitative de administrare a populației, Campbell subliniază că orice tentativă de a ridica IQ-ul întregii rase umane ar fi obositor de lentă. Continuă prin a

evidenția că reacția generală a eugeniei timpurii nu a fost atât despre îmbunătățirea speciei cât despre prevenirea declinului.

Eugenia lui Campbell, prin urmare, susține abandonarea lui *Homo sapiens* ca pe o “relicvă” sau “fosilă vie” și aplicarea tehnologiilor genetice în intervenția asupra genomului, înscriind gene noi de la 0 folosind un sintetizator ADN. Asemenea eugenie ar fi practică de grupuri de elită, a căror realizări s-ar distanța atât de repede și radical de tempoul obișnuit al evoluției încât în zece generații noile grupuri vor avansa dincolo de forma noastră curentă, în același grad cu care noi am depășit maimuțele.

Campbell anticipează crearea unei noi specii în concordanță cu scenariul echilibrului punctual discutat mai devreme. Practicienii noii evoluții s-ar privi ca intermediari ai evoluției mai degrabă decât produsele finite. Eliberați de “obstacolul” unei specii depășite care este deja în declin, ei ar putea evolua în inteligență într-o progresie geometrică – pentru totdeauna. Intellectul nostru curent, proiectează Campbell, este probabil incapabil ca măcar să cuprindă atributele mintale pe care descendenții se vor strădui să le conceapă. Apoi trece la a susține o veche idee – religiile eugenice. Nu întâmplător, unul din site-urile pe care circulă articolul lui Campbell este “Prometheism.” În final, arată că unele tehnologii genetice corespunzătoare sunt deja disponibile:

Autoevoluția privată nu este o posibilitate pentru viitorul îndepărtat și nici nu este științifico-fantastică. Este alături de noi acum, deși într-o fază suficient de timpurie ca să scape atenției majorității oamenilor.... Cea mai semnificativă moșnire a epocii noastre nu va fi energia nucleară, computerele, realizările politice sau o etică statică pentru o societate “sustenabilă”. Va fi aderența intelectului nostru rațional în jurul evoluției noastre. Statuile secolului 21 vor comemora părinții lui Homo autocatalyticus care a adus evoluția sub propria-i

*rațiune. Lumea așteaptă să vadă ale cui chipuri le vor împodobi.*¹⁵⁸

Proiecția lui Campbell, a evoluției rapide direcționată de un grup restrâns este în același timp însuflețitoare și deprimantă. Inteligența mai mare, chiar nelimitată, este emoționant de contemplat. Pe de altă parte, cât de trist este pentru acele “fosile vii” care constituie masa umanității – umanitatea, cel puțin, așa cum o știm azi.

Cititorul își va aminti că eugenia nu se limitează la populația actuală ci definește societatea ca întreaga comunitate umană peste timp; mișcarea se percepe ca al patrulea picior al mesei pe care se sprijină comunitatea. (Celelalte trei picioare sunt un fond de resurse naturale; un mediu curat și biodiversitate; și o populație umană care să nu fie mai mare decât poate susține confortabil planeta pe bază indefinită.) Aceasta înseamnă că vorbim despre ceea ce eugenistii consideră teme nenegociabile. Asemenea condiții sunt văzute fie ca esențiale pentru supraviețuire, fie legate intrinsec de însuși sensul existenței. Orice alte considerații – partide politice, de exemplu, sau chiar bunăstarea populației de astăzi – sunt percepute ca plecând de la aceste necesități fundamentale și subordonându-se lor.

Ce înseamnă asta, este că dacă platforma eugenică va avea șanse de succes va trebui să adopte o poziție de non-partizanat și să nu se lege nici de dreapta și nici de stânga politică. În același timp, din considerații strategice, mișcarea nu-și poate permite amestecarea în conflicte dintre grupuri sau în comparații între grupuri. Deși aceste zone pot constitui un interes legitim pentru politolog, sociolog, sau anatomist, istoria a demonstrat că urmărirea lor în cadrul agendei eugenice poate fi contraproductivă și chiar dezastruoasă. Erudiții și oamenii de știință care doresc să promoveze agenda eugenică va trebui să găsească puncte comune cu alți gânditori în loc să intre în conflict cu ei. Separația ideologică va cere o autodisciplină pe care nimeni nu o va îmbrățișa bucuros. Ca să fim sinceri, unele dintre

aceste subiecte pot avea semnificație eugenică. Cel puțin, ele se pot intersecta cu argumente eugenice.

În prezent, un astfel de calm nu este nici măcar probat. O cale evolutivă spre inteligență post-umană sau chiar non-umană – ca opuse unei ridicări generale a întregii populații – apare din acest motiv din ce în ce mai probabilă.

Barriere legale sunt deja ridicate într-o încercare frenetică de a preveni renașterea eugeniei, dar a crede că asemenea măsuri pot fi în totalitate eficiente este o fantezie disperată. Logica lui Campbell este inevitabilă. Respingerea eugeniei tradiționale în cadrul speciei – în ciuda întregii poziții a societății – va conduce inevitabil la scenariul pe care-l descrie.

Inventarea scrisului a creat o minte umană globală, în care cunoașterea este transmisă și acumulată peste generații. În acest proces, indivizii se specializează în domenii anume, și nimeni astăzi nu ar fi tentat să vorbească de “genii universale.” Efectiv sunt prea multe de știut.

În timp ce creierul uman a fost creat în decursul a milioane de ani, computerele, care au fost dezvoltate realmente de abia un secol, deja îi bat pe cei mai buni jucători umani la șah. “Hal” poate că încă nu s-a născut dar chiar acum zvâcnește în pântecul său binar.

Tehnologia bazată pe carbon își are limitele. Creierul uman individual este limitat de mărimea sa, de timpul disponibil învățării, și prin viteza cu care poate procesa informația. Un computer poate fi creat în orice mărime cu memorie nelimitată și programare nelimitată. Cât despre viteză, tehnologia curentă deja procesează informații în picosecunde (bilioane dintr-o secundă), în vreme ce creierul uman este capabil de doar microsecunde.¹⁵⁹

Mintea umană este ea însăși o mașină, iar ciudățeniile, conștiința și adaptabilitatea ei, vor fi toate explicate, chiar dacă abia începem să-i descifrăm secretele. În prezent o dezbatere zgomotoasă are loc despre puterea creierului computerului – dacă l-ar putea depăși pe cel uman, dar realmente este o problemă ce ține de “când” și nu de “dacă.”

Cele două societăți văzute de H.G. Wells în *Mașina timpului*, una producând bunuri materiale și cealaltă, copilăroasă, consumându-le, vor ajunge mai repede decât ne gândim, iar creaturile copilăroase vom fi noi.

Această realitate apropiată îndreaptă spre eugenie un rol mult mai modest decât ar fi altfel imaginabil. Orice efort de a îmbunătăți creierul uman este ținut spre un instrument care este din naștere limitat în capacitate. Creierul de mașină, pe de altă parte, va fi asemănător cu Dumnezeu.

Alocându-ni-se doar în jur de o mie de luni de existență, noi indivizii suntem la fel de efemeri ca pleava în vânt, dar soarta gândirii, a culturii, a vieții însăși a căzut asupra noastră, și putem fie să aruncăm patrimoniul a milioane de generații în satisfacția instinctelor individualiste și tribale, fie putem să mergem înainte pentru a ne împlini destinul, asumându-ne responsabilitățile față de o lume a viitorului și strângându-ne mâinile în marele lanț al generațiilor.

Concluzie

Responsabilitatea unui părinte.

Deuteronomul 6:1-9

În timp ce creierul uman colectiv își cântărește atât originea cât și viitorul, platforma eugenică re apare ca veșnică, pentru că problemele cu care se ocupă sunt independente atât de pledoaria istoriei cât și de repudierea indivizilor.

Continuul politic stânga-dreapta a fost așezat în funcție de chestiunile importante pentru votanții în viață acum, a căror interese sunt în mare parte periferice și chiar instrumentale pentru platforma eugenică, unde nici definiția extinsă (longitudinală) a umanității, și nici teleologia existenței nu se potrivesc în spectrul acceptat.

Conflictul de interese între noi și generațiile viitoare reprezintă o confruntare morală, dar politica poate fi cel mai bine rezumată ca formarea de alianțe bazate pe avantaj mutual. Care sunt votanții ce vor fi de acord să intre în parteneriat cu generațiile viitoare când *quid pro quo* nu este posibil? Există măcar astfel de votanți?

Ce poți să faci pentru generațiile viitoare

1. Spune prietenilor tăi despre această carte și transmite-le site-ul pe care cartea poate fi descărcată gratuit: www.whatwemaybe.org.

2. Dacă ești un vorbitor al unei limbi alta decât engleza și dorești voluntar să traduci această carte în limba ta natală, te rog contactează-l pe dr. Glad. Adresa curentă de e-mail a dr.-ului Glad poate fi aflată din versiunea electronică a textului, disponibilă la www.whatwemaybe.org.

3. Recomandă cartea studenților tăi dacă ești un dascăl care se ocupă cu oricare dintre următoarele domenii: libertate academică, antropologie, bioetică, biologie, biopolitică, clonare, infrafracțiune, demografie, ecologie, egalitarism, protecția mediului, etică, eugenie, eutanasiu, evoluție, fertilitate, futurologie, echitate între generații, genetică, istorie, holocaust, drepturile omului, migrație / emigrație / imigrație, filosofie, științe politice, studiul populației, religie, sociologie, sociobiologie, testare, asistență.

Apendice 1

Biologia socială și ameliorarea populației

Următorul document, care a apărut în Nature, 16 septembrie 1939, a fost o declarație reunită dată de cei mai proeminenți biologi ai Americii și Marii Britanii (unii dintre ei laureați ai Premiului Nobel), care a fost larg numită “Manifestul eugenic.” Al Doilea Război Mondial începuse deja, și autorii au deplâns explicit antagonismul dintre rase și teoriile după care anumite gene bune sau rele sunt monopolul unor anumite popoare. Documentul este publicat aici în întregime.

Biologia socială și ameliorarea populației

În răspunsul unei cereri de la Serviciul Științific de la Washington D.C., pentru o replică la întrebarea “Cum ar putea fi populația lumii îmbunătățită genetic cât mai eficient?”, adresată unui număr de oameni de știință, declarația anexată a fost pregătită, și semnată de cei a căror nume apare la sfârșit.

Întrebarea “Cum ar putea fi populația lumii îmbunătățită genetic cât mai eficient?” ridică probleme mult mai extinse decât cele pur biologice, probleme pe care biologul le întâlnește inevitabil odată ce încearcă să pună principiile domeniului său specific în practică. Îmbunătățirea genetică eficientă a umanității este dependentă de schimbări majore în condițiile sociale, și de schimbări corelate în atitudinile umane. În primul rând, nu poate exista o bază validă pentru estimarea și compararea valorii intrinseci a diferiților indivizi, fără condiții economice și sociale care să ofere oportunități aproximativ egale pentru toți membrii societății în loc să-i stratifice de la naștere în clase cu privilegii foarte diferite.

Al doilea mare impediment la îmbunătățirea genetică stă în condițiile economice și politice care cultivă antagonismul dintre diferite popoare, națiuni și ‘rase’. Înlăturarea

prejudecăților de rasă și a doctrinei neștiințifice care spune că genele bune sau rele sunt monopolul anumitor popoare sau persoane cu trăsături de un anume fel nu va fi posibilă, oricum, înainte ca însușirile care duc la război și exploatare economică să fie eliminate. Aceasta cere un soi eficient de federație a întregii lumi, bazată pe interesele comune ale tuturor popoarelor.

În al treilea rând, nu se poate aștepta ca îngrijirea copiilor să fie influențată activ de considerații asupra valorii generațiilor viitoare fără ca părinții în general să aibe o securitate economică foarte considerabilă și fără ca asemenea ajutoare adecvate, economice, medicale, educaționale și altele să se extindă în aducerea pe lume și creșterea fiecărui copil în plus, încât a avea mai mulți copii să nu-i suprasolicite pe nici unul dintre ei. Pentru că femeia este în special afectată de nașterea și creșterea copiilor, trebuie să-i fie dată o protecție specială pentru a asigura că datoriile ei reproductive nu se amestecă prea mult cu oportunitățile ei de a participa în munca și viața comunității în general. Aceste obiective nu pot fi atinse dacă nu are loc o organizare a producției, în principal în beneficiul consumatorilor și a lucrătorilor, dacă nu sunt adaptate condițiile de angajare după nevoia părinților și în special a mamelor, și fără ca locuințele, orașele și în general serviciile comunității să fie remodelate cu binele copiilor ca unul din obiectivele principale.

O a patra premisă pentru îmbunătățirea genetică eficientă este legalizarea, difuzarea universală, și dezvoltarea viitoare prin investigația științifică, a unor mijloace chiar mai eficiente de control al nașterilor, atât negative cât și pozitive, care să fie puse în aplicare în toate stagiile procesului reproductiv – asemenea sterilizării voluntare temporare sau permanente, contracepției, avortului (ca o a treia linie de apărare), controlul fertilității și a ciclului sexual, inseminarea artificială, etc. Alături de toate acestea, formarea conștiinței și responsabilității sociale cu privire la producerea copiilor este necesară, și aceasta nu se poate

aștepta să fie operativă dacă mai sus menționatele condiții economice și sociale pentru înfăptuire nu sunt prezente, și fără ca atitudinea superstițioasă prevalentă acum față de sex și reproducere să fie înlocuită de o atitudine științifică și socială. Aceasta va rezulta în a fi privită ca o onoare și un privilegiu, dacă nu o datorie, pentru o mamă, căsătorită sau necăsătorită, pentru un cuplu, să aibe cei mai buni copii cu puțință, atât în privința educației lor cât și a zestrei genetice, chiar unde ultima ar fi un control artificial – deși întotdeauna voluntar – asupra procesului părintesc.

Înainte a oamenilor în general, sau a statului care se socotește că îi reprezintă, se poate avea încredere în adoptarea politicilor raționale pentru ghidarea reproducerii lor, însă va trebui să fie, în al cincilea rând, o mult mai răspândită cunoaștere a principiilor biologice și o recunoaștere a adevărului că atât mediul cât și ereditatea constituie factori dominanți și inevitabil complementari în bunăstarea umană, dar factori care amândoi sunt sub controlul potențial al omului, și admiterea progresului nelimitat dar interdependent. Îmbunătățirea condițiilor înconjurătoare sporește oportunitățile pentru îmbunătățirea genetică în modurile indicate mai sus. Dar trebuie de asemenea înțeles că efectul mediului îmbunătățit nu este unul direct asupra celulelor germinative și că doctrina lamarckiană este eronată; după care copii părinților care au avut oportunități mai bune pentru dezvoltarea fizică și mintală moștenesc biologic aceste îmbunătățiri, și după care, prin consecință, clasele și popoarele dominante ar fi devenit superioare genetic față de cele neprivilegiate. Caracteristicile (genetice) intrinseci ale oricărei generații pot fi mai bune decât cele ale generației precedente doar ca rezultat al unui fel de selecție, adică, prin acele persoane ale generației precedente care au avut o echipare genetică mai bună și care au produs mai mulți urmași, în mare, decât restul, fie prin alegere conștientă, sau ca un rezultat automat al felului în care au trăit. Sub condițiile civilizației moderne asemenea selecție este mult mai puțin probabil să fie automată decât

sub condiții primitive, așadar un tip de ghidare conștientă a selecției este necesar pentru a face aceasta posibilă, deși populația trebuie mai întâi să aprecieze forța principiilor de mai sus, și valoarea socială pe care o selecție înțelept ghidată ar avea-o.

În al șaselea rând, selecția conștientă necesită, în plus, o direcție sau direcții convenite pe care selecția să le urmeze, și aceste direcții nu pot fi sociale, adică, pentru binele întregii umanități, fără ca motive sociale să predomină în societate. Aceasta la rândul ei implică organizarea ei socială. Cele mai importante obiective genetice dintr-un punct de vedere social, sunt îmbunătățirea acelor caracteristici care compun (a) sănătatea, (b) complexul numit inteligență, și (c) calitățile de temperament care favorizează grija pentru aproape și comportamentul social, mai degrabă decât acela (astăzi foarte apreciat de mulți) care acum conduce la ‘succes’ personal, așa cum succesul este de obicei înțeles în prezent.

O mai răspândită înțelegere a principiilor biologiei va aduce cu ea realizarea a mult mai mult decât căutarea prevenirii deteriorării genetice, și că ridicarea nivelului mediu al populației aproape la cel mai înalt care există acum în indivizi izolați, sub raport de bunăstare fizică, inteligență și calități de temperament, este o realizare care ar fi – până unde considerațiile pur genetice sunt privite – cu totul posibilă cu un număr comparativ mic de generații. În acest chip fiecare va putea privi ‘geniul,’ combinat desigur cu stabilitatea, ca dreptul său înăscut. Așa cum arată cursul evoluției, aceasta nu ar reprezenta deloc un stadiu final, ci doar un avans al altor dezvoltări în viitor.

Eficiența unui asemenea progres, totuși, ar cere o sporită cercetare extinsă și intensă în genetica umană și în numeroasele domenii de cercetare corelate cu aceasta. Asta ar implica cooperarea specialiștilor din diversele branșe ale medicinei, psihologiei, chimiei și, nu în ultimul rând, al științelor sociale, cu îmbunătățirea constituției interioare a omului însuși ca tema lor centrală. Organizarea corpului uman este minunat de complexă, și studiul geneticii ei este

înconjurat cu dificultăți speciale care cer efectuarea cercetării în acest domeniu pe o scară mult mai vastă, cât și mai exactă și analitică, decât s-a considerat până acum. Aceasta, însă, poate să se întâmple când mințile oamenilor sunt întoarse de la război, ură și întrecerea pentru mijloacele elementare de subzistență spre ținte mai mari, urmărite în comun.

Ziua când reconstrucția economică va ajunge în stagiul în care asemenea forțe umane vor fi eliberate nu a venit încă, dar este sarcina acestei generații să se pregătească pentru ea, și toți pașii de pe parcurs vor reprezenta un câștig, nu doar pentru posibilitățile îmbunătățirii genetice desăvârșite a omului, într-un grad rar visat până acum, dar în același timp, mai direct, pentru stăpânirea umană peste acele rele mai apropiate care sunt atât de amenințătoare pentru civilizația noastră modernă.

Semnatori: F. A. E. Crew, C. D. Darlington, J. B. S. Haldane, S. C. Harland, L. T. Hogben, J. S. Huxley, H. J. Muller, J. Needham, G. P. Child, P. R. David, G. Dahlberg, Th. Dobzhansky, R. A. Emerson, C. Gordon, J. Hammond, C. L. Huskins, P. C. Koller, W. Landauer, H. H. Plough, B. Price, J. Schultz, A. G. Steinberg, C. H. Waddington.¹⁶⁰

Apendice 2

100 de cărți ce vizează istoria Germaniei din perioada Republicii de la Weimar și de sub național-socialism

Cărți fără referințe la eugenie în index

1. Abel, Theodore. 1938, 1966. *The Nazi Movement*. Atherton Press.
2. Abel, Theodore. 1938. *Why Hitler Came into Power*. Prentice-Hall.
3. Arendt, Hannah. 1965. *Eichmann in Jerusalem: A Report on the Banality of Evil*. Viking Press.
4. Baird, Jay W. 1990. *To Die for Germany: Heroes in the Nazi Pantheon*. Indiana University Press.
5. Barnouw, DagMarch 1988. *Weimar Intellectuals and the Threat of Modernity*. Indiana University Press.
6. Berg-Schlosser, Dirk; Rytlewski, Ralf (eds). 1993. *Political Culture in Germany*. St. Martin's Press.
7. Brecht, Arnold. 1944. *Prelude to Silence: The End of the German Republic*. Oxford University Press, New York.
8. Bullock, Alan. 1962. *Hitler: A Study in Tyranny*. Harper & Row.
9. Carsten, Francis L. 1965. *Reichswehr und Politik 1918-1933*. Kiepenheuer & Witsch. Reissued in English in 1966 by Oxford at the Clarendon Press.
10. Cecil, Robert. 197. *The Myth of the Master Race: Alfred Rosenberg and Nazi Ideology*. Dodd Mead & Company.
11. Childs, David. 1991. *Germany In the Twentieth Century*. HarperCollins Publishers.
12. Compton, James V. 1967. *The Swastika and the Eagle: Hitler, the United States, and the Origins of World War II*. Houghton Mifflin Company.
13. Goldensohn, Leon. 2004. *Nuremburg Interviews: An American Psychiatrist's Conversations with Defendants and Witnesses*, Knopf.
14. Davidson, Eugene. 1996. *The Unmaking of Adolf Hitler*. University of Missouri Press.
15. Diehl, James M. 1977. *Paramilitary Politics in Weimar Germany*. Indiana University Press.
16. Dobkowski, Michael N.; Wallimann, Isidor. 1989. *Radical Perspectives on the Rise of Fascism in Germany 1919-1945*. Monthly Review Press.
17. Eksteins,

- Modris. 1975. *The Limits of Reason: The German Democratic Press and the Collapse of Weimar Democracy*. Oxford University Press. **18.** Eschenburg, Theodor; Fraenkel, Ernst; Sontheimer, Kurt; Matthis, Erich; Morsey, Rudolph; Flechtheim, Ossip K.; Bracher, Karl Dietrich; Krausnick, Helmut; Rothfels, Hans; Kogon, Eugen. 1966. *The Path to Dictatorship 1918-1933: Ten Essays*. Frederick A. Praeger.
- 19.** Eyck, Erich. 196. *A History of the Weimar Republic*. Harvard. **20.** Farago, Ladislav. 1974. *Aftermath: Martin Bormann and the Fourth Reich*. Simon Schuster. **21.** Feuchtwanger, E. J. 1995. *From Weimar to Hitler: Germany 1918-1933*. St. Martin's Press. **22.** Fraser, Lindley. 1945. *Germany Between Two Wars: A Study of Propaganda and War-Guilt*. Oxford University Press. **23.** Frazer, David. 1993. *Knight's Cross: A Life of Field Marshal Erwin Rommel*. HarperCollins. **24.** Fried, Hans Ernest. 1943. *The Guilt of the German Army*. The Macmillan Company. **25.** Fritzsche, Peter. 1998. *Germans Into Nazis*. Harvard University Press. **26.** Fritzsche, Peter. 1990. *Rehearsals for Fascism: Populism and Political Mobilization in Weimar Germany*. Oxford University Press. **27.** Fulbrook, Mary. 1992. *The Divided Nation: a History of Germany 1918-1990*. Oxford University Press. **28.** Guérin, Daniel. 1994. *The Brown Plague: Travels in late Weimar & Early Nazi Germany*. Duke University Press. **29.** Halperin, S. William. 1965. *Germany Tried Democracy: A Political History of the Reich from 1918 to 1933*. Norton. **30.** Hamann, Brigitte. 1999. *Hitler's Vienna: A Dictator's Apprenticeship*. Oxford University Press. **31.** Hanser, Richard. 1970. *Putsch! How Hitler Made Revolution*. Peter H. Wyden, Inc. **32.** Heiber, Helmut. 1972. *Goebbels*. Hawthorn Books. **33.** Heiber, Helmut. 1974. *Die Republik von Weimar*. Deutscher Taschenbuch Verlag. Reissued in English in 1993 by Blackwell. **34.** Heiden, Konrad. 1944. *The Führer*. Carroll & Graf Publishers. **35.** Herzstein, Robert Edwin. 1974. *Adolf Hitler and the German Trauma 1913-1945*. Capricorn Books. **36.** Heydecker, Joe J.; Leeb, Johannes. 1962. *The Nuremberg Trial: A History of Nazi Germany As Revealed Through the*

Testimony at Nuremberg. Greenwood Press. **37.** Hiden, J. W. 1974. *The Weimar Republic*. Longman. **38.** Hilger, Gustav; Meyer, Alfred G. Meyer. 1953. *The Incompatible Allies: A Memoir-History of German-Soviet Relations 1918-1941*. Macmillan. **39.** Hitler, Adolf. 1942. *The Speeches of Adolf Hitler April 1922 – August 1939*. Oxford University Press. **40.** Hitler, Adolf. 1971. *Mein Kampf*, Houghton Mifflin Company. **41.** Homer, F. X. J.; Wilcox, Larry, D. 1986. *Germany and Europe in the Era of the Two World Wars*, University Press of Virginia. **42.** Housden, Martyn. 2000. *Hitler: Study of a Revolutionary?* Routledge. **43.** de Hoyos, Ladislás. 1985. *Klaus Barbie*. W. H. Allen. **44.** Hughes, John Graven. 1987. *Getting Hitler into Heaven*. Corgi Books. **45.** Jablonsky, David. 1989. *The Nazi Party in Dissolution: Hitler and the Verbotzeit 1923-1925*. Frank Cass. **46.** Shirer, William L. 1990. *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany*, Touchstone Books. **47.** Jasper, Gotthard. 1968. *Von Weimar zu Hitler 1930-1933*. Kiepenheuer & Witsch. Jetzinger, Franz. 1958, 1976. *Hitler's Youth*. Greenwood Press. **48.** Jones, J. Sydney. 1983. *Hitler in Vienna 1907-1913*. Stein and Day Publishers. **49.** Jones, Nigel H. 1987. *Hitler's Heralds: The Study of the Freikorps 1918-1923*, John Murray. **50.** Kastning, Alfred. 1970. *Die deutsche Sozialdemokratie zwischen Koalition und Opposition*. Ferdinand Schöningh. **51.** Kersten, Felix (ed.: Herma Briffault). 1947. *The Memoirs of Doctor Felix Kersten*. Doubleday & Co. **52.** Kilzer, Louis. 2000. *Hitler's Traitor: Martin Bormann and the Defeat of the Reich*. Presidio. **53.** Klemperer (von), Klemens. 1957, 1968. *Germany's New Conservatism: Its History and Dilemma in the Twentieth Century*, Princeton University Press. **54.** Kochan, Lionel. 1963. *The Struggle for Germany 1914-1945*. Edinburgh at the University Press. **55.** Koch-Weser, Erich. 1930. *Germany in the Post-War World*. Dorrance & Co. **56.** Koenisberg, Richard A. 1975. *Hitler's Ideology: A Study in Psychoanalytic Sociology*. The Library of Social Science. **57.** Könneman, Erwin; Krusch, Hans-Joachim. 1972. *Aktionseinheit contra*

Kapp-Putsch. Dietz Verlag. **58.** Kosok, Paul. 1933. *Modern Germany: A Study of Conflicting Loyalties*. University of Chicago Press. **59.** Langer, Walter C. *The Mind of Adolf Hitler: The Secret Wartime Report*. Basic Books. **60.** Lee, Marshall M.; Michalka, Wolfgang. 1987. *German Foreign Policy 1917-1933*. Berg. **61.** Linklater, Magnus; Hilton, Isabel; Ascherson, Neal. 1985. *The Nazi Legacy: Klaus Barbie and the International Fascist Connection*. Holt, Rinehart and Winston. **62.** Ludecke, Kurt G. W. 1937. *I Knew Hitler*. Charles Scribners. **63.** Manvell, Roger; Fraenkl, Heinrich. 1969. *The Canaris Conspiracy: The Secret Resistance to Hitler in the German Army*. David McKay Company. **64.** McKenzie, John R. P. 1971. *Weimar Germany 1918-1933*. Rowman and Littlefield. **65.** Merker, Paul. Vol. 1, 1944, Vol. 2, 1945. *Deutschland: Sein oder nicht sein?* El Libro Libre, Mexico City. **66.** Messenger, Charles. 1991. *The Last Prussian: A Biography of Field Marshal Gerd von Rundstedt 1875-1953*. Brassey's. **67.** Mitcham, Samuel W. 1996. *Why Hitler? The Genesis of the Nazi Reich*, Praeger. **68.** Mommsen, Hans. 1991. *From Weimar to Auschwitz*. Princeton University Press. **69.** Morgan, J. H. 1945. *Assize of Arms: Being the Story of the Disarmament of Germany and Her Rearmament 1919-1939*. Methuen & Co. **70.** Murphy, David Thomas. 1997. *The Heroic Earth: Geopolitical Thought in Weimar Germany 1918-1933*. Kent State University Press. **71.** Nicholls, A. J. 1991. *Weimar and the Rise of Hitler*. St. Martin's Press. **72.** Nicholls, Anthony; Matthias, Erich (eds.). 1971. *German Democracy and the Triumph of Hitler*. George Allen and Unwin. **73.** Pachter, Henry. 1982. *Weimar Studies*. Columbia University Press. **74.** Paris, Erna. 1986. *Unhealed Wounds: France and the Klaus Barbie Affair*. Grove Press. **75.** Patch, William L. 1998. *Heinrich Brüning and the Dissolution of the Weimar Republic*. Cambridge University Press. **76.** Payne, Robert. 1973. *The Life and Death of Adolf Hitler*. Praeger. **77.** Peterson, Edward N. 1969. *The Limits of Hitler's Power*. Princeton University Press. **78.** Pool, James. 1997. *Hitler and His Secret Partners: Contributions, Loot and Rewards 1933-*

1945. Pocket Books. **79.** Price, G. Ward. 1938. *I Know These Dictators*. Henry Holt and Company. **80.** Price, Morgan Philips. 1999. *Dispatches from the Weimar Republic: Versailles and German Fascism*. Pluto Press. **81.** Robinson, Jacob. 1965. *And the Crooked Shall Be Made Straight: The Eichmann Trial, the Jewish Catastrophe, and Hannah Arendt's Narrative*. Macmillan. **82.** Roll, Erich. 1933. *Spotlight on Germany: A Survey of Her Economic and Political Problems*. Faber & Faber Limited. **83.** Russell (Lord) of Liverpool. 1963. *The Record: The Trial of Adolf Eichmann for His Crimes Against the Jewish People and Against Humanity*. Alfred A. Knopf. **84.** Schacht, Hjalmar Horace Greeley. 1974. *Confessions of "The Old Wizard": Autobiography*. Greenwood Press. **85.** Scheele, Godfrey. 1946. *The Weimar Republic: Overture to the Third Reich*. Faber and Faber Limited. **86.** Schellenberg, Walter. 1956. *The Labyrinth: Memoirs*. Harper and Brothers Publishers. **87.** Schultz, Sigrid. 1944. *Germany Will Try It Again*. Reynal & Hitchcock. **88.** Stachura, Peter D. 1983. *The Nazi Machtergreifung*. George Allen & Unwin. **89.** Stachura, Peter D. 1993. *Political Leaders in Weimar Germany: A Biographical Study*. Simon & Schuster. **90.** Taylor, Simon. 1983. *The Rise of Hitler: Revolution and Counter-Revolution in Germany 1918-1933*. Universe Books. **91.** Dederke, Karlheinz. 1984. *Reich und Republik Deutschland 1917-1933*. Klett-Cotta. **92.** Villard, Oswald Garrison. 1933. *The German Phoenix: The Story of the Republic*. Harrison Asmith & Robert Haas. **93.** Waite, Robert G. L. 1952. *Vanguard of Nazism: The Free Corps Movement in Post-War Germany*. Harvard. **94.** Watkins, Frederick Mundell. 1939. *The Failure of constitutional emergency Powers under the German Republic*. Harvard University Press. **95.** Welch, David. 1983. *Nazi Propaganda: The Power and The Limitations*. Croom Helm & Barnes & Noble Books. **96.** Wheeler-Bennett, John W. 1967. *The Nemesis of Power: The German Army in Politics 1918-1945*. Viking Press.

Cărți cu referințe la eugenie în index

- 97.** Benderesky, Joseph W. 1956. *A History of Nazi Germany*. Burnham Inc. După index, eugenia este menționată pe 10 pagini, dar multe dintre acestea se referă în fapt la eutanasiile mai degrabă decât la eugenie, iar celelalte sunt limitate la credința lui Hitler în superioritatea rasială "ariană." **98.** Bramwell, Anna. 1985. *Blood and Soil: Richard Walther Darré and Hitler's "Green Party,"* Kensal Press, 7 mențiuni.
- 99.** Hiden, John. 1996. *Republican and Fascist Germany: Themes and Variations in the History of Weimar and the Third Reich 1918-1945*, Longman, 2 mențiuni. **100.** Peukert, Detlev J. K. 1991. *The Weimar Republic: The Crisis of Classical Modernity*, Hill and Wang, 2 mențiuni.

Opere citate

- American Association for the Advancement of Science (AAAS). 2000. "The Human Genome," *Science*, special issue, Vol. 291, No. 5507.
- Associated Press. 1992. "Study Shows Brains Differ in Gay, Heterosexual Men: Anterior Commissure Area Larger in Homosexuals," *Washington Post*, August 1, A2.
- Associated Press. 2001a. "Population rises halt in developed nations," *Washington Times*, May 22, A6; quoting Population Reference Bureau.
- Associated Press. 2001b. "Scientist says he will clone humans in U.S. or abroad," *Washington Times*, December 15, A2.
- Atkinson, Richard. 2001. "SAT Is to Admissions as Inadequate Is to..." *Washington Post*, March 26, A1.
- Bailey, Michael; Pillard, Richard C. 1991. "A Genetic Study of Male Sexual Orientation," *Arch. Gen. Psychiatry*, 48, 1089-96.
- Bajema, Carl Jay. 1976. *Eugenics Then and Now*. Dowden, Hutchinson & Ross, Stroudsburg, Pennsylvania.
- Balter, Michael. 2001. "Anthropologists Duel Over Modern Human Origins," *Science*, March 2, Vol. 291, 1728-1729.
- Baur, Erwin; Fischer, Eugen; Lenz, Fritz. 1931. *Human Heredity*. The Macmillan Company, New York.
- Bearden, H. Joe; Fuquay, John W. 2000. *Applied Animal Reproduction* (Fifth Edition). Prentice Hall, Upper Saddle River, New Jersey.
- Binding, Karl; Hoche, Alfred. 1920. *Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Lebens*. F. Meiner, Leipzig.
- Blank, Robert H. 1982. *Torts for Wrongful Life: Individual and Eugenic Implications*. Social Philosophy and Policy Center, Bowling Green, Ohio.
- Bodart, Gaston. 1916. *Losses of Life in Modern Wars*. H. Milford, London/New York.
- Borkenau, Peter; Riemann, Rainer; Agleittner, Alois; Spinath, Frank M. 2001. "Genetic and Environmental Influences on Observed Personality: Evidence from the German Observational Study of Adult Twins," *Journal of Personality and Social Psychology*, Vol. 80, No. 4, 655-668.

- Bowler, Peter J. 1986. *Theories of Human Evolution: A Century of Debate, 1844-1944*. Johns Hopkins University Press, Baltimore/London.
- Bravin, Jess; Regaldo, Antonio. 2003. "U.N. Puts Off Human-Clone Ban Amid Demands by U.S., Vatican," *Wall Street Journal*, November 7, A3.
- Brock, Dan; Buchanan, Allen; Daniels, Norman; Wickler, Daniel. 2000. *From Chance to Choice: Genes And The Just Society*. Cambridge University Press, Cambridge, U.K./New York.
- Broyde, Machael J. Undated, between 1997 and 2002. "Cloning People and Jewish Law: A Preliminary Analysis." WWW, jlaw.com/Articles/Cloning.html.
- Campbell, John H. 1995. Taken from Evolution and Human Values. 1995. Campbell, J. H.; Wesson, R.; and Williams, P. (editors) Rodopi Press, Amsterdam, 79-114. www.home.comcast.net/~neoeugenics/camp.htm.
- Campbell, Joseph. *The Power of Myth*. Interview with Bill Moyers, Public Television.
- Cavalli-Sforza, L. L.; Bodmer, W. F. 1971. *The Genetics of Human Populations*. W. H. Freeman, San Francisco.
- Central Committee of the Communist Party of the Soviet Union. 1936. "'On Pedological Distortions in the Commissariats of Education," *Pravda*, July 5.
- Christians for the Cloning of Jesus. "The Shroud of Turin." www.geocities.com/Athens/Acropolis/8611/page2.html.
- Clark, A. J. 1998. *Animal Breeding: Technology for the 21st Century*, Harwood Academic, multiple publishing sites.
- Cole, Tim. 1999. *Selling the Holocaust: From Auschwitz to Schindler: How History is Bought, Packaged, and Sold*. Routledge, New York.
- Collange, Jean François; Houdebine, Louis-Marie; Huriet, Claude; Lecourt, Dominique; Renard, Jean-Paul; Testart, Jacques. 1999. *Faut-il vraiment cloner l'homme?* Presses universitaires de France, Paris.
- Cooperman, Alan. 2002. "Number of Jews in U.S. Falls 5 Percent: Report Cites Couples' Decision to Delay Having Children as Principal Cause," *Washington Post*, October 9, A3.
- Crew, F. A. E.; Darlington, C. D.; Haldane, J. B. S. Harland, S. C.; Hogben, L. T.; Huxley, J. S. Muller, H. J.; Needham, J.; Child, G. P.; David, P. R.; Dahlberg, G.; Dobzhansky, Th.; Emerson, R. A.; Gordon, C.; Hammond, J.; Huskins, C. L.;

- Koller, P. C.; Landauer, W.; Plough, H. H.; Price, B.; Schultz, J.; Steinberg, G.; Waddington, C. H. "Social Biology and Population Improvement," *Nature*, Vol. 144, No. 3646, 521-522.
- De Marco, Donna. 2001. "What's in a name?: For direct marketers, a gold mine of data about a consumer's tastes, pocketbook," *Washington Times*, June 17, A1, 6.
- "Disability Rights Advocates," Center for Genetics and Society
www.genetics-and-society.org/constituencies/disability.html.
- "Docs Grow Heart Cells," 2001. DNA Diagnostics Center, August 2,
www.dnacenter.com/geneticnews.html.
- Domhoff, G. William. 1983. *Who Rules America Now? A View for the '80s*. Prentice Hall, Englewood Cliffs, New Jersey.
- Dougherty, Carter. 2001. "Free censorship with purchase? ISP blocks access to sites without consent to curb 'spam,'" *Washington Times*, May 30, B8, 9.
- Drouard, Alain. 1999. *L'eugénisme en questions: L'exemple de l'eugénisme "français"*. Ellipses, Paris.
- Duster, Troy. 1990. *Backdoor to Eugenics*. Routledge, New York/London.
- Eisenberg, Daniel. 2002. "The Ethics of Cloning."
www.us-israel.org/jsource/Judaism/clone/html.
- Elliman, Wendy. 2001. "Statistical probabilities and probable cures," *Jerusalem Post*, February 27, WWW.
Encyclopedia Britannica. 2001. "Genetic disease, human." WWW.
 "Eugenics – Euthenics – Euphenics,"
www.bioethicsanddisability.org/Eugenics%20Euthenics,%20Euphenics.html.
- Eysenck, H. J. 1982. "The sociology of psychological knowledge, the genetic interpretation of the IQ, and Marxist-Leninist ideology," *Bulletin of the British Psychological Society*, No. 35, 449-451.
- Finkelstein, Norman G. 2000. *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*. VERSO, London/New York.
- Fletcher, John C. 1983. "Moral Problems and Ethical Issues in Prospective Human Gene Therapy," *Virginia Law Review*, Vol. 69, No. 3, April, 515-546.

- Fletcher, Joseph. 1974. *The Ethics of Genetic Control: Ending Reproductive Roulette*. Anchor Press, Garden City, New York.
- Flynn, James R. 1984. "The Mean IQ of Americans: Massive Gains 1932 to 1978," *Psychological Bulletin*, Vol. 95, No. 1, 29-51.
- Ford, Gerald. 2002. "Curing, Not Cloning," *Washington Post*, June 5, A23.
- "Fordham team discovers cause of genetic disorder that affects people of Eastern European Jewish descent," 2001. Fordham University, www.neswise.com/p/articles/view/22419.
- Fox, Maggie. 2002. "Genie out of the bottle on cloning, expert says," Reuters, May 15, www.ablewise.com/article/article_026.shtml
- Frazer, Lorraine. 2002. "In-vitro pioneer backs cloning for infertility, but with safeguards," *London Sunday Telegraph*, reprinted in the *Washington Times*, June 9, A7.
- Fuller, John L. "Social Biology: Whence and Whither," *Social Biology*, Vol. 30, No. 1, 112-114.
- Gallup Organization. 1999. "New Poll Gauges Americans' General Knowledge Levels," July 6.
- Gallup Organization. 2000. "One in Five Americans Unaware that Either Bush or Gore Is a Likely Presidential Nominee," March 22.
- Gallup Organization. 2001. "Public Favorable to Creationism," February 14.
- Garber, Robert (United States Holocaust Memorial Museum). 2001. E-mail letter to John Glad, December 19.
- Gershon, Elliot S. 1983. "Should Science Be Stopped? The Case of Recombinant DNA Research," *The Public Interest*, Spring, No. 71, 3-16.
- Gist, John G. 2000. "Wealth Distribution in 1998: Finds from the Survey of Consumer Finances," American Association of Retired Persons, WWW.
- Glad, John. 1998. "A Hypothetical Model of IQ Decline Resulting from Political Murder and Selective Emigration," *The Mankind Quarterly*, Vol. 38, No. 3, 279-298.
- Glad, John. 2001. "The Current Attitude Toward Eugenics in France," *The Mankind Quarterly*, Vol. 42, No. 1, Fall 2001, 77-89.

- Gladue, Brian A.; Green, Richard; Hellman, Ronald E. 1984. "Neuroendocrine Response to Estrogen and Sexual Orientation," *Science*, September 28, Vol. 225, 1496-1499.
- Gould, Stephen Jay. 1981. *The Mismeasure of Man*. Norton, New York.
- Graham, Loren R. "Science and Values: The Eugenics Movement in Germany and Russia in the 1920s," *American Historical Review*, 82:1133-1164.
- Grobstein, Clifford; Flower, Michael. 1984. "Gene Therapy: Proceed with Caution," *The Hastings Center Report*, April, 13-17.
- "Gun deaths decline 26 percent since '93." 2001. *Washington Times*, April 13, A6.
- Guttmacher, Alan F. 1964. "The Tragedy of the Unwanted Child," *Parents' Magazine*, June.
- Haller, Mark H. 1963. *Eugenics: Hereditarian Attitudes in American Thought*. Rutgers University Press, New Brunswick, New Jersey.
- Hardin, Garrett. 1977. *The Limits of Altruism: An Ecologist's View of Survival*. Indiana University Press, Bloomington, Indiana.
- Harper, Jennifer. 2004. "Brits can't find Chicago, Dallas in geography test," *Washington Times*, January 4, A2.
- Henderson, Helen. 1999. "Breaking Down Barriers," *Toronto Star*, October 23, <http://www.pcs.mb.ca/~ccd/ts231099.html>.
- Henshaw, Stanley K.; O'Reilley, Kevin. 1983. "Characteristics of Abortion Patients in the United States," 1979 and 1980," *Family Planning Perspectives*, Vol. 15, No. 1, 5-16.
- Herrnstein, Richard J.; Murray, Charles. 1994. *The Bell Curve: Intelligence and Class Structure in American Life*. Free Press, New York.
- Hersh, A. H. 1966. "Eugenics," *Encyclopedia Americana: International Edition*, Vol. 10, 567-571.
- Hewlett, Sylvia Ann. 2002. "Household Help," a review of *Joined at the Heart: The Transformation of the American Family* by Al and Tipper Gore, *Washington Post*, *Bookworld*, December 8, 7.
- Hirschi, Travis; Hindelang, Michael J. 1977. "Intelligence and Delinquency: A Revisionist Review," *American Sociological Review*, Vol. 42, August, 571-587.

- Holden, Constance. 2001. "Study Suggests Pitch Perception Is Inherited," *Science*, March 9, Vol. 291, 1879.
- Holmes, Samuel Jackson. 1933. *The Eugenic Predicament*. Harcourt, Brace and Company, New York.
- Howells, William White. 1997. *Getting Here: The Story of Human Evolution*. Compass Press, Washington, D.C.
- Hunt, Earl. 1995. "The Role of Intelligence in Modern Society," *American Scientist*, July-August, WWW.
- Huntington, Ellsworth. 1935. *Tomorrow's Children: The Goal of Eugenics*. Wiley, London, Chapman and Hall, London.
- "Infertility and Conception" Undated. *Epigee Birth Control Guide*, www.epigee.org/guide.
- Itzkoff, Seymour W. 2000. *The Inevitable Domination by Man: An Evolutionary Detective Story*, Paideia Publishers, Ashfield, Massachusetts.
- Jenkins, Philip. 1982. "The Radicals and the Rehabilitative Ideal, 1890-1930," *Criminology*, Vol. 20, Nos. 3-4, 347-372.
- Jensen, Arthur R. 1980. *Bias in Mental Testing*. Free Press, New York.
- Jordan, David Starr. 1915. *War and The Breed : The Relation of War to the Downfall of Nations*. Clivedon Press, Boston.
- Kahn, Susan Martha. 2000. *Reproducing Jews: A Cultural Account of Assisted Conception in Israel*. Duke University Press, Durham, North Carolina.
- Kaiser, Jochen-Christoph; Nowak, Kurt; Schwartz, Michael. 1992. *Eugenik, Sterilisation, "Euthanasie": Politische Biologie in Deutschland 1895-1945*. Buchverlag Union, Halle.
- "Kansas Board Revives Teaching of Evolution: New Science Standards Undo Religious Conservatives' Controversial 1999 Move," *Washington Post*, February 15, 2001, A10; reprinted from *Los Angeles Times*.
- Kristol, William (chairman, the Bioethics Project); Arkes, Hadley (professor of American Institutions, Amherst College); Bauer, Gary (president, American Values); Bennett, William J. (Codirector, Empower America); Bottum, J. (books and arts editor, the Weekly Standard); Bradley, Gerard V. (professor of law, University of Notre Dame); Cameron, Nigel (dean, the Wilberforce Forum); Casey, Samuel B. (exec. director and CEO, Christian Legal Society); Colson, Charles W. (Prison Fellowship Ministries Chairman, the Wilberforce Forum); Combs, Roberta

- (president, Christian Coalition of America); Connor, Ken (president, Family Research Council); Dobson, James (president, Focus on the Family); Forbes, Steves (businessman and former U.S. Presidential candidate); Fadkin, Hillel (president, Ethics and Public Policy Center); Fukuyama, Francis (professor of International Political Economy, Johns Hopkins University), George, Robert P. (professor of jurisprudence, Princeton University); Kilner, John (president, The Center for Bioethics and Human Dignity); Land, Richard D. (president and CEO, Southern Baptist Ethics and Religious Liberty Commission); Mitchell, C. Ben (editor, *Ethics and Medicine: An International Journal of Bioethics*); Murray, William J. (chairman, Religious Freedom Coalition); Neuhaus, Richard John (Institute for Religion and Public Life); O'Steen, David (exec. director, National Right to Life Committee); Prentice, David (M.D., Do No Harm); Rios, Sandy (president, Concerned Women of America); Ruse, Austin (president, Catholic Family and Human Rights Institute); Smith, Wesley J. (author); Stevens, David (M.D., exec. Director, Christian Medical Association); Weigel, George (Ethics and Public Policy Center); Weyrick, Paul (Free Congress Foundation). 2002. "An assault on human dignity: President Bush shows moral leadership on human cloning," *Washington Times*, January 10, A17.
- Kröner, Hans-Peter; Toellner, Richard, Weisemann, Karen. 1990. "Inwieweit Erwin Baur in die geistige Urheberchaft der historischen Verbrechen, die der Nationalsozialismus begangen hat, verstrickt war oder nicht." *Erwin Baur: Naturwissenschaft und Politik*. Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, Münster, 1991, WWW.
- Lamb, James I. 2002. "Cloaked Cloning," Update, Spring, Lutherans for Life.
www.lutheransforlife.org/update/2002/spring/cloaked_cloning.htm.
- Laris, Michael. 2002. "Herd Round the World: 2.3 Million Granddaughters and Counting For Bull of the Century from Loudoun," *Washington Post*, June 30, A1, 10-11.
- Lenin, Vladimir. 1914. "A Liberal Professor on Equality," *Put' pravdy*, No. 33, March 11.

- Leonard, Mary. 2002. "Coalition urges a ban on all human cloning," *Boston Globe*, March 22, [www.boston.com /dailyglobe2 /081 /nation](http://www.boston.com/dailyglobe2/081/nation).
- Lerner, Barbara. 1980. "The War on Testing: David, Goliath & Gallup," *Public Interest*, No. 60, summer, 119-147.
- Lo Duca, (Giuseppe). 1969. *Histoire de l'érotisme*. La jeune parque, Paris.
- Lunden, Walter. 1964. *Statistics on Delinquents and Delinquency*, C. C. Thomas, Springfield, Illinois.
- Lynn, Richard. 1996. *Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations*. Praeger, Westport, Connecticut/London.
- Lynn, Richard. 2001. *Eugenics: A Reassessment*. Praeger, Westport, Connecticut.
- Margolin, C. R. "Attitudes Toward Control and Elimination of Genetic Defects," *Social Biology*, Vol. 25, No. 1, 33-37.
- McConaughy, John. 1933. *Who Rules America? A Century of Invisible Government*. Toronto, Longmans, Green and Co., New York/Toronto.
- McNeill, William H. 1984. "Human Migration in Historical Perspective," *Population and Development Review*, No. 1, March, 1-18.
- Mednick, Sarnoff. 1985. "Crime in the Family Tree," *Psychology Today*, March, 58-61.
- Missa, Jean-Noël; Susanne, Charles (eds.). 1999. *De l'eugénisme d'État à l'eugénisme privé*, DeBoeck Université, Brussels.
- Monde (Le)*. 2002. "La naissance annoncée des premiers clones humains," May 24, WWW.
- Mooney, Chris. 2001. "Irrationalist in Chief," *The American Prospect: Online*. September 24. Quoting Leon Kass in *Toward a More Natural Science*, 1985, and Virginia Postrel in the *Los Angeles Times*.
www.prospect.org/V12/17/mooney-c.html
- Moravec, Hans. 1997. "When will computer hardware match the human brain?" *The Journal of Transhumanism*, Vol. 1, WWW, December.
- National Assessment of Education Progress. National Test Results.
- Neel, James V. 1983. "Some Base Lines for Human Evolution and the Genetic Implications of Recent Cultural Developments," *How Humans Adapt: A Biocultural Odyssey*, Donald J. Ortner (ed.). Smithsonian Institution Press, Washington, D.C.

- New York Times*. 2002. "Dr. Frankenstein on the Hill," May 18, A14.
- Osborne, Frederick. "History of the American Eugenics Society," *Social Biology*, Vol. 21, No. 2, 115-126.
- Paul, Diane B. 1995. *Controlling Human Heredity: 1865 to the Present*, Humanities Press, Atlantic Highlands, New Jersey.
- Paul, Diane B. 1998. *The Politics of Heredity*. State University of New York Press, Albany.
- Pearson, Ian. 2000. November 17. *The Future of Human Evolution: Part One*, WWW.
- Pearson, Roger. 1997. *Race, Intelligence and Bias in Academe*. Washington, D.C.
- Perkins, Joseph. 2002. "Cloning research under wraps," *Washington Times*, June 5, A14.
- Petersilia, Joan; Greenwood, Peter W.; Lavin, Marvin. 1978. *Criminal Careers of Habitual Felons*, National Institute of Law Enforcement and Criminal Justice, July.
- Pichot, André. 1995. *L'eugénisme ou les généticiens saisis par la philanthropie*. Paris.
- Pichot, André. 2000. *La société pure: De Darwin à Hitler*. Paris.
- Pickrell, John. 2001. "Human Cloning: Experts Assail Plan to Help Childless Couples," *Science*, March 16, Vol. 291, 2061, 2063.
- Pistoi, Sergio. 2002. *Father of the Impossible Children: Ignoring nearly universal opprobrium, Severino presses ahead with plans to clone a human being*, WWW.
- Pomerantz, G. 1973. "Man without an Adjective," *Ethics*, Vol. 83, No. 2, 126-145.
- Population Reference Bureau. 2003 *World Population Data Sheet*. Washington, D.C.
- Population Reference Bureau. Undated. *World Population and the Environment*. Washington, D.C.
- Price, Joyce Howard. 2001. "Australian scientists fertilize mice eggs without using sperm," *The Washington Times*, July 13, A8.
- Rajeswary, L. 1985. "Study Finds Illiteracy Widespread," *Washington Post*, August 3, A8.
- Revel, Michel. 2003? "Human Reproductive Cloning, Embryo Stem Cells, and Germline Gene Intervention: An Israeli Perspective," Weizmann Institute of Science, Rehovot, Israel,
http://www.academy.ac.il/bioethics/english/articles/bioethics_revel.htm.

- Reichler, Max (Rabbi). 1916. *Jewish Eugenics and Other Essays*. New York.
- Richards, W. (United States Holocaust Memorial Museum). 2001. E-mail letter to John Glad, December 20.
- Ridley, Mark. 2001. "Sex, Errors and The Genome," *Natural History*, Vol. 110, No. 5, p43; WWW (EBSCO).
- Roper, Allen G. 1913. *Ancient Eugenics*. Oxford.
- Rothman, Stanley; Lichter, S. Robert. 1982. *Roots of Radicalism: Jews, Christians, and the New Left*. New York/Oxford.
- Rubin, Debra. 2001. "Wiesel Laments anti-Semitism among Jews," *Washington Jewish Week*, March 22, 29.
- Sachedina, Abdulaziz. 1999. "Islamic Perspectives on Cloning," www.people.virginia.edu/~aas/issues/cloning.htm.
- Saetz, Stephen B. 1985. "Eugenics and the Third Reich," *Eugenics Bulletin*, taken here from the *Future Generations* website (eugenics.net).
- Schwartz, Michael. 1995. *Sozialistische Eugenik: Eugenische Sozialtechnologien in Debatten und Politik der deutschen Sozialdemokratie 1890-1933*. Bonn.
- Segal, Nancy. L. 1999. *Entwined Lives: Twins and What They Tell Us About human Behavior*. New York.
- Smith, Alison. 2002. "Measuring Up: Should genetic testing decide who is born?" *The National*, Canadian Broadcasting News, March 11, www.cbc/national/news/measuringup.
- Singer, Peter. 1999. *A Darwinian Left: Politics, Evolution and Cooperation*. New Haven/London.
- Snyderman, Mark; Rothman, Stanley. 1986. "Science, Politics, and the IQ Controversy," *The Public Interest*, No. 83, spring, 79-97.
- "Speaking in Fewer Tongues." 2001. *Washington Post*, June 9, A13.
- Special Correspondant, 2002. "La naissance annoncée des premiers clones humains," *Le Monde*, May 24, WWW.
- Spro, Marla. 2002. "Bill could criminalize cloning for scientists," *The Michigan Daily Online*, June 10, www.michigandaily.com/vnews/display/2002/06/10.
- Squires, Sally. 1985. "Pinpointing the Killer," *Washington Post*, May 29.
- Statistical Abstract of the United States 1982-83*. Washington, D.C.
- Stein, Rob. "Wider Human-Chimp Gap," *Science Notebook*, *Washington Post*, September 9, A7.

- Stolberg, Sheryl Gay. 2002. "Total Ban on Cloning Research Appears Dead," *New York Times*, June 14, A18.
- Stoler-Lis, Sachlav. 2003. "Mothers Birth the Nation': The Social Construction of Zionist Motherhood in Wartime in Israeli Parents' Manuals," *Nashim*, No. 6, fall, 104-118, Indiana University Press, Bloomington, Indiana, The Schechter Institute of Jewish Studies, Jerusalem, The Hadassah-Brandeis Institute, Jerusalem.
- Stone, Naomi. 2000. *Erasing Tay-Sachs Disease*, WWW.
- "Study rejects bacterial genes claim." 2001. *Washington Times*, May 18, A10.
- Sutherland, Edwin H. 1914. *Criminology*. J. B. Lippincott, Philadelphia.
- Thomas, Jean-Paul. 1995. *Les fondements de l'eugénisme*. Paris.
- Timberg, Craig. 2003. "Williams Aims To Be Mayor of A Bigger D.C.: Attracting Residents Is Goal As 2nd Term Begins Today," *Washington Post*, January 2, A1, A11.
- Traub, James. 2002. "Common Talk: In Enron-sized America, why is populism such a dirty word?" *New York Times*, Magazine Section (No. 6), October 16, 23-24.
- Traubmann, Tamara. 2004. "Do not have children if they won't be healthy," *Haaretz*, July 3, 5764, www.
- Tucker, William H. 1994. *The Science and Politics of Racial Research*, Urbana/Chicago.
- Vedantam, Shankar. 2001. "Tracing the Synapses of Our Spirituality: Researchers Examine Relationship Between Brain and Religion," *Washington Post*, June 17, A1, A9.
- Vedantam, Shankar. 2004. "Dementia and the Voter: Research Raises Ethical, Constitutional Questions," *Washington Post*, September 14, A1, A9.
- Velle, Weiert. 1984. "Sex Differences in Intelligence: Implications for Educational Policy," *Journal of Human Evolution*, No. 13, 109-115.
- Verschuer, Otmar von. 1938. "The Racial Biology of Jews," *Forschungen zur Judenfrage*, Vol. III, Hamburg, Translated by Charles E. Weber, WWW.
- Verschuer, Otmar von. 1943. *Manuel d'eugénique et hérédité humaine*. Translated by Dr. George Montandon (shown as Professor of Ethnology and Anthropology). Paris.

- Vining, Daniel. 1982. "Dysgenic Fertility and Welfare: An Elementary Test," *Person. Individ. Diff.* Vol. 4, No. 5, 513-518.
- Vining, Daniel. 1983. "Illegitimacy and Public Policy," *Population and Development Review*, Vol. 9., No. 1, March, 105-110.
- Wade, Nicholas. 2002. "Stem Cell Mixing May Form A Human-Mouse Hybrid: Mice With Human Cells Would be Likely," *New York Times*, November 27, A17.
- Wade, Nicholas. 2004. "Human Gene Total Falls Again, to 20,000+", *New York Times*, October 21, A23.
- Weingart, Peter. 2000. "Eugenics and Race-Hygiene in the German Context: A Legacy of Science Turned Bad?" 202-223, *Humanity at the Limit: The Impact of the Holocaust Experience on Jews and Christians*. Bloomington/Indianaapolis.
- Weingart, Peter; Kroll, Jürgen; Bayertz, Kurt. 1988. *Rasse, Blut und Gene: Geschichte der Eugenik und Rassenhygiene in Deutschland*. Frankfurt am Main.
- Weinrich, James D. 1978. "Nonreproduction, Homosexuality, Transsexualism, and Intelligence: A Systematic Literature Search," *Journal of Homosexuality*, Vol. 3 (3), Spring, 275-289.
- Weiss, Meira. 2002. *The Chosen Body: The Politics of the Body in Israel Society*. Stanford University Press.
- Weiss, Rick. 2002. "Free to Be Me: Would-Be Cloners Pushing the Debate," *Washington Post*, May 12, A1, A10.
- Wetzstein, Cheryl. 2001. "Unwed mothers set a record for births: 33% of infants born out of wedlock," *Washington Times*, April 18, A1.
- Weyl, Nathaniel & Possony, Stefan. 1963. *The Geography of the Intellect*. Chicago.
- Weyl, Nathaniel. 1967. "Aristocide as a Force in History," *Intercollegiate Review*, June 1967, 237-245.
- Willing, Richard. 2001. "Human Cloning Banned by House," *USA Today*, August 1, www.dnacenter.com/geneticnews.html.
- Wright, Lawrence. 1997. *Twins and What They Tell Us About Who We Are*. New York.
- Wright, William. 1998. *Born That Way: Genes, Behavior, Personality*. New York.

- Yax, Laura K. 2000. "Statistical Brief: Mothers Who Receive AFDC Payments," U.S. Census Bureau, September 13, WWW.
- Zohar, Noam J. 1998. "From Lineage to Sexual Mores: Examining 'Jewish Eugenics,'" *Science in Context*, 11, 3-4, 575-585.
- Zoll, Rachel. 2002. "Jewish population in U.S. declining: Median age up 4 years, survey finds," *Washington Times*, October 9, A2.

Note de final

-
- ¹ Francis Galton, "Eugenics, Its Definition, Scope, and Aims," *Sociological Papers*, 1905, I, 45-50, 45; quoted in Weingart, Kroll, and Bayertz, 1988, 33.
- ² Pichot, 2000, 12-13.
- ³ Balter, 2001.
- ⁴ Itzkoff, 2000, 265.
- ⁵ Campbell.
- ⁶ Neel, 1983.
- ⁷ Examination Alpha, Test 8, Forms 8 and 9, quoted by Paul, 1995, pg. 66, from Robert M. Yerkes, ed. *Psychological Examining in the United States Army*, Vol. 15 of *Memoirs of the National Academy of Sciences*, Washington, D.C., 1921.
- ⁸ Herrnstein/Murray, 1994, 345.
- ⁹ Flynn, 1984.
- ¹⁰ Herrnstein/Murray, 1994, 401.
- ¹¹ Lerner, 1980, 121.
- ¹² Snyderman/Rothman, 1986, 83.
- ¹³ Finkelstein, 2000, 36-37.
- ¹⁴ Tucker, 1994, 219; Cited by B. S. Bloom, "Testing Cognitive Ability and Achievement," *Handbook of Research on Testing*, ed. N.c. Gage, 1963, 384.
- ¹⁵ Hewlett, 2002.
- ¹⁶ Herrnstein/Murray, 1994, 351.
- ¹⁷ Henshaw/O'Reilley, 1983, 10.
- ¹⁸ Weyl and Possona, 1963; Weyl, 1967.
- ¹⁹ Glad, 1998.
- ²⁰ Trafford, 2002, F8.
- ²¹ *Encyclopedia Britannica*, "Genetic disease, human."
- ²² Ridley, 2001.
- ²³ Hersh, 1966, 568.
- ²⁴ Mann, Fritz, "Eugénique et éthique commune dans la société pluraliste," *Missa/Susanne*, 1999, 140.
- ²⁵ Lévinas, E., *Totalité et infini: Essai sur l'extériorité*, Coll. *Biblio Essais*, No. 4120, 1971, pg. 310; quoted in *Missa/Susanne*, 97.
- ²⁶ Pembre, M., "Prenatal diagnosis and its ethical implication," A Report to the European Commission Group of Advisors on the Ethical Implication of Biotechnology, October 1994, 3-4; quoted in *Missa/Susanne*, 38-39.
- ²⁷ Brock *et al.*
- ²⁸ Traubmann, 2004.
- ²⁹ Elliman, 2001.
- ³⁰ Elliman, 2001.
- ³¹ Stone, 2000.
- ³² "Disability Rights Advocates."
- ³³ Smith, 2002.
- ³⁴ Henderson, 1999.
- ³⁵ www.bioethicsanddisability.org/eugenics.html

-
- ³⁶ Eugenics – Euthenics – Euphenics.
<http://www.bioethicsanddisability.org/eugenicseuphenics.html>
- ³⁷ Lo Duca, 1969.
- ³⁸ Bearden/Fuquay, 2000, 2.
- ³⁹ Wright, 1997, 25.
- ⁴⁰ Wright, 1997, 147-148.
- ⁴¹ Borkenau *et al*, 2001.
- ⁴² Wright, 1997, 61.
- ⁴³ Wright, 1997, 61.
- ⁴⁴ Wright, 1997, 63.
- ⁴⁵ Bearden/Fuquay, 2000, 151.
- ⁴⁶ Laris, 2002.
- ⁴⁷ Weiss, Rick, 2002, A10.
- ⁴⁸ Mooney, 2001.
- ⁴⁹ Kristol, 2002.
- ⁵⁰ Stolberg.
- ⁵¹ Bravin/Regalado.
- ⁵² Wade, 2004.
- ⁵³ Paul, 1998, 12-13.
- ⁵⁴ Population Reference Bureau, *2003 World Population Data Sheet*.
- ⁵⁵ Hardin, 1977.
- ⁵⁶ Singer, 1999, 42.
- ⁵⁷ Gallup Organization, February 14, 2001.
- ⁵⁸ Fletcher, 1983, 519.
- ⁵⁹ McConaughy, 1933, 1, 7.
- ⁶⁰ Timberg, 2003.
- ⁶¹ Traub, 2002.
- ⁶² Gallup, March 22, 2000.
- ⁶³ National Assessment of Education Progress.
- ⁶⁴ Gallup, July 6, 1999.
- ⁶⁵ Rajeswary, 1985.
- ⁶⁶ Harper, 2004.
- ⁶⁷ Vedantam, 2004.
- ⁶⁸ See: Pomerantz, 1973, for a sensitive discussion.
- ⁶⁹ Bajema, 1976, 257.
- ⁷⁰ Herrnstein/Murray, 1994, 197.
- ⁷¹ David Lykken, quoted in Wright, 1997, 131. See also Herrnstein/Murray, 1994, 191-201.
- ⁷² Guttmacher, 1964.
- ⁷³ Vining, 1983.
- ⁷⁴ Yax, 2000.
- ⁷⁵ Price, 2001.
- ⁷⁶ Wright, 1997, 64.
- ⁷⁷ Wright, 1997, 60.
- ⁷⁸ Holden, 2001.
- ⁷⁹ Haller, 1963, 17.
- ⁸⁰ Wright, 1997, 123.

-
- 81 Lunden, 1964, 86.
- 82 Hirschi/Hindelang, 1977, 573-574.
- 83 Hirschi/Hindelang, 1977, 573-574.
- 84 Hirschi/Hindelang, 1977, 581.
- 85 Herrnstein/Murray, 1994, 235, 242, 735.
- 86 See: McNeill, 1984, for a discussion.
- 87 Herrnstein/Murray, 1994, 359.
- 88 "Speaking in Fewer Tongues."
- 89 Haller, 1963, 4.
- 90 Haller, 1963, 19.
- 91 Haller, 1963, 129.
- 92 Haller, 1963, 132.
- 93 Haller, 1963, 137, 141.
- 94 Ascencion Cambron, "Approche juridique de la stérilisation des handicapés mentaux en Espagne," article in Missa/Susanne, 1999, 121.
- 95 Drouard, 1999, 7.
- 96 Alexander Tille, *Das aristokratische Prinzip der Natur*, 1893; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 1.
- 97 Otto Ammon, *Natürliche Auslese und Ständebildung*, 1893; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 2-3.
- 98 Leitsätze der "Deutschen Gesellschaft für Rassenhygiene," zur Geburtenfrage angenommen in der Delegiertenversammlung zu Jena am 6. und 7. June 1914; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 14-15.
- 99 Leitsätze der "Deutschen Gesellschaft für Rassenhygiene (Eugenik)," 1931/32; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 62-64.
- 100 Statistisches Bundesamt Wiesbaden, *Bevölkerung und Wirtschaft 1872-1972*, Stuttgart/Mainz, 1972, 102; quoted in: Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 130-131.
- 101 Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 141-142, 382, 536-537, 539, 542, 597-601.
- 102 Missa/Susanne, 19.
- 103 Adolf Hitler, *Völkisches Menschenrecht und sogenannte humane Gründe* (1925/27), Munich, 1932, 444r, 444, *Mein Kampf*; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 119-120.
- 104 Verschuer, 1943, 1.
- 105 Verschuer, 1943, 3.
- 106 Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 1998, 298.
- 107 Das "Gesetz zur Verhütung erbkranken Nachwuchses" vom 14. Juli 1933; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 126.
- 108 Missa/Susanne, 1999, 18-19 ;Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 470.
- 109 Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 469.
- 110 Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 22, 174, 263-265, 283, 294.
- 111 Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 300.
- 112 Karl H. Bauer, *Rassenhygiene: Ihre biologischen Grundlagen*, Leipzig, 1926, 207; Hans Luxenburger, „Möglichkeiten und Notwendigkeiten für die psychiatrischeugenische Praxis," *Münchener Medizinische Wochenschrift*, 1931, 78: 753-758, 753; Lothar Loeffler, "Ist die gesetzliche Freigabe der eugenischen Indikation zur Schwangerschaftsunterbrechung rassenhygienisch notwendig?" *Deutsches Ärzteblatt*, 1933, 63: 368-369, 369. All quoted in Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 524, 526.

-
- ¹¹³ Aktion "T4" / "Wilde Euthanasie" (1939-1945); Aussage des "T4"-Leiters Viktor Brack: "Nutzlose Esser" 1946); Aus: DOC-NO426, in GSTA, Rep. 335, Fall 1, Nr. 202, Bl. 11; quoted in Kaiser *et al*, 1992, 250.
- ¹¹⁴ David Irving, *Hitler's War*, Viking Press, 1977; quoted in Saetz, 1985.
- ¹¹⁵ English Translation: "Human Heredity, NY, 1931.
- ¹¹⁶ Lenin, 1914.
- ¹¹⁷ Schwartz, 1995.
- ¹¹⁸ Max Levien, "Stimmen aus dem teutschen Urwalde," *Under dem Banner des Marxismus*, 1928, 4:150-195, 162; quoted in Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 112.
- ¹¹⁹ Paul, 1994, 20; quoting H.J. Muller's "Out of the Night," 114-115.
- ¹²⁰ J. B. S., Haldane, *Daily Worker*, November 14, 1949; quoted in Paul, 1998, 13.
- ¹²¹ Quoted in Paul, 1998, 13.
- ¹²² Singer, 1999, 9, 23. Income figures from Barnet, R. J. & Cavanagh. J. *Global Dreams: Imperial Corporations and the New World Order*, 1994; World Bank Development Indicators, 1997.
- ¹²³ Paul, 1998, 29.
- ¹²⁴ Wright, 1997, 10.
- ¹²⁵ M.-T. Nisot's 1927-29 *La Question eugénique dans les divers pays*, two volumes, Brussels; quoted in Drouard, 1999, 19.
- ¹²⁶ Huntington, 31.
- ¹²⁷ Schwartz, 1995, 16, 33.
- ¹²⁸ Information provided by Benoit Massin to Peter Weingart; quoted in Weingart, 2000, 208-209. Also from WWW site of Kröner/Toellner/Weisemann, 1990.
- ¹²⁹ Weingart/Kroll/Bayertz, 1988, 251.
- ¹³⁰ Holmes, 1933, 122-123.
- ¹³¹ Y. Meir and A. Rivkai, *The Mother and the Child*, 1934, Tel Aviv: Kupat Holim, 63-64, quoted in Stohler-Lis, 2003, 110.
- ¹³² Traubmann, 2004.
- ¹³³ Traubmann, 2004.
- ¹³⁴ Weiss, Meira, 2002, 2.
- ¹³⁵ Weiss, Meira, 2002, 32.
- ¹³⁶ Kahn, 197.
- ¹³⁷ Kahn, 140.
- ¹³⁸ Kahn, 74.
- ¹³⁹ Kahn, 106.
- ¹⁴⁰ Revel, 2003.
- ¹⁴¹ Zohar, 1998, 584-585.
- ¹⁴² Graham, 1977.
- ¹⁴³ Pearson, 1997, 10-11; quoting presidential address of Sandra Scarr at the annual meeting of the Behavior Genetics Association, *Behavior Genetics*, 12;3, 1987.
- ¹⁴⁴ Grobstein/Flower, 1984, 13.
- ¹⁴⁵ Pearson, 1997, 38; quoting Philippe Rushton: 52, "Science and Racism," 52.
- ¹⁴⁶ Finkelstein, 2000, 11.
- ¹⁴⁷ Cooperman, 2002.
- ¹⁴⁸ Zoll, 2002.
- ¹⁴⁹ Tucker, 1994, 279-295.
- ¹⁵⁰ Glad, 2001.

¹⁵¹ Gershon, Elliot S. 1983, 3.

¹⁵² Wade, 2002.

¹⁵³ Lynn, 1996, 35; quoting Coleman & Salt, 1992.

¹⁵⁴ “Gun Deaths...” 2001.

¹⁵⁵ Fletcher, 1974.

¹⁵⁶ Brock, *et al*, 2000.

¹⁵⁷ Campbell, John, 1995.

¹⁵⁸ Campbell, John, 1995.

¹⁵⁹ Pearson, 2000.

¹⁶⁰ Reprinted by permission from *Nature*, Vol. 144, No. 3646, 521-522, copyright, 1939, Macmillian Publishers Ltd.